

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 3 DIN BROJ 24

PETORICA ZA WALCOTTA

W. C. MACDONALD

PETORICA ZA WALCKOTTA

»Laso« Nova serija 1974.

Urednik: Ladislav Grakalić

Preveo: Tomislav Odlešić

»Laso« — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — V d glavnog i odgovornog urednika Borivoj Jurković
— Tisak OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1973

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Ostododeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/I 1973 od 22 VI 1973

I

Rano po podne podigao se jak vjetar. Stanovnici Topengo Wellsa žurno su pozatvarali vrata i prozore kako bi se zaštitili od uskovitlanoga pijeska.

Topengo Wells nije bio velik grad. Imao je samo jednu ulicu, ljeti prašnjavu a blatnu kad bi pala kiša. Imao je začudo, samo jednu krčmu, koja je pripadala gorostaslu Happyju Kesseyju.

Čim se počela pripremati pješćana oluja, kauboji su napustili grad i odjahali na rančeve.

U gradu su ostali jedino Keith Flacker, predradnik s ranča »F u krugu«, i tri njegova čovjeka. Stajali su za šankom u krčmi i natmureno zurili u svoje čaše.

Keith Flacker bio je zdepast i imao je sitne oči. Šešir je nosio na potiljku a revolver mu je visio nisko o desnom boku. Pored njega pijuckali su viski Timmy Biddle, zatim George Corwine, iskrivljena nosa, i Herb Jacklyn, okrugle glave.

— Još jednu čašicu Happy — reče Flacker. — Baš me zanima kad će prestati ta prokleta oluja.

— Neće prestati do noći — odgovori krčmar. — Trebalo je da ranije krenete kući. Zar niste primijetili što se sprema?

— Naravno da smo primijetili. No došao sam u grad da porazgovaramo s Bristolom Kaproneom, a on je neumorno brbljao. Nisam ga se mogao otarasiti.

Krčmar Happy tiho se nasmije. — Budući da je upravitelj »Rendallove stočarske kompanije«, nisi se usudio poslati ga do vraga, ha, Keith?

Flacker ga mrko pogleda. Htjede mu osorno odgovoriti, ali tada se otvore vrata krčme i utetura prašnjav čovjek.

Svi ga radoznalo pogledaju. Nosio je kaubojsku odjeću i imao kolt i vinčesterku. Bio je još prilično mlad. Skine šešir i otrese njime prašinu s hlaća.

— Ako nam već prašite ispred nosa, mogli ste ostaviti otvorena vrata— dobaci Happy.

— Htio sam to učiniti — odvrati došljak nasmijavši se — ali uplašio sam se da bi me blagi vjetroć bacio na ulicu.

Brizljivo obriše maramom vinčesterku i očisti kolt, onda priđe šanku zveckajući mamuzama.

— Osjećate li se sada čišćim? — upita Happy.

— Donekle. Rado bih popio hladno pivo i isprao pijesak iz želuca.

Happy izvadi iz sanduka bocu piva omotanu vlažnom krpom.

Stranac je zadovoljno gledao pjenušavu tekućinu. — Rado bih počastio i ostale goste — reče.

Happy se odgega do one četvorice. — Stranac časti. Što da vam dam?

Flacker zatraži cigaru, ostala trojica naruče viski. Kimnu strancu zahvaljujući.

Flacker zapali cigaru i pristupi mu. — Uvijek želim znati tko me časti. Ja se zovem Keith Flacker, predradnik sam na »F u krugu«.

— Jerry Night. Drago mi je što sam vas upoznao, Flackere.

— Nastavljate put, Night?

— Ne odmah.

— Kad prođe oluja?

— Možda da, a možda ne. Nego, kako se zovu vaši prijatelji?

— To su moja tri najbolja kauboja. Timmy Biddle, George Corwine i Herb Jacklyn. A ova gromada za šankom je Happy Kessey. — Flacker puhne dim prema stropu. — Znači, ne znate da li ćete produžiti ili ne, Night. Možda se bavite mislju da ostanete u Topengo Wellsu?

— Ovisi.

— O čemu?

— O tome da li ću naći posao na nekom ranču.

— Kao kauboj?

— Da. Ništa drugo ne znam raditi.

— Gdje ste do sada radili?

Night spomene nekoliko rančeva.

Flacker se namršti. — Ne poznam nijedan od tih rančeva.

— Svi su na istoku.

— Kad netko često mijenja zaposlenje, ili je lutalica, ili ništa ne vrijedi.

— Nikada nisam imao teškoća.

— Ljude poput vas nazivam skitnicama — reče Flacker. — Zive od danas do sutra.

Night se osmjehne. — Možda ste u pravu. Rado mijenjam rančeve. No, ostat ću ovdje ako nađem posao.

Flacker zatrese glavom. — »F u krugu« privremeno ne prima nove kauboje. Nećete biti bolje sreće ni na drugim rančevima. Nema više mnogo rančeva otkad su se ovdje ugnijezdili prokleti farmeri. Doselili su se s istoka i umislili sebi da mogu uzgajati žito, krumpir, grah i štošta drugo. Tamo na jugu, gdje su se naselili, ima vrlo malo vode. Neki se jedva prehranjuju. A neki su se već opametili i otišli. I budala bi shvatila da ovaj kraj nije pogodan za poljoprivredu. Ovo je stočarsko područje i svatko tko želi izmijeniti tu činjenicu dovodi sebe u neprilike.

— Kakve neprilike?

— Kakve — upita Flacker. — Kad imate kamen pod sedlom, što učinite?

— Uklonim ga — odgovori Night.

— Eto, to je odgovor. — Flacker se osmjehne i promijeni temu. — Ne, ne mogu zaposliti još jednog kauboja, a ni ostali rančeri to ne mogu.

— Raspitat ću se.

— Pokušajte — Flacker slegne ramenima. — Nadam se da imate dovoljno novaca da možete preživjeti nekoliko mjeseci.

— Imam.

— Koliko?

— Dosta — odvrati Night.

— Trista mu gromova — progunda Flacker i pogleda na svoj džepni sat. — Već je prosio šest. U želucu kao da imam rupu. No, po takvom vremenu ne mogu izaći.

Vrati se do svojih kauboja.

Night povede razgovor s Happyjem. Vjetar je neumorno drmao prozorima.

— Hej, Nighte — dovikne Flacker s drugoga kraja šanka. — Izvlačit ćemo karte da vidimo tko će poći u restoran i donijeti sendviče. Hoćete li i vi sudjelovati?

— Ne, hvala.

Herb Jacklyn podrugljivo se nasmije. — Bojite se da ćete izgubiti.

— Pogodili ste. Radije ću umrijeti od gladi nego da još jednom izađem na to nevrijeme.

— Slušajte, ljudi — umiješa se Happy. — Imam mesa, kruha i sira.

— To kažeš tek sada? — uzvikne Flacker. — Već sam tako gladan da bih žvakao i svoje čizme. Donesi jelo.

Happy ih posluži. Sutjeli su i zadovoljno žvakali. Pošto su ispraznili tanjur, Jerry Night progovori: — Kad već nisam htio izvlačiti karte, platit ću jelo. — Izvadi snop novčanica i baci jednu na šank.

— To je dovoljno — reče Happy.

— Budući da ovi lopovi šute, zahvalit ću vam i u njihovo ime — reče Flacker. — Moram priznati da mi se sviđaju ljudi poput vas.

— Znači li to da ćete me zaposliti kod sebe? — zapita Jerry.

— To nisam rekao — oprezno odvrati Flacker. — Prije nego što nekoga zaposlim moram ga upoznati.

— Jeste li već smislili način kako da me iskušate?

— Budući da ne možemo izaći mogli bismo igrati poker. U igri se često otkrije pravo lice. — Flacker se okrene prema svojim ljudima. — Što kažete na to, momci?

Sva trojica kimnu.

Happy se pravio da briše šank; nagne se prema Jerryju Nightu. — To je klopka. Flacker je vidio vaš novac — prošapće.

— Možda sam mu ga namjerno pokazao — šapatom odvrati Jerry. Zatim glasno reče: — To je dobar prijedlog,

Flackeru. Brže će nam proći vrijeme.

— Happy, daj nam karte — dovikne Flacker. — Nove.

* * *

Igra je trajala nekoliko sati. Jerry Night dobio je u početku nekoliko partija, a onda je počeo gubiti. Njegov snop novčanica znatno se smanjio.

— Nemate sreće — reče mu Flacker.

— Sreća se može izmijeniti — odvrati Jerry smiješkajući se.

— Nadajmo se. Prvi put vas vidim pa vas ne bih htio opljačkati.

— To je vrlo ljubazno od vas.

Igra se nastavi.

Vjetar je oslabio. Happy otvori kapke na prozorima. U prostoriju prodre blijedo danje svjetlo. — Svanulo je, ljudi — progunda krčmar. — Vrijeme je da osedlate konje.

— Ostavi nas na miru. Happy — reče Flacker. — Nightu moramo pružiti priliku da vrati svoj novac.

Prošlo je još neko vrijeme. Na istoku se zarumenjelo.

— Sada je dosta — promrmlja Timmy Biddle kad je Flacker opet počeo dijeliti karte.

— Koješta. Night mora dobiti — naruga se Jacklyn.

Nightovo lice ostalo je bezizražajno. Nije se moglo naslutiti što misli.

Pošto su odigrali još dvije partije. Night baci karte. — Sada je dosta.

— Ostali ste bez para — reče Flacker.

— Imam još jedan dolar, njime ću kupiti zob za konja.

— Uložite konja.

— Neću. Već sam izgubio i vinčesterku.

— Imate košt.

Night se zamisli. — Koliko dajete za njega?

— Da ga vidim.

Night mu pruži revolver.

Flacker ga pažljivo pregleda. — Dobro izgleda. To je kalibar 44, a mi upotrebljavamo samo municiju kalibra 45. Je li dosta dvadeset dolara?

— U redu — odvarati Night uzdahnuvši i uzme novac.

Dabome, izgubio je.

— E, sada je ipak kraj — reče, — Možete kući. Ja ću prespavati u konjušnici, ako mi se konjušar smiluje. Bogami, loše sam sreće. Tek sam jučer

stigao ovamo, i već sam izvukao kraći kraj.

Biddle se namršti. — Hoćete kazati da nismo pošteno igrali?

Night zatrese glavom. — Ne, to ne kažem. Jednostavno, nije me htjela sreća. Kad se igra cijelu noć obično se sreća mijenja, ali ovaj put...

— Naravno, Night nije mislio ništa loše — umiješa se Flacker. — Podnio je poraz kao pravi muškarac. Nije ni psovao. Ipak, izgubiti dvjesto dolara, pušku i revolver nije baš šala. To je višemjesečna plaća.

Night ravnodušno slegne ramenima. — Kako došlo tako prošlo. Možda ću idući put biti bolje sreće.

— Cekajte malo — reče Flacker — odigrat ćemo još jednu partiju. Želim vam pružiti priliku da vratite bar nekoliko dolara. Ne mogu vas ostaviti bez prebijene pare u džepu i bez posla.

— Do vraga, više ništa ne mogu uložiti. Imam još samo odijelo i duhan-kesu. Konja neću staviti na kocku.

— Možete uložiti nešto drugo.

Night se prezirno nasmije. — Što? Svoj ugled?

Flacker kao da je stvorio odluku. — Znate, Nighte, ja bih vam rado pomogao, ali je upravitelj Kaprone naredio da se izdaci moraju smanjiti. Dobro bi nam došao još jedan čovjek na ranču, ali nemam ga čime platiti. S druge strane, ljuti me to što posao sporo napreduje.

— Što hoćete time kazati? — znatiželjno upita Night.

Flacker mu preko stola gurne osamdeset dolara.

— Spremite taj novac — reče Night. — Već sam vam objasnio da ne mogu više ništa uložiti.

— Varate se. — Flacker se nasmije. — Vi ste snažni, kao stvoreni za naporan posao. Eto. ovih osamdeset dolara dobio sam od vas...

— Milije bi mi bilo da mi vratite revolver nego taj novac...

Flacker odmahne rukom. — Uzmite tih osamdeset dolara. Odigrat ćemo još jednu partiju. Ako dobijete, u redu, ako izgubite potpisat ćete izjavu da ćete dva mjeseca besplatno raditi na ranču. Tako ću doći do kaubojza.

— Zar to smatrate velikodušnošću? — Night se nasmije. — Dva mjeseca bez plaće...

— Besplatno ćete jesti i imat ćete krov nad glavom — umiješa se Biddle. Keith je vrlo obziran predradnik.

Budući da je Night oklijevao, reče Flacker: — Vratit ću vam i oružje. Nisam sitničav.

— To je pošteno od vas — odvratil Night. — Dobro, dajte papir. Potpisat ću.

Flacker se osmijehne i napiše izjavu. Night se potpiše.

Prošlo je samo deset minuta, a Night je imao u džepu svega nekoliko dolara. — Pobjedili ste, Flackere — reče.

— Dakle, sada je Keith dobio sve — reče Corwine — sve osim vašeg ugleda, Nighte.

— I njega ću uskoro izgubiti ako nastavim kartati — promrmlja Night. — Možda ga tada stekne Flacker.

Flacker se ukoči. — Što hoćete time kazati?

Night raširi ruke i zijevne. — Pa, govorili smo o mom ugledu...

— A, tako. — Flacker se opusti, premda mu nije bilo sasvim jasno što je Night htio kazati. Okrene se prema krčmaru. — Happy, piće na moj račun!

Night je za to vrijeme pokupio karte, ustao i krenuo prema šanku.

Flacker se iznenada uspravi. — Kako ćete s kartama, Nighte?

Night se iznenađeno okrene. — Vraćam ih Happyju. Njegove su, zar ne?

— Da, da, svakako.

Pospani Happy zaobiđe šank. Umalo se sudari s Nightom. — Hej, hoćete me pregaziti?

— Da budem iskren to bi bilo jednostavnije nego da vas pokušam zaobići — odvratil Night osmijehnuvši se. Doda šapatom: — Spremite ove karte.

Vratil se k stolu.

— Onda, tko je pobjedio? — upita Happy.

— Keith — odgovoril Night. — Ispraznio mi je džepove. Ali pravo je zadovoljstvo igrati protiv stručnjaka. Doblo je čak i mene.

— Vas? — zapanjeno promrmlja Happy.

Night ispriča što se zbilo.

Tada Flacker predloži: — E, sada ćemo svi doručkovati u restoranu. Pozivam i vas, Nighte. I vi sada pripadate mojoj družini.

II

Opet je sjalo sunce kao da nije bilo oluje. Jedino su pred kućnim vratima bile debele naslage pijeska.

Night je sa četvoricom svojih novih drugova koraćao niz glavnu ulicu. Iznenada zastane. — Produžite u restoran, doći ću za nekoliko minuta.

Flacker se sumnjičavo namrštil. — Što namjeravate?

— Ostavit ću vinčesterku u navlaci na sedlu i pogledati što je s mojim konjem. Ostavio sam ga iza krčme.

— Dobro — reče Flacker. — Ali požurite.

Night se vratil prema krčmi. Napojil konja i dade mu zobi. Tada uđe kroz stražnja vrata.

— Vi? — Happy ga iznenađeno pogleda. — Pa otišli ste na doručak.

Night se hladno osmijehne. — Neću vas dugo zadržati.

— Što hoćete? — upita krčmar. — Da vam bude jasno, s vašim noćšnjim gubitkom nemam nikakve veze.

— To nisam tvrdio. Zanima me nešto drugo, a ne novac koji sam izgubio. Keith Flacker je izvrstan kartaš, zar ne?

— Pa sad, nikad nisam vidio da gubi veću svotu. Igra vrlo spretno. Uvijek zna koje su karte pale i...

— Mislim da zna i štošta drugo o kartama. Rado bih pogledao karte s kojima smo igrali.

— To sam slutio. Međutim, karte su besprijeekorne. Svojim sam očima vidio kako ste strgnuli pečat sa zamotuljka. Posve su nove i skupe.

— Želim ih vidjeti.

Kolebajući se Happy uzme karte s police i pruži mu ih.

Night se promuklo nasmije. — U pravu ste, Happy, karte su skupe. Ali

tko je god stavio zaštitni znak, nije ga zalijepio onako kao što bi trebalo. Pogledajte.

— Bogami, u pravu ste — zabezекne se Happy. — Ali zašto...

— To nisu čista posla. — Gledajući krčmara, Night zaključuje da je njegovo iznenađenje iskreno. Počne pregledavati poledinu karata. Napokon promrmlja: — Da, karte su obilježene. Pogledajte. Na poledini je u kutevima nacrtan pas s ogrlicom. Ako pažljivo pogledate ogrlicu na ovom karo asu primijetiti ćete da ima crvenu točkicu. Tko ništa ne sluti, ne opazi je. I druge su karte obilježene. Negdje je prednja šapa...

Happy počne psovati. — Prokleti podlac!

— Odakle vam te karte?

— Donio ih je Keith Flacker. Uvijek je prigovarao kartama koje sam ja imao. Istina, bile su jeftine, ali dovoljno dobre za razonodu. Prigovarao je da su svinute i što ja znam. Međutim, ja nisam htio kupiti skupe karte.

— Pa vam je on ponudio svoje karte. Ostavio ih je kod vas kako bi mogao igrati s njima?

— Do vraga, kako to znate?

— To je stara varka.

— Reći ću ja tom lupežu što mislim o njemu...

— Ne, nikome ništa nećete reći. Ali otvorite oči i uši.

— U redu, kako hoćete. No, da sam na vašem mjestu ozbiljno bih porazgovarao sa šerifovim pomoćnikom Buckom Drakeom. Uostalom, kako ste otkrili prijevaru?

— Postao sam sumnjičav već nakon nekoliko partija. Tada sam pažljivo pogledao poledinu karata i ustanovio da su moje sumnje opravdane. Osim toga neprekidno sam gubio.

— Zašto se niste pobunili? Zašto ste dopustili da vas operuša? Glupo ste postupili.

— Možda. — Night se osmijehne. — Ali zar mislite da sam imao šansu protiv četvorice? Da sam izrazio svoje sumnje, bili bi me ustrijelili.

— Mogli ste prekinuti igru.

— Možda nisam htio.

Happy se namršti. — Što smjerate?

— Htio sam naći zaposlenje. Sada ga imam.

— Ako me pitate što mislim, moram kazati da ste slili s uma. Dva mjeseca radit ćete badava...

— Ovdje je najutjecajnija »Randallova kompanija«? — upita Night ne obazirući se na krčmarovu primjedbu.

— Da. Ona proždire sve oko Topengo Wellsa. Zemlju i stoku. Pripada nekom starom gulikoži na istoku koji nikada ne dolazi ovamo. Tu ima svog upravitelja Bristola Kapronea. »F u krugu« na kojem je Flacker predradnik, najveći je ranč kompanije...

S ulice dopre povik. Bio je to Biddleov glas. Jerry Night baci karte iza šanka.

* * *

Timmy Biddle naglo otvori vrata. — Hej, Nighte, što radite?

Night se okrene. — Zdravo, Biddle! Vec ste doručkovali?

— Do vraga, gdje ste tako dugo? Kazali ste da ćete odmah doći.

— Znam, znam. No, zadržao sam se duže nego što sam mislio.

— To se Keithu neće svidjeti. Već je posumnjao da ste pobjegli kako ne biste morali ispuniti obavezu.

— Bez brige, nemam namjeru da bježim. Žao mi je što ste me čekali, ali konj je počeo čudno kašljati. Upitao sam Happyja za savjet pa mi je rekao da u konjušnici ima raznih lijekova.

— U svako doba možete odabrati drugog konja — reče Biddle. — A ti, Happy, mogao si mu napomenuti da Keith ne podnosi čekanje.

Happy se zajapuri od bijesa. — Nećeš mi zapovijedati, Timmy. Ako ti se ovdje nešto ne sviđa...

— Ne shvaćajte to tako ozbiljno, Happy — reče Night nasmijavši se. — Timmy nije mislio ništa loše. Hajdemo. — Izade s Biddleom i reče mu: — Pojeli ste doručak brže nego što sam očekivao.

— Jede još jedino Keith. Uvijek se pitam kamo strpa sve to. Ponovno je naručio odrezak i jaja kad sam izlazio.

— Nisam znao da sam pod nadzorom.

— Sada znate. Radite kod Keitha pa morate slušati sve njegove zapovijedi. On ne podnosi bundžije. Dobrodušan je do određene granice. Kad netko prekoraci granicu postaje vraški opasan.

— Stvarno? — Night se osmijehne. — Ja ga se ne bojim.

— Ma nemojte. Na vašem je mjestu najpametnije da ga slušate.

— Što mislite time: na mome mjestu?

— Nije potrebno da mi bilo što kažete Nighte, ali Keith sasvim dobro zna da postoji nešto što ste mu zatajili.

— Pojma nemam o čemu govorite.

— Kako hoćete. Ipak vas opominjem, Keitha Flackera ne možete prevariti.

Upravo su prolazili pored kuće na kojoj se vidio natpis »Randallova stočarska kompanija«.

— Znači, oдавde se upravlja rančevima — upita Night.

— Da, upravitelj Kaprone živi na prvom katu. Dolje je ured. Jedino Kaprone može zapovijedati Keithu. Doduše, katkad mi se čini da je obrnuto. — Biddle naglo stisne usnice kao da je previše kazao.

Uđe u restoran.

— Gdje ste bili, do vraga? — uzvikne Flacker.

Night mu ispriča priču koju je podvalio i Biddleu.

Flacker kimne. — Vaš će se konj ubrzo oporaviti. Uostalom, na ranču imamo dovoljno konja. Sjednite i jedite.

Pred Nightom se nađe mirisno jelo.

Otvore se vrata i uđe visok, mršav čovjek u gradskom odijelu. Namršti se ugledavši Flackera i kauboje.

— Dobro jutro, Kaprone — reče Flacker. — Izgledate kao da ste upravo ustali.

— To je istina — odgovori Kaprone kroz nos. — Ove noći nisam mogao ni oka sklopiti — zaspao sam tek kad je počelo svitati. Što radite tako rano u gradu?

— Ovdje smo od sinoć — odvratila Flacker punih usta. — Nismo ljudi da jašemo po nevremenu. Herbe, donesi stolicu Kaproneu.

Jacklyn posluša i primakne stolicu. Kaprone sjedne i naruči jelo.

— Dakle, noćas sam zaposlio još jednoga kauboja, Kaprone — započne Flacker. — Zove se Night. Onaj crvenokosi u kutu.

Kaprone se namršti. — Kazao sam vam da ne smijete više nikoga zaposliti...

— Znam, znam — prekine ga Flacker. — No, treba nam još jedan čovjek. Night je spretan kauboj, zna svoj posao.

Vidjevši da je Night pojeo doručak, pošalje ga s ostalom trojicom kauboja van kako bi mogao u četiri oka razgovarati s Kaproneom.

Kaprone zlovoljno zatrese glavom. — Ne sviđa mi se to, Flackeru. Ne smijemo pretjerati. Ako kompanija pošalje inspektora...

— Ne brini.

— Davis, ne smijemo biti tako lakomisleni. Moramo malo pripaziti. Gledaj činjenicama u oči. Novom kauboju moramo davati plaću...

— On kompaniju neće stajati ni paru. Potpisao je da će dva mjeseca raditi badava.

Kaprone zanijemi od čuđenja.

— Govorim istinu — nastavi Flacker. — Htio je na svaki način dobiti posao. Namamio sam ga na poker i opljačkao. Kad je izgubio sav novac i založio i oružje, igrali smo za potpisanu obavezu.

Kaprone kao da nije bio sasvim zadovoljan. — Nije tu sve čisto.

— Ma, on je poput svih kauboja. Jak a glup. Da nije tako blesav ne bi nasjeo.

— Misliš da mu se može vjerovati?

— Svakako. Uostalom, znam o njemu toliko da ga u svako doba mogu strpati u zatvor.

— Poznaš ga od ranije?

— Ne, ali znam da se traga za njim. Uostalom, došao nam je kao naručen...

— Misliš mogli bismo ga iskoristiti? Kao...

— Tako je. Onaj prokleti šerifov pomoćnik njuška posvuda. Želi otkriti tko je treći čovjek...

— Znam što misliš — promrmlja Kaprone. — Znači, sumnja bi mogla pasti na Nighta?

— Zašto ne?

— U redu, Flackeru, dajem ti slobodne ruke. Doduše, nije mi baš ugodno pri duši. Imam dojam da sjedim na buretu baruta. Šerifov pomoćnik još uvijek ne odustaje...

— Uzrujavaš se bez razloga. Sve će dobro svršiti. Pouzdajte se u mene.

Jacklyn, Corwine i Biddle jahali su na čelu, dok je Flacker zaostao s Nightom.

Predradnik pokaže palcem na jugozapad. — Eto vidite kakve su budale ti

farmeri — reče. — Tu ne raste ništa osim kaktusa i žalfije. Nema ju ni vode.

— A odakle rančerima voda? — upita Night.

— Preko »F u krugu« i »Dva M«, koji pripada Martyju Monroeu, teče potok. Osim toga postoji nekoliko jama s vodom. I rančevi na sjeverozapadu imaju dovoljno vode, no tu su mali posjedi.

— Dakle, »F u krugu« i »Dva M« najveći su rančevi?

— Tako je. »F u krugu« zauzima najveće područje. Uskoro ćemo pripojiti »Dva M«.

— Zatim manje rančeve?

— Tako je. Samo, da me ne shvatite pogrešno, sve se to zbiva na zakonit način.

Neko su vrijeme jahali šutke.

— Stoka izgleda vrlo lijepo — reče Night.

Flacker kimne. — Nitko nema tako lijepu stoku kao naša kompanija. Dabome, tome pridonose sočni pašnjaci.

— Čudi me što se ranč ne zov »R u krugu«, R kao Randall, već »F u krugu«.

— Ranč je nekoć pripadao nekom Frimontu. Njegova je stoka bila poznata na istoku, pa je Randall, kupivši ranč, odlučio da zadrži taj žig. To nije bila loša zamisao.

— I ja mislim tako — reče Night. Izrekao je te riječi sasvim nehajno, ali Flacker ga naglo pogleda.

— Što mislite time, Nighte?

— Ono što sam kazao.

— Imali ste još nešto na umu.

— Tako?

— Učinilo mi se.

— Pomislio sam da biste vi, da niste tako pošten predradnik, lako mogli odvojiti maleno stado i promijeniti žigove, napraviti iz F, na primjer, E ili 8...

— Što vi znate o mijenjanju žigova?

— upita Flacker jedva se svladavajući.

— Vrlo malo. Samo ono što sam čuo iz pričanja.

— U redu pretpostavimo da nisam pošten i da sam izmijenio žigove. Što bih tada sa stokom?

— Otjerali biste je u neki drugi okrug, ili čak u Meksiko. Prodali biste je nakupcu kojeg ne zanima odakle stižu goveda i strpali biste novac u svoj džep.

Flacker zagunda. — Možda vi i niste tako glupi kao što sam u početku mislio.

— Ah, to još nije razlog da mijenjate mišljenje o meni — odvratila Night. — O takvim sam zloupotrebama slušao u Oklahomi.

— Ah, tako. — Flacker kao da je odahnuo. — Slušajte, Nighte, jeste li ikada bili upetljani u krađu stoke?

— Nikada nisam ukrao ni jedno jedino govedo...

— Zar nikada niste imali neprilika?

— Tu i tamo potukao bih se s nekim. Zapravo, ja sam jako miroljubiv. Kadkad se upadne u nešto protiv volje. No, nikada se nisam ogriješio o zakon.

— Da, ponekad i pošten čovjek upadne u nevolje.

— U pravu ste. Jednom sam vidio kako vješaju poštena momka samo zato što je ustrijelio čovjeka prilikom karanja.

Flacker ne odgovori ništa.

Uđu u dvorište ranča. Iz kolibe za kauboje izađu tri momka. Flacker im naredi da se pobrinu za konje.

— Ja ću osobno napojiti svog vranca — reče Night.

— Prepustite to njima — progunda Flacker. — Ionako su se usmrđjeli od lijenosti.

Night pođe za njim u kolibu za kauboje.

— Odaberite ležaj i osjećajte se kao kod kuće — reče Flacker.

— Vrlo ste gostoljubivi. Keithu.

— Ja dobro postupam prema svojim ljudima. Kad prođu ova dva mjeseca, zaposlit ću vas. Ovdje će vam biti ugodno. To je izvršno skrovište za vas.

— Skrovište?

— Vi me razumijete. Uostalom, razmisлите.

Night odlučila da više ništa ne pita.

Night je ležao i gledao u strop. Četvorica s kojima je dojahao već su spavali. Međutim, on nije mogao zaspati.

Ustane i izađe. Krene prema ljetnoj kuhinji, iz koje je dopiralo zveckanje i ugleda čelava čovjeka crvena nosa i sivih brkova. Sjedio je za stolom i sumnjičavo gledao Nighta. Zaudarao je na viski.

— Što radite ovdje? — upita. — Skitnice ne primamo.

— Bez uzrujavanja, djedice. Ja...

— Nisam ja ničiji djed. Za vas sam Cornpone Jones.

— U redu, Jonese. Ni ja nisam skitnica, od danas sam kauboj na »F u krugu«.

— Još jedna gladna usta koja treba nahraniti — progunda starac. — Keithu treba kauboj kao kravi sedlo. Baš me zanima što namjerava s vama.

— I mene to zanima. — Night se osmjehne starom kuharu. Vratilo se u dvorište.

Kraj obora stajala su ona tri kauboja koja su maloprije izašla iz kolibe. Nije im bilo jasno tko je on.

— Zovem se Jerry Night — predstavio se prišavši im.

Ljubazno kimnu. Jedan reče. — Ja sam Steve Hacket, a ovo su Shorty Wing i Franck Reed.

Bili su mladi.

— Zaposlili ste se na ranču? — upita Hacket. — Ili ste samo Keithov prijatelj?

— Ne mogu kazati da sam mu naročito dobar prijatelj. Zaposlio me kao kauboja.

Shorty Wing opsuje i pogleda svoje drugove. — Razumijete li vi to? Još jedan kauboj?

— Zašto je tako čudno što je Flacker zaposlio još jednog kauboja? — upita Night. Već je zaključio da su ova trojica bezazleniji od onih koje je sreo u krčmi.

— Gledajte, Nighte, ovdje ima malo posla — odgovori Reed. — Stoku ne moramo čuvati, taj posao obavljaju Keith i ostala trojica. Zašto nas Keith drži ovdje to samo on zna. Lunjamo po

ranču, popravljamo ograde i timarimo konje. Nismo se pretrgli od posla.

— Eto, ja već dva tjedna nisam bio u sedlu — dobaci Wing. — Za to vrijeme mogao sam pomagati jednim farmerima na jugu.

— Kojim farmerima? — upita Night praveći se naivnim.

— Ah, da, vi ste tek stigli. Kompanija je uzela nekoliko farmi i prodala ih. Došli su jadni doseljenici ništa ne sluteći, a sada ne mogu ni preživjeti. Čim započne suša, pogođić presuši i žetva propadne.

— Zar se ne bi mogao sagraditi nasip, pa da se sačuva voda za sušno razdoblje?

— Tko bi to platio? — dobaci Reed.

— Naravno, kompanija — odvratio Night. — Ako je prodala zemlju, onda je dužna...

— E, u tome i jest cijela varka — reče Hacket. — Kad farmeri ostanu bez novaca i ne budu mogli platiti dug, kompanija će ih otjerati i farme prodati drugima...

— Pripazi malo, Steve — upozori ga Reed. — Flacker neće biti oduševljen ako sazna da previše brbljaš. Znaš kako je brz kad se radi o revolveru.

— Baš me briga — promrmlja Hacket. — Kad uštedim malo novaca otići ću odavde.

— I ja — složi se Wing.

— Ako kompanija posluje na taj način onda su to prljavi poslovi — nastavi Night. — Trebalo bi porazgovarati s Kaproneom...

— Pokušajte — reče Reed — ako želite dobiti Flackerov metak. Kaprone ne poduzima ništa bez Flackerove suglasnosti.

— Prekinimo razgovor — umiješa se Hacket.

— Znam šutjeti — reče Night osmjehnuvši se.

— To smo zaključili na prvi pogled — napomene Wing. — Stoga smo i bili tako razgovorljivi.

— Očito je da se tu zbiva nešto sumnjivo — zaključio Night. — Čudi me što se još nitko nije požalio Stočarskom udruženju i što se nije povelala istraga.

— Možda se netko i požalio. Mali rančevl neprestano gube stoku. — Wing se namršti. — Prije tri mjeseca ovuda je švrljao neki Walckott. Malo je govorio, samo je jahao uokolo, a onda je jednog dana pronađen mrtav, s metkom u leđima. Nekoliko metara od njega ležao je Conway, kauboj s ovog ranča. Conway je bio podmukao čovjek. Pričalo se da su se sukobili...

— I u toj je borbi Walckott pogođen u leđa? — zapita Night.

— Flacker je izjavio da je Conway na smrtni ispalio još jedan hitac i pogodio Walckotta u leđa. Većina se zadovoljila objašnjenjem.

— Ali nisu svi?

— Ne, šerifov pomoćnik Buck Drake nije se zadovoljio. On još nije završio istragu.

— Prema tome, s Conwayem je bio još netko tko se sakrio u grmlju...

— Vjerojatno. Drake još traga za trećim čovjekom, ali ne vjerujem da će uspjeti.

Night se kiselo nasmije. — Dospio sam na divan ranč.

— Možete otići.

— Ne mogu. Obavezao sam se da ću dva mjeseca raditi besplatno.

Kauboji se zapanjeno zagledaju u Nighta. — Onda ste žarko željeli posao — promrmlja Reed.

— Možda. — Night ispriča što se noćas dogodilo.

— Zašto niste prestali kartati kad ste opazili da gubite? — uzvikne Wing. — Mi smo tako postupili.

— Znači, i vi ste kartali s Flackerom?

— Jesmo, ali prestali smo čim smo izgubili nekoliko dolara.

— Sada barem znate zašto ste gubili.

— Obilježene karte — gnjevno progunda Hacket. — Prokleti podlac...

— Još mi nije jasno zašto niste prekinuli igru — reče Reed. — Kao da ste htjeli prokockati sav novac.

— Katkad sam malo blesav.

— Slušajte, kakvu to igru igrate? — upita Reed.

— To vam zasada ne mogu kazati. Zadovoljite se time da sam malo čaknut.

— Možda vam Flacker namjerava ponuditi posao koji smo mi odbili — napomene Wing.

— Kakav posao?

— Flacker je htio da odjašemo na »Dva M« i ukrademo nekoliko goveda.

— Hm. — Night se zagleda prema planinskim vrhuncima. — Ne ide mi iz glave ono o Walckottu.

— Poznali ste ga?

— Prilično dobro.

— Sada mi sviće — promrmlja Wing stisnuvši oči. — Jeste li i vi...

— Što?

— Detektiv Stočarskog udruženja?

— Nisam.

— Bogamu... — započne Wing, ali se predomisli. — Uostalom, to se mene ne tiče. Ako budete trebali pomoć, računajte na mene.

— K vragu, Cornppone — progunda Flacker za večerom — taj tvoj vječni grah sa slaninom već mi se popeo na glavu. Zar ne možeš jednom ispeći odreske?

— Mogu — odvratila Cornppone Jones. — Ako zakoljete neko od onih goveda sa čudnim žigovima koja povremeno tjerate...

— Zaveži — drekne Flacker. — Zaveži i gubi se! Ne usuđuj se više stupiti u kolibu za kauboje dok te ne pozovem.

Jones se nimalo ne uplaši. Podrugljivo se smijuljio. — Trebalo bi da postaneš pristojniji, Keith. Inače ćeš izgubiti glavu.

Flacker baci za njim tanjur, ali stari je kuhar već šmugnuo kroz vrata. Tanjur se razbije. Flacker opsuje, uzme Biddleov tanjur i progunda: — Donesi nov tanjur, Timmy.

Timmy Biddle se namršti, ali posluša.

Bilo je jutro Night osedla konja i zaustavi se pred Flackerom. — Kakve su naredbe za danas?

— Vi ste tek došli. Dat ću vam kartu našeg područja da ne zalutate. Flacker izvadi kartu iz crnoga novčanika. — Eto to su planine Saint Lisleja, tu je naš ranč. Tu je potok Allyso, granica između »Fu krugu« i »Dva M«...

— Imate li teškoća s Monroeom?

— Nipošto. Dobro se slažemo. Svatko gleda svoja posla.

— To je dobro. Ništa mi nije mrže od sukoba među rančevima.

— Nisam ja tako podao da vas zaposlim kad bi prijetio sukob. Ako

ugledate nepoznate jahače udaljite se. Ne bih htio da upadnete u neprilike.

— Ako ste u dobrim odnosima sa »Dva M«, zašto bih imao neprilika?

— Pa, farmeri bi mogli pomahnitati. Oni, naime, za svoju nesreću okrivljuju kompaniju. Kao da smo mi krivi tome što potok ljeti presuši.

— Razumijem.

— Dakle, odjašite onamo gdje potok skreće prema obroncima...

— Nije li to odviše blizu »Dva M«?

— Jest — nestrpljivo odgovori Flacker. — Ali tko ovdje naređuje, ja ili vi? Odjašite onamo. U blizini pase Monroeova stoka. Ponajčešće je nitko ne čuva. Shvaćate?

— Možda sam malo tupav, ali zar niste kazali da se dobro slažete sa »Dva M«?

— Jesam. No, ako je Monroe tako glup da ne čuva stoku... Treba samo da otjerate nekoliko lijepih goveda na naš pašnjak, u klanac Camino. Eto, tu je ucertan. U klanecu će vas dočekati i preuzeti stoku. Tada se vratite kući. To je sve. Zadatak je jednostavan, nije li tako?

— Ali nije pošteno. Krasti goveda...

Flacker prasne u smijeh. Tresla su mu se ramena. — Pa, mi i nećemo ukrasti tu stoku, samo ćemo je privremeno pričuvati. Jasno?

— Svakako. Pričuvati ćete je, a onda ćete je otjerati u Meksiko...

— Sada je dosta! — vikne Flacker. — Vi i vaše poštenje...

— Neću izvršiti zadatak.

— Hoćete, i to odmah!

— Ne želim postati kradljivac.

— Zaboravljate da ste potpisali obavezu.

— Spreman sam obavljati svaki pošten posao, ali nitko ne može zahtijevati da...

— Brbljate gluposti. Prazne riječi. Što mislite o tome da vas vratim u zatvor?

— Što? O čemu govorite?

— Znae vi dobro o čemu ja govorim. Prestanite izigravati nevinašce. Dovoljno znam o vama.

— Baš me zanima što znate — hladno reče Night.

Flacker se podmuklo naceri. — Ne pokušavajte me zavarati. Porićete da ste samo uvjetno pušteni iz zatvora? I da ste obećanje koje ste dali upravi

zatvora prekršili na taj način što ste napustili državu u kojoj ste bili zatvoreni? I da ste odsjedili samo tri godine od deset?

Night je šutio nekoliko trenutaka. — To su zanimljivi podaci. Odakle vam?

— Opominjem vas, ne pretvarajte se preda mnom. Čim ste ušli u krčmu naslutio sam tko ste. Kad ste prije šest mjeseci uvjetno otpušteni iz zatvora novine su objavile članak o vama. Sakupljam takve članke jer znam da bih mogao zatrebati te ljude. Želite vidjeti taj članak? — Flacker izvadi iz džepa člančić i počne čitati: Jerry Night opasan u rukovanju oružjem. Osuđen zbog ubojstva.

Night ispruži ruku. — Da vidim.

Flacker spremi članak. — A ne, nećete ga vidjeti. Sačuvat ću ga. Možda ga jednog dana pokažem šerifovu pomoćniku. Ali, dok radite ono što zahtijevam, šutjet ću. Porićete li moje riječi?

— Ovaj... postojale su olakšavajuće okolnosti. Možda u novinama piše nešto o tome...

— Olakšavajuće okolnosti ne mogu oživiti mrtvoga. Vi ste odsjedili tri godine. Tada su vas uvjetno pustili jer vam je netko ponudio posao. Pušteni ste uz uvjet da ne napustite Teksas. A sada ste ovdje. Možete li to objasniti?

— Nisam dužan bilo što objašnjavati.

— Varate se. Ja neću mačka u vreći. Nalazite se daleko od tekasaške granice.

Night se namrgodi. — U redu, napustio sam Teksas, pa što onda?

— Ja nemam ništa protiv toga dokle god me slušate. Inače, imam još jedan zgodan člančić. Između tekasaške granice i ovog područja napadnuta je poštanska kočija. Sjećate se? Pucali ste pratiocu u leđa i prisilili kočijaša da vam preda novac.

Night se prezirno nasmije. — Sanjate. Nemam nikakve veze sa svim tim.

— Ne lažite. Prilikom napada skliznula vam je marama s lica pa su vas putnici opisali. Crvena kosa, sive oči, odjeća poput vaše. Uostalom, odakle vam onaj novac? Iz kočije, ha? Haide. Nighte, odlučite se. Da li ćete se vratiti u zatvor, ili ćete izvršiti moju naredbu?

Night je smrknuto piliio u zemlju. — Nemam veliki izbor. Učinit ću ono što želite.

Flacker se pobjedonosno nasmije. — Znao sam da ćete se opametiti. Okanite se planova da kidnete. Obavijestit ću šerifova pomoćnika Drakea, odmah će vam biti za petama potjera. Evo vam to. — Pruži mu kartu u crnom

novčaniku. — Ne želim da se izgubite.

— Novčanik mi ne treba, Keithe.

— Samo ga uzmite, mogli biste izgubiti kartu.

— Night navuče šešir na čelo i potjera konja.

IV

Night se zaustavi kraj potoka Allyso i pusti konja da se napije.

Izvadi novčanik i zaglada se u kartu. Upamti sve pojedinosti. Htio je već spremiti novčanik u džep, kadli zamišleti sjaj. Pažljivo pregleda novčanik i shvati o čemu se radi. Na koži su se nekoć nalazila zlatna slova, koja je netko pokušao ukloniti. Vidjelo ih se još nekoliko: i, k, t, te D i V.

— Vrlo zanimljivo — promrmlja Night. Popne se na suprotnu obalu i zamišljeno upali cigaretu.

Najednom nasluti što je pisalo na novčaniku. Dennis Walckott. Zar je Keith Flacker onaj treći čovjek?

Krene uz potok prema obroncima. Morao je zaobilaziti kamene gromade.

Najednom se nađe u zelenoj uvali u kojoj je paslo oko tri stotine goveda sa žigom »Dva M«.

Oprezno se osvrne oko sebe. Nigdje ni žive duše. Približi se stoci. Flacker mu je rekao da dotjera tridesetak najljepših grla, no nije htio gubiti vrijeme odabirući ih. Namjeravao je odvojiti ona koja su mu najbliža i što prije nestati odavde. Ne bi bilo ugodno da ga netko uhvati. Uzme laso i potjera stado prema rubu uvale. Za desetak minuta odvoji dvadesetak grla. Košulja mu se natopila znojem.

Upravo je skrenuo iza visoke kamene gromade, gdje se zavuklo, jedno tvrdo-glavo govedo, kad prasne hitac.

Night se hitro okrene u sedlu, ali napadača nije vidio. Vidjelo se samo stijenje i trava.

Nagnuvši se konju na vrat i spustivši ruku na kolt, polako krene. — Pokaži se, čovječe — dovikne. — Tvoj prvi metak na žalost je promašio. Pokušaj li to još jednom, loše ćeš proći.

Napeto je očekivao odgovor. Vjerovao je da će mu protivnik odgovoriti

hicem. Uto začuje preziran smijeh. Dopro je odande odakle ga nije očekivao.

Pogleda prema visokoj stijeni i opazi pušcanu cijev.

— Bacite kolt i dignite ruke, kradljivče.

Night posluša. — Dobro, imate li sada hrabrosti da se pokažete? — upita.

Iz zaklona izađe djevojka. Vodila je sobom konja, ali vinčesterka je i dalje bila uperena u Nighta.

— Sramota je što me zarobila žena — reče Night. — No, čim me metak promašio pomislio sam da to može biti jedino žena.

— Ja pucam kao svaki muškarac — odvrati mu ljutito. — Namjerno vas nisam pogodila.

— Naravno. Žene su tako nježna stvorenja da ne mogu zgaziti ni mrava.

— Prestanite brbljati gluposti, kradljivče. Možete biti sretni što nise pali u ruke ocu ili članu družine. Tada vam ne bi bilo spasa.

— Jako sam vam zahvalan što me niste poslali u nebo. Smetala bi mi krila. Dobro, što ćete sa mnom?

— O tome će odlučiti otac... Čekajte! Što to radite?

Night je prebacio nogu preko sedla da sjaše.

— Posegnete li za revolverom, mrtvi ste — zaprijeti djevojka. — Što hoćete?

— Htio bih sjahati. Učili su me da muškarac ne smije sjediti dok dama stoji.

Ona ga začuđeno pogleda. — Kakva ste vi to budala?

— Kakve vam se budale najviše sviđaju? — Night se smješkao. — U svakom slučaju, neobično sam sretan što sam zarobljenik tako ljupke djevojke.

— Blebetanje vam neće pomoći, kradljivče!

— Grube riječi!

— Zar niste kradljivac? Promatrala sam vas. Ne možete poreći da ste htjeli otjerati nekoliko naših goveda. Da je to vidio otac, ustrijelio bi vas na licu mjesta. Ove smo godine izgubili previše stoke pa gubi strpljenje. Priznajte da ste kradljivac?

Night ne odgovori. Zadihljeno ju je gledao.

Ona pocrveni. — Odgovorite! Jeste li kradljivac ili niste?

Night slegne ramenima. — Na prvi pogled jesam, ali ne smijete me ocijeniti površno.

Netremice ga je promatrala. Protiv volje morala je priznati da nije nesimpatičan. Da mu pruži priliku da objasni svoj postupak? Oklijevala je. Ne ponaša se kao pravi kradljivac. — Na temelju čega da vas ocijenim? — upita napokon. — Kako se možete opravdati?

— Ja sam samo izvršavao naređenje svoga predradnika. Eto, sve je vrlo jednostavno.

— Nije jednostavno — uzvikne razljutivši se. — Zar ste pošasavili?

— I to je moguće. Znae, taj prizor...

— Koji prizor?

— Muškarac lako pošasavi kad ugleda pred sobom takvu ljepoticu...

Ona prijeteci podigne vintestenu. — Prestanite. Ne želim vas slušati.

— Kako hoćete. Zapravo, nisam se još ni predstavio. Zovem se Night. Prijatelji me zovu Jerry. Hoćete li me i vi tako zvati?

— Manite se gluposti. — Obrazi su joj bili rumeni. Htjela je da joj glas bude strog, ali nije uspjela. Ugrize se za usnu kako bi zatomila smijeh.

— O, kakve liupke jamice imate na obrazima! — reče Night. — Zašto se otvoreno ne nasmijete? Kladim se da se zovete Samanta...

— Varate se. Zovem se Alice Monroe.

— Kakvo lijepo ime! Namjerno sam kazao pogrešno ime da mi se predstavite. Dakle, Alice, vi i ja dobro ćemo se zabavljati kad se bolje upoznamo.

— Za vas sam gospodica Monroe. A upoznat ćemo se mnogo prije nego što mislite. Popnite se na konja. Jahat ću ispred mene. Idemo na »Dva M«.

— A ne, to ne dolazi u obzir, Alice — reče Night. — Moram izvršiti zadatak koji mi je dao predradnik. Razljutit će se ako mu ne dotjeram vaša goveda.

— Tko je vaš predradnik?

— Keith Flacker.

Ona se prezirno osmjehne. — Taj odvratni kojot. To sam mogla misliti.

— Niste li malo grubi prema kojotima, Alice?

— Možda ste u pravu. — Suze joj se oči. Nije znala što da misli o tom strancu. — Ne zaboravite da sam ja za vas gospodica Monroe.

— Da, Alice. Imat ću to na umu.

Ona uzdahne. — Ali kojoti nisu glupi.

— A vi mislite da je Keith Flacker glup?

— Tako je. Da ima mozga u glavi ne bi takav zadatak povjerio takvoj budali kao što ste vi. Zašto vas je zaposlio kod sebe?

— Nametnuo sam mu se.

— Znači, posao vam je bio prijeko potreban.

— Tako je. Ali ja ne dobivam plaću.

— Ne dobivate plaću?

— Ne. Flacker me zaradio na pokeru.

— Na pokeru? — zapanji se djevojka.

— Da vam ispričam kako se to dogodilo?

Oklijevala je. Napokon klimne.

— U redu — reče Night. — Sjednimo pa ću vam ispričati.

— A ne, vi samo želite trgnuti svoj revolver.

— Zašto ste tako nepovjerljivi? — upita Night. Prije nego što je mogla bilo što učiniti trgne kojt i baci joj ga pred noge. — Sada ste, nadam se, zadovoljni.

Ona sjedne nekoliko metara od njega i obuhvati rukama koljena. Puška joj se nalazila nadohvat ruke.

Night joj ispriča što se zbilo u krčmi.

Kada je završio, ona reče — Katkad vam nisu sve daske u glavi.

— I Keith Flacker misli tako.

Pažljivo ga je promatrala. Kad je ponovno progovorila, glas joj je bio blaži. — Ali, Jerry, to što ste potpisali obavezu nije razlog da kradete stoku. Mogli ste odustati od svega kad ste saznali da je Flacker igrao obilježenim kartama.

— Do sada mi je moj posao donio mnogo sreće.

— Sreće?

— Svakako. Dok vas gledam...

Ona opet pocrveni. — Govorimo o pokušaju krađe, i ni o čemu drugom — podsjeti ga. — Budući da sam ustanovila da ste budalasti, odlučila sam da vas pustim. To će vas, nadam se, opametiti.

— Ali vi dobro znate da bih rado bio vaš žarobljenik — reče razočarano.

— Zar se s vama ni za tren ne može ozbiljno razgovarati?

— Pokušajte još jednom.

— Uzmite svoj kolt i vratite se na »F u krugu«. Više se ne pojavljujte ovdje.

— A što ćete vi učiniti?

— Ja ću odjahati kući i ispričati ocu o vama. Sada imamo dokaz protiv Flackera. Već dugo sumnjamo na njega. Tata će obavijestiti Drakea.

— Time nećete ništa postići. Flacker će sve poreći. Ja sam stranac pa će se više vjerovati njemu nego meni. Osim toga, sve biste pokvarili kad biste obavijestili šerifova pomoćnika...

— Što to? — začudi se ona.

— Moram se vratiti na »F u krugu« sa tridesetak goveda. — Prije nego što se mogla pobuniti, upita: — Jeste li u posljednje vrijeme izgubili mnogo stoke?

— Oko dvjesto grla. Trebalo bi da i ovdje postavimo ljude, ali nemamo ih dovoljno. Slučajno sam se zatekla ovdje. Inače, na kradljivce stoke puca se bez upozorenja. Tek da znate. Trebalo je da vam to Keith Flacker kaže.

Nightu se suze oči. — Možda to namjerno nije učinio.

— Mislite da želi da poginete?

— Možda. I Dennis Walckott je poginuo na zagonetan način.

— I o tome ste već čuli? Neki smatraju da ga je ubio Keith Flacker. Međutim Drake nema dokaza protiv njega.

Night joj ispriča o Walckottovu novčaniku — Da me ubio neki vaš čovjek i da se kod mene pronašao Walckottov novčanik svi bi pomislili da sam ja onaj treći čovjek.

— To Drake mora saznati — reče djevojka.

— Još ne. Moram otkriti još neke pojedinosti.

— Tko ste vi?

— Kad bih vam kazao tko sam, ismijali biste me. Možda mi ne biste vjerovali.

Ona se zamisli, zatim reče: — U redu, Vjerojatno ste mi kazali istinu. Zasad a ništa neću kazati šerifovu pomoćniku Drakeu. Međutim, ocu moram ispričati.

— Zamolite ga da o tome šuti.

— Otac ima svoju glavu. Nikada od mene ne traži savjet.

Night kimne i posegne za koltom. Taj mu pokret spasi život. U istom času prozuiji mu metak pored glave.

— Ne mičite se! — dovikne Night djevojci, hitro se popne u sedlo i potjera konja uz obronak. Opet odjekne hitac, a metak uzvitla prašinu konju ispred nogu. Night je jahao suviše brzo da bi bio pogodan cilj.

Pretraživao je obronak obrastao gustim grmljem i kaktusima. Protivnika nije vidio. Uto, kad je napadač opalio i treći put, opazi siv oblacić dima. Metak flijuke visoko iznad njegove glave.

Iza leđa odjekne nekoliko hitaca. Alice ga je htjela zaštititi, pa je pucala u šikaru.

Prevalio je već tri četvrtine puta do vrha brežuljka. Djevojka mu je pomogla, napadač je prekinuo paljbu.

Kad je grmlje postalo tako gusto da više nije mogao jahati, Night klizne sa sedla i zastane osluškujući. Culo se cvrkutanje ptica i zujanje kukaca.

Prošlo je pet minuta pa deset. Night je još čekao da se napadač oda nekim pokretom. Pogledavši u uvalu opazi da djevojka stoji uspravno i drži unerenu vinčesterku. Do vraga zašto ne leži?

Night ostavi konja i počne se oprezno šuljati kroz šikaru. Pogledavao je lijevo i desno.

Izenada prasne hitac s lijeve strane. Premda je metak proletio desetak centimetara od njega Night krikne i sruši se. Otkotrlja se nizbrdo i zaustavi u žbunju. Čekao je na slijedeći potez napadača.

Zavladala tišina. I ptice su utihnule. Prođe pet minuta.

Izenada zašuska suho lišće pod čizmama, zapucketa grančica i nekoliko metara od Nighta pojavljuje se Herb Jacklyn. Prelazio je pogledom po šikari. Htio je što prije dovršiti zanočeti posao.

Izenada se ukoči. Primijetio je Nightova konja. Počne se udaljavati.

Night se uspravi. — Tražite nešto, Jacklyn?

Jacklyn se naglo okrene i podigne kolt. Međutim, tako se zbunio da nije mogao pažljivo nanišantiti. Smjesta mu odgovori Nightov revolver.

Pogođen, Jacklyn zatetura i zastenje. Kad je pokušao ponovno dići kolt, pogodi ga još jedan metak. Zgrči se i naglavce sruši u grmlje. Bio je mrtav kad mu je Night prišao.

— Ti si prvi platio zbog Dennisa Walckotta — glasno reče Night.

Alice je već uzjahala na sivca kad joj se približio. — Hvala vam što ste mi pomogli pucnjavom ... — reče joj.

— Što se dogodilo? — prekine ga.

— Po ovim se brežuljcima vrzmaju svakakve ništarije. Jedan više nikome neće nauditi.

Uvjerivši se da nije ranjen, djevojka upita: — Tko vas je napao?

On izbjegne odgovor i reče: — Ispričajte ocu što se zbilo. Svakako, on mora obavijestiti Drakea, ali mene neka ne spomene. Kažite da ste našli tijelo.

Ona kimne.

— Još jedno pitanje — reče Night. — Što znate o Kaproneu?

— Mislim da je ljigava zmija. Nikada mi se nije svidao. Međutim, on je kao stvoren za tu kompaniju.

— Što imate protiv kompanije?

— To su lopovi pljačkaši. Randall se ne usuđuje doći u ovaj kraj. Odmah bi ga linčovali. Ovdje ga mrze kao kugu. Stoga ostaje na istoku, gdje je siguran. a Kaprone obavlja prljavštine umjesto njega.

— Možda imate pogrešno mišljenje o Randallu.

— Ne vjerujem. Kompanija vara farmere i bogati se. Što mislite, zašto Flacker krade našu stoku? Zato što želi upropastiti oca i prisiliti ga da ranč proda kompaniji.

— Postoji li poseban razlog zbog kojeg Flacker želi »Dva M«?

— Svakako. Prijevoj Palo Werredy. Željeznička kompanija rado bi se dokopala tog prijevoja kako bi produžila

željezničku prugu. Međutim, mi ne želimo da se na našem području gradi pruga. U blizini prijevoja nalazi se divan zaravanak s kojeg se vidi cijela dolina. Dok je još majka bila živa, razmišljali su ona i otac o tome da ondje sagrade kuću. — Alice se ovlaže oči. — I ja želim ondje sagraditi kuću. Ne bih htjela da lijepi krajolik nagrđi dim i pepeo.

— Posve vas razumijem, Alice, ali ljudi s druge strane planina bili bi sretni kad bi ih željeznička pruga povezala sa ...

— Postoji i klanac Camino.

— Zašto željeznička kompanija ne sagradi prugu kroz taj klanac?

— Zato što se nalazi na tlu »Randallove kompanije«, a Kaprone zahtijeva golemu svotu. Dobije li kompanija »Dva M«, zahtijevat će istu cijenu i za prijevoj Palo Werredy. Tada će željeznička kompanija biti prisiljena da plati.

— Razumijem — promrmlja Night. — Vratite se kući i kažite ocu da se ne ljuti ako mu sutra nestane dvadesetak goveda.

— Što?

— Alice, moram izvršiti Flackerovo naređenje ... Saslušajte me, molim vas. Izgubit ćete nekoliko goveda, ali dobit ćete mnogo više. Dajem vam svoju riječ.

Oklijevala je. — To zvuči besmisleno, ali ...

— Dopustit ćete da otjeram goveda i nećete pucati na mene. Divno. Znao sam da ćemo se dobro slagati kad se malo bolje upoznamo. Još nešto poznam vrlo vješta graditelja. Možda on smisli zgodnu kućicu za nas. Tamo gore na zaravanku ...

Ona pocrveni, dostojanstveno okrene konja i natjera ga u lazan kas.

— Hej, sutra ili prekosutra opet ću se pojaviti ovdje — dovikne Night. — Moram ukrasti još nekoliko goveda. Hoćete li opet biti tu?

Ona se nasmije. — Možete biti uvjereni u to. Uz mene će biti otac i cijela družina. Zanimat će ih kako izgleda izvjestan luđak.

Bila su četiri sata po podne kad se Night približio dvorištu ranča. Pred sobom je tjerao dvadeset i jedno govedo.

Iza štaglja pojavi se Flacker bijesno psujući. — Bogamu, zašto tjerate tu stoku ovamo? Trebalo je da je ostavite u klanacu Camino. Nemate ni truna mozga u glavi!

Night mirno zapali cigaretu čekajući da se predradnik ispuše. — Učinio sam što sam mogao. Dotjerao sam vam dvadeset i jedno govedo, sve su to divna grla. Zaboravljate da se još ne snalazim u ovom kraju. Uplašio sam se da će se smračiti prije nego što pronađem klanac. Osim toga, nisam još ni ručao. Umirem od gladi.

— Baš me briga. Kad nešto naredim, to morate izvršiti...

— Budite sretni što sam dotjerao goveda... pojavila su se dva jahača...

— Što? — Flacker se trgne. — Pa oni nikada ne čuvaju to stado.

— Danas jesu. Morao sam dugo čekati u zaklonu. Tek kad su se udaljili odabrao sam najljepša grla.

— U redu. — Flacker se smirio. — Dokazali ste da ste odvažni. Bit će nešto od vas.

— Hvala.

Keith kao da je bio odsutan duhom. Izenada upita: — Niste li slučajno vidjeli Jacklyna?

— Kako to mislite? Zar ste i njega poslali da krađe stoku sa »Dva M«?

— Nisam. On je imao drukčiji zadatak.

— Da me vidio, bio bi mi doviknuo, nije li tako? — Night se iznenada namršti. — Slušajte, Keith, da ga niste poslali za mnom da me uhodi? To mi se ne bi svidjelo. Ako mi ne vjerujete...

— Ne, ne, Jacklyn je imao sasvim drukčiji zadatak. Ovaj... niste čuli nikakvu pucnjavu?

— Nisam. To bih vam odmah ispričao.

— Naravno. — Flacker se opet zamiljao.

Night ga je morao dvaput upitati što će učiniti s govedima.

— Što? — Flacker se namršti. — Ah da, goveda. Zadržat ćemo ih preko noći, a sutra ćete ih otjerati u klanac Camino.

Night odvede konja u obor, zatim se uputi u kuhinju.

Jones je bio nesiguran na nogama. Pred njim je na stolu stajala gotovo prazna boca viskija. — Tornjaj se — propenta. — Hoćeš me nagovoriti da pečem odreske kad zakolješ neko od tih goveda koje si upravo dotjerao, ha? Nema ništa od toga. Jelo je već gotovo. Grah sa slaninom.

— Nemam takve želje. Želim ti samo praviti društvo. — Night opazi dvopek na stolu i uzme ga. Oduševljeno zakoluta očima. — Kakav dvopek! Ni u najboljem hotelu ne može se dobiti nešto takvo. Ti si genij.

— Uzmi još jedan komad — ljubazno reče stari kuhar. — Gutni i malo viskija.

— Hvala, neću prije jela. Kako dolaziš do viskija?

— Dobivam ga badave, kupuje ga Keith. Želi da budem dobre volje i da se negdje ne raspičam.

— Zašto?

— Pa sad... — Starac se kolebao, no piće mu razveše jezik. — Nisi ti prvi dotjerao tuđa goveda. Biddle, Corwine, katkad i Keith...

— Uvijek su to goveda sa »Dva M«?

— Ne. Ima i drugih žigova.

— Kamo ih tjeraju?

— Keith ti nije rekao? U klanac Camino. Što se tada događa sa stokom ne znam. Vjerojatno je Keith prodaje u drugoj državi. Nemoj reći Keithu da sam ti to ja ispričao. Mogao bi mi uskratiti viski.

— Illi bi učinio nešto još gore — promrmlja Night.

...

Za večerom Flacker je ispitivao kauboje da li znaju gdje je Jacklyn, ali nitko mu nije mogao odgovoriti. — Radi se o nekom nesporazumu — reče zabrinuto i nastavi šutke jesti.

Utetura Jones i počne na prste brojiti ljude za stolom.

— Kojeg vraga radiš? — izdere se Flacker.

— Hej, jedan nedostaje — uzbuđeno reče Jones. — Gdje je Herb Jacklyn?

— Zar si ti kvočka pa brojiš piliće? Marš u kuhinju!

— Ali gdje je Jacklyn? Konj mu je pred oborom.

— Što? — uzvikne Flacker i izjuri iz kolibe. Vratu se za pet minuta.

— Jacklyna nema? — upita Corwine.

Flacker zatrese glavom. — Nema ga. Vjerojatno mu je konj pobjegao pa će se vratiti pješice kući.

— Možda ga je netko ustrijelio — reče Biddle. — Neki od onih prokletih farmara? Mrze nas iz dna duše.

— Nijedan farmer nema novca da kupi oružje niti zna kako se puca — odvrati Flacker. — Osim toga, na sedlu nema tragova krvi.

— Keith — progovori Night — kazao sam vam da sam vidio jahače sa »Dva M«. Možda oni imaju veze s Jacklynovim nestankom...

— Ne vjerujem. Uostalom, ne morate svima pričati gdje ste bili.

— Možda bi bilo najbolje da odjašete na »Dva M« i upitate Monroea da li je vidio Jacklyna.

— Do vraga, Nighte, prepustite to meni.

...

Sedlajući konja i spremajući se da otjera goveda u klanac Camino, Night opazi da mu prilaze Biddle i Corwine. Saopće mu da će ga pratiti. — Bojite se da bih mogao nestati? — upita.

— Ne — odvrati Biddle — ali ondje imamo posla.

Hacket, Reed i Wing također su osedlali konje.

— Što je s njima? — upita Night. — I oni će me pratiti?

— Oni su dobili zadatak da potraže Jacklyna.

Potjeraju goveda.

Night je jahao između Corwinea i Biddlea.

— Ovo je divan pašnjak — reče da započne razgovor.

— Nema boljega — odgovori Biddle. — Pruža se do planinskih obronaka. I s druge strane ima dobre trave.

Biddle i Corwine danas su ljubazniji, zaključa Night. Možda zato što se pokoravam Flackerovim naredbama?

Sunce je sve jače grijalo. Počeli su se znojiti. Goveda su sve češće zastajala u sjeni stijena.

Corwine se iznenada nasmije. — Flacker jučer nije bio načisto s vama, Night — reče. — Mislio je da ćete kidnuti. Da se niste pojavili još sat-dva bio bi poslao nekoga k šerifovu pomoćniku Drakeu.

— Ah, Drake mi ništa ne može — promrmlja Night.

— Keith misli drukčije. Ono što nam je ispričao...

— Prokleti štakor... — Night se pravio da je bijesan. — Zbog toga mi je, dakle, dao vas dvojicu kao stražare... U redu, istina je da sam se bavio mišlju da pobjegnem.

— Zašto to niste učinili?

— Zaključio sam da bi bila šteta da izgubim tako lijep posao. Osim toga, na »F u krugu« donekle sam siguran.

— Istinu govoreći, Keith se začudio kad ste se jučer vratili, i to još sa stokom.

— Zašto se začudio?

Corwine naglo promijenio temu. — Trebalo bi da brže tjeramo stado.

— Možda je Keith bio siguran da se neću vratiti — nabaci Night.

Nitko mu ne odgovori. Corwine podbode konja i potjera kravu koja je zaostala.

— Slušajte, Nighte — promrmlja Biddle. — Keith se bojao da ste pali u ruke ljudima sa »Dva M«.

— Divno postupa s novim čovjekom — progundala Night. — Mogao me barem upozoriti.

Biddle zatrese glavom. — Htio vas je iskušati. On želi samo odvažne ljude. Međutim, ako ostanete kod nas dobro ćete zarađivati.

Planine su bile sve bliže. Najednom se među stijenjem ukaže usjek.

— Klanac Camino — reče Biddle.

Stado potjeraju u dubok klanac obrastao grmljem. Pošto su prošli kroz okuku, Night ugleda više od sto pedeset goveda sa žigom »Dva M«; nalazila se u privremenu oboru od granja, kamenja i stabala. Na jednom kraju obora vidjela se mala jama s vodom.

Obor je skrivalo visoko grmlje i topole pa se teško mogao primijetiti.

Kad su se približili sa stadom, dođu im u susret dva čovjeka. Obojica su bili

neobrijani i dolmaži se ratoberno. O bokovima su im visjeli revolveri.

— Jesu li to kauboји sa »F u krugu«? — upita Night.

Biddle zatrese glavom. — Oni samo surađuju s nama. Tjeraju goveda preko granice.

— Kakvo stado! — Night se pravio iznenađenim. — U posljednje ste vrijeme bili vrlo marljivi.

— Kako to mislite? — zapita Biddle. — Goveda su dolutala na naš pašnjak pa ih samo čuvamo dok ih ne budemo mogli vratiti. To ćemo kazati ljudima sa »Dva M« ako otkriju obor. Corwine i ja pomoći ćemo ovoj dvojici da otjeraju stado preko granice, a vi se možete vratiti na ranč.

Ona neobrijana dvojica radoznalo su promatrala Nighta.

— To su Rid i Colt — reče Corwine. — Pojma nemam kako se zapravo zovu. — Pokaže na Nighta. — To je Jerry Night. Momak je u redu. Jedino nije sklon čuvarima zakona. — Obrati se Nightu. — Vratite se i kažite Keithu da je sve u redu. Biddle i ja doći ćemo čim otjeramo stado preko granice i dobijemo račun.

Night kimne, okrene konja i potjera ga prema izlazu iz klanca.

...

Kad je ujahao u dvorište ranča, Nightu je pošao u susret Flacker i upitao:

— Je li sve u redu?

Night kimne.

— Jeste li sreli neke jahače?

— Nismo. Jedino smo u klanecu zatekli nekakvu čudnu dvojicu. Ridoga i Colta...

— A, to su opasni lupeži, ali su korisni.

— To sam i mislio. Corwine i Biddle vratit će se čim otjeraju goveda preko granice i dobiju račun.

Flacker kimne. — Mogu se vratiti tek sutra uveče. Jeste li vidjeli Jacklyna?

Pošto je Night zatresao glavom, namršti se. — Wing, Hacker i Reed još se nisu vratili. Slutim da će donijeti njegov leš. — Okrene se. — Kad smjestite konja dođite u kolibu.

Night odvede vranca u obor, istrlja ga i napoji. Tada ode u kolibu za kauboја.

Flacker mu pruži bocu viskija. — To je za Jonesa. Loše je volje pa vam, ako ga ne razvedrite, neće pripremiti jelo.

Night se osmjehne, uzme bocu i pođe u kuhinju.

Jones je sjedio za stolom i položio glavu na prekrizene ruke. Činilo se da drijema. Kraj njega nalazila se košarica puna krumpira.

— Hej, Jones! — dovikne Night. — Probudi se!

Starac zagunda. — Tornjaj se... — Otvori oči. — O, to si ti.

— Jones, nisam ručao.

— Što ti ja mogu? Gubi se. Moram oguliti krumpire.

— Kako bi bilo da mi dadeš sendvič?

— Pričekaj do večere.

— Ne daš sendvič? — Night pokaže bocu koju je do tada skrivao iza leđa.

Jonesu zasjaju oči. — To je za mene?

— Ako mi daš sendvič.

Jones se odmah razbudi, pride policama i uzme sardine, sir i kruh. — Sjedni i jedi. Pripremit ću ti kavu.

— Tvoje jelo uvijek mi prija — pohvali ga Night.

— Lijepo je što to priznaješ. Keith ne zna što je dobro jelo. Neprestano zanovijeta. Ponaša se kao da je bog. No, neću ni ja vječno biti ovdje. Vidio sam već toliko lopovluka da mi postaje vruće pod nogama. Uvjeran sam da će Keith kad-tad dospjeti u zatvor.

— Stvarno? Što ćeš učiniti ako ga uhapse? Znaš mnogo toga...?

— Oho, znam ja veoma mnogo — pohvali se Jones. — Imam uši i oči, nije li tako? Znam da tjeraju tuđa goveda u klanac Camino. Što se kasnije događa to ne znam pouzdano, ali prije mjesec dana vidio sam ovdje nekog stranca. Zvali su ga Rid i. Dao je Keithu novac. Vjerojatno Keith dijeli taj novac s Kaproneom. Nešto dobiju i Biddle, Jacklyn i Corwine. Jedino se ja moram zadovoljiti sa svojih bijednih pedeset dolara mjesečno. Ja nikada ništa ne dobijem.

— Pretpostavimo da se sudi Keithu i da ti moraš svjedočiti. Što bi ti učinio?

— Ja? — Jones povuče velik gutljaj iz boce. — Ja, dabome, ništa ne znam. Ja sam samo kuhar. Dokle god nije ugrožena moja koža, svejedno mi je što se događa.

— A kada bi morao progovoriti da spasiš kožu?

— Onda bih se raspričao kao stara baba. Baš me briga za Keitha.

— E, to je pametno od tebe. — Night ustane i izađe.

...

Već se smračilo kad su se vratili Redd, Wing i Hacket. Nisu našli Jacklyna.

— Vjerojatno niste tražili dovoljno pažljivo — prigovori Flacker. — Možda leži ranjen iza neke stijene i ne može se maknuti.

— Pročešljali smo cijelo područje »F u krugu« — odvrati Reed. — Dabome, na »Dva M« nismo ga tražili.

— Mala je vjerojatnost da je ondje — brzo reče Flacker. — Ja govorim svim svojim ljudima da izbjegavaju područje »Dva M«. Ne želim sukob s Monroeom. — Zabrinuto se namršti. — Gdje bi mogao biti Jacklyn...

— Možda je upao u nevolje — umiješa se Night.

— Odakle vam takav zaključak? — Flacker ga pogleda stisnuvši oči.

— Pregledao sam njegovu vinčesterku. Iz nje su ispali tri hica. Doduše, ne znam da li je bila puna...

— Bogamu, zašto to kažete tek sada? — bijesno vikne Flacker.

— Niste me pitali — odgovori Night. — Nisam se htio suprotstaviti vašem mišljenju da ga je zbacio konj. Vi neprestano naglašavate da ovdje odlučujete vi, Keitha...

— Do vrata, to je bila samo pretpostavka. Sada vjerujem da je Jacklyn teško ranjen i čeka pomoć...

Razgovor se prekine kada je Jones donio večeru.

Jeli su šutke. Jedino Flacker kao da je izgubio tek. Jacklynov nestanak zadavao mu je veće brige nego što je htio priznati.

— Trenutak samo, momci — reče nakon večere. Obrati se Nightu: — Sutra imam jedan zadatak za vas.

— Tako? Kao i jučer?

— Ne. Treba da još jednom projašete istim putem i povedete sa sobom Hacketa, Reeda i Winga. Sutra vi zapovijedate, Nighte. Pretražite svaku stijenu, svaki grm. Uvjeren sam da tamo negdje mora biti Jacklyn...

— Kako to da ste tako sigurni, Keith? Zar ste ga poslali u tom pravcu.

Flacker je oklijevao. — Čini mi se da je odjahao u tom pravcu. Pronađite ga!

— Učinit ćemo sve što budemo mogli — obeća Night. — Da ga potražimo i na području »Dva M«?

Flacker je oklijevao. — Ako ne bude na vidiku Monroeovih ljudi... ali to prepuštam vama. Na svaki način morate pronaći Jacklyna. Ako je nestao... — Naglo ušuti. — Čuli ste moju naredbu. Možete ići.

Kauboji izađu. Zaustave se blizu obora. Hacket, Reed i Wing upitno pogledaju Nighta. — Današ smo sve pažljivo pretražili — reče Reed. — Slutite li gdje bi mogao biti Jacklyn?

— Znam gdje je bio jučer, ali što se od tada dogodilo, ne znam — odgovori Night.

— Možete li se malo jasnije izraziti?

— Tražit ćemo Jacklyna kao što nam je naredio Flacker, ali nećemo ga naći.

— Čini mi se da ste sigurni u to.

— Jesam.

— Dobro, kakvu to igru igrate? — zbunjeno upita Wing. — Ako ne možemo naći Jacklyna, zašto da jašemo onamo?

— Moramo vratiti dug — odgovori Night. — »F u krugu« ukrao je dvjesta goveda s pašnjaka »Dva M«. Sada ćemo odvojiti dvjesta svojih grla i otjerati ih na područje »Dva M«. Dabome, ako mi vas trojica želite pomoći — doda Night. Reed se prvi oporavi od zaprepaštenja.

— Zar nam nećete kazati kakva je to igra?

— Djavojski opasna. Moglo bi doći do pucnjave. Neću se ljutiti na vas ako ne pristanete na suradnju. Moj je cilj da prekinem Flackerove lopovluke. Odlučite se.

— Sve što može upropastiti Flackera odgovara nam — izjavi Reed u ime trojice. — Možete se pouzdati u nas. Ali rado bismo saznali što se događa.

Night kimne. — Flacker je veoma zabrinut zbog Jacklynova nestanka. Čini mi se da se boji da ga je Jacklyn nasamario.

— A vi znate što je s Jacklynom?

Night kimne. — Ja sam ga ustrijelio.

Sva trojica iznenađeno uzviknu.

Night počne pričati. — Flacker me poslao na Monroeov pašnjak da kradem stoku nadajući se da ću zaglaviti. Za mnim je poslao Jacklyna da me uhodi. Na Monroeovu pašnjaku susreo sam

Alice Monroe, kojoj sam, dabome, bio sumnjiv. Ali uspio sam je uvjeriti da sam nevin i steći njeno povjerenje. Jacklyn se pritajio u grmlju i promatrao nas. Vidjevši da prijateljski razgovaram s djevojkom postao je sumnjičav. Pomislio je da ću odati Flackera. Opalio je na mene, a metak me

promašio za dlaku. Obračunali smo se u šikari. Slutio sam da će se njegov konj vratiti kući i uznemiriti Flackera. Dakle, sada nam preostaju još Flacker, Corwine i Biddle. S njima nećemo lako izaći nakraj.

— I mi imamo adute — napomene Wing.

VI

Približavalo se podne kad je Night s Hacketom, Wingom i Reedom potjerao dvjesta goveda sa »F u krugu« preko potoka Alfysa. Stoka je ujednačeno kaskala. Oko tri sata po podne stigoše do mjesta gdje je Night susreo Alice. Dočekala su ih četiri jahača.

— Ostanite uz stado — reče Night svojim pratiocima — a ja ću se malo požuriti. — Podbode konja. Približivši se jahačima, prepoznala Alice. Visok čovjek kraj nje bio je njen otac. Imao je sijedu kosu i brčice. Ostala dvojica bila su kauboji.

— Dobar dan, Alice — pozdravi Night. — Kladim se da je ovo vaš otac.

— Pogodili ste — odgovori Alice nasmiješivši se. — Već sam mu rekla da ste malo šašavi. Kad porazgovara s vama uvjerit će se da je tako.

Night pruži ruku rančeru, koji je prihvati.

— Dokle god ne znam mnogo o vama, Nighte, ne mogu kazati da me raduje to što sam vas upoznao — reče Monroe. — Ovo su moji kauboji: Reis Yeagel i Tod Arkott. Night... — Pokaže na stado koje se približavalo. Uskovitlana prašina sakrila je Hacketa, Winga i Reeda. — Što to znači? Zašto tjerate ta goveda na moj pašnjak?

— To su goveda sa »F u krugu« — odgovori Night. — Želimo ih ostaviti na ovom pašnjaku...

— Zar ste poludjeli? — plane Monroe. — Ako ste dotjerali tu stoku ovamo da se našdere moje trave, onda ste dolsta ljudi, kao što je zaključila Alice. »F u krugu« ima dovoljno pašnjaka. Zar vam je Flacker izdao takvu zapovjed?

— Nije — odvrati Night smješkajući se. — On i ne zna što se zbiva. To je moja zamisao.

— Nemojte misliti da i mene možete vući za nos samo zato što je moja kći bila onako plemenita. Smjesta mi objasnite što sve to znači.

— Pa, to je sasvim poštena razmjena — odgovori Night. — Znaite li, Monroe, da su jučer kauboji sa »F u krugu« otjerali dvjesta vaših goveda preko granice?

Monroeu umalo ne iskoče oči. — Šta govorite?

— Ta je stoka do jučer bila sakrivena u oboru u klanecu Camino. Sada će je prodati s one strane granice.

To kao da je dotuklo Monroea. — Ako je to istina odmah ću posjetiti Drakea...

— Molim vas, pričekajte. Uzmite tih dvjesta goveda kao naknadu za ona koja su vam ukrali. Mislim da je to najpogodniji način da nadoknadite štetu.

— Ali... ali to ne dolazi u obzir. Ne mogu prihvatiti tu stoku. To bi bilo protuzakonito.

— U redu, učinit ćemo to na zakonit način. — Night izvadi iz džepa papir i napiše na njemu nekoliko redaka. — Evo, tu je potvrda o prodaji dvjesta goveda.

Monroe uzme papir i namršti se. — Bogami, Alice je u pravu. Vi ste posve ljudi. Potpisali ste se svojim imenom, ali vi nemate pravo da prodajete stoku za »F u krugu«.

— To vi samo mislite. Ova potvrda spašava vas svih neprilika. Molim vas, pripazite na goveda dok se stvari ne srede.

Rančer zagunda i spremi papir. — Ne osjećam se baš ugodno. Opominjem vas, ako zbijate neku neslanu šalu...

— Bez brige. Znači, dogovorili smo se. Moji će ljudi pomoći vašim kaubojima.

Monroe kimne i njegovi momci odjašu prema stadu.

— Možda me Flacker slijedećih dana pošalje da opet kradem vašu stoku — reče Night. — Bilo bi vrlo lijepo od vas kad biste rekli svojim ljudima da ne pucaju na mene. Obećajem da ću vam nadoknaditi sva goveda.

— S takvim sumnjivim potvrdama — progunda Monroe. — Ako ne bude neprilika...

— Bit će neprilika. Ali za Flackera. Hoću prekinuti njegovu prijavu rabotu. Hoću spriječiti njega i Kapronea da pljačkaju farmere.

— Zašto ne bismo ispričali Drakeu kakve dokaze imamo protiv Flackera?

— Na taj način ne bismo pomogli farmerima. Prije nego bilo što poduzmem, želim prikupiti što više dokaza protiv Flackera.

Alice je začuđeno gledala Nighta. — Kakav ste vi čovjek? Dobročinitelj koji jaše svijetom i bori se protiv zla?

— Ne, to područje bilo bi mi prevелиko — odvrati Night nasmijavši se. — Bit ću zadovoljan ako ovdje sredim prilike. Slušajte, Monroe, htio bih vas još nešto zamoliti. Možete li saznati imena ljudi koje je oštetila »Randallova kompanija«? Vi imate poznanike u TopengoWellsu.

Monroe sumnjičavo zatrese glavom. — Mogu saznati imena onih koji su još ovdje, ali mnoge poštene obitelji morale su se odseliti bez prebijene pare.

— Imena će mi odati Kaprone.

Monroe se prezirno nasmije. — On će šutjeti kao zaliven.

— Postoje sredstva da se kojotu ode-re koža.

— Ne budite samouvjereni. Mogli biste zaglaviti.

— Ne smijem izbjegavati opasnost — reče Night. — Želim pomoći tim jadnicima.

— I ja bih im rado pomogao. Spreman sam podići nasip da im osiguram vodu za sušno razdoblje, no Flacker tvrdi da mu je za stoku potrebna sva voda.

— Da, i ja sam razmišljao o nasipu. — Night promijeni temu. — Jeste li na brežuljku pronašli jedan leš?

— Jesam. Prekrili smo ga gunjevima i zatrpali kamenjem. Cijelu noć čuvao ga je moj čovjek. Jučer ujutro pozvao sam Drakea. Dabome, nisam mu spomenuo vaše ime. Drake je odmah prepoznao Jacklyna i zaključio da njegova smrt ne predstavlja nikakav gubitak za čovječanstvo. Tada me počeo ispitivati. Budući da je tijelo pronađeno na mom području pomislio je da je hitac ispalio moj čovjek, ili ja osobno. Još sumnja. — Monroe uzdahne. — Eto, vidite, čak sam i lagao zbog vas.

— Hvala vam, Istina će se uskoro saznati.

— Nadam se. Drake je otpremio tijelo u grad, a liječnik će izvaditi metke.

— Ima li netko od vaših kolt kalibra 44?

Monroe se zamisli i zatrese glavom. — Nema. Vi imate takav revolver?

Night kimne. — Prema tome, sumnja će pasti na mene. Moram što prije završiti bitku.

Razgovarali su još neko vrijeme, onda Monroe krene za stadom. Alice je još oklijevala. Nastojala je razmrsiti zapetljane uzde.

— Jeste li već odlučili koliko će soba imati naša kuća u brdima, Alice? — upita Night. — Trebalo bi da napravite nacrt...

— Već sam izradila nekoliko skica... — Ona ušuti i pocrveni. — Kakve gluposti!

— Možda vas posjetim noću i pogledam te nacрте.

— To su besmislice...

— Mislite li da su uistinu besmislice?

— Ovaj... ja sam... to jest... — Ona se ugriže za usnicu.

— Evo, vidite! Čim se završi to s Flackerom i Kaproneom...

— Bit ćete oprezni?

— Zar je to važno? Ja sam za vas ionako samo čaknuti kauboj.

— Nisam tako mislila.

Tada Monroe pozove kćerku i ona odjaše za njim.

Night sjedne u sjenu i zapali cigaretu.

Za jedan sat vrate se Hacket, Wing i Reed.

Jašuci s njima kući, Night im je priča o Drakeovoj istrazi.

— Kad izvade metke iz Jacklyna, moglo bi biti gusto za vas — zabrine se Hacket.

— Možda, no ja se ne bojim.

...

Stupivši u kolibu za kauboje, Night ugleda Corwinea.

— Gdje ste se skitali? — smrknuo upita Corwine.

— Već ste se vratili? — odgovori Night protupitanjem.

— Samo ja sam se vratio. S one strane granice dočekalo nas je nekoliko ljudi. Biddle je ostao s njima da sredi nbrovana pitanja, a ja sam se vratio. Niste mi odgovorili. Gdje ste bili vi i ona trojica cio dan?

— Tražili smo Jacklyna.

— Vjerojatno ste ljenčarili — srdito progundaa Corwine. — Kuda ste jahali?

— Bez pravoga cilja. Znae kakvi su kauboji. — Night se izazovno osmijehne.

— Želim odgovor! — bijesno vikne Corwine. Ali onda se obuzda jer su ušli Hacket, Wing i Reed. — Razgovarat ćemo kasnije.

— Gdje je Keith? — upita Night.

— U Topengo Wellsu. Otišao je radi nekog dogovora — odvrati Corwine.

Kad su nakon večere kauboji izašli, Corwine započne: — Upamtite, Nighte, kad Keitha nema, ja zapovijedam...

— To prvi put čujem — hladno reče Night. — Keith mi je dao trojicu momaka i naglasio da danas ja zapovijedam.

— Samo dok mene nema.

— O tome mi ništa nije rekao. Stoga vam ne dopuštam da mi zapovijedate.

Corwineu iskoče žile na sljepoočicama. — Ne budite drski! Keith će vam nategnuti uši kad se vrati.

— Keitht, Keith, Keith! To je sve što znate reći. Baš ga sjajno zamjenjujete.

— Do đavola, Night... — Corwine posegne prema koltu, ali savlada se vidjevši da ih trojica kauboja promatraju.

— Hajde, izvucite revolver — izazivao je Night. — Zar se bojite? Pokažite da nešto vrijedite! Kladim se da ne znate zašto je Keith odjahao u grad.

Corwine je pokušavao smiriti živce. — Kad sam se vratio više ga nije bilo.

Jones mi je rekao da je jahač donio Drakeovu poruku. Navodno je Drake pozvao Keitha na razgovor.

— Drake je nešto saznao o Jacklynu — reče Night.

Corwineu se suze oči. — Govorite kao da znate.

— Bilo bi smiješno kad ne bih znao više nego takav tikvan kao što ste vi.

Corwine je za tren zanijemio. Napokon reče: — Izazivate?

— Ne.

Corwine stisne šake. — Ne mogu čekati Keitha. Odjahat ću u grad i ispričati mu kako se ponašate. On će brzo izaći nakraj s vama...

Izjuri iz kolibe.

Night htjede krenuti za njim, ali Wing ga uhvati za ruku i reče: — Pustite ga. Ovu ste bitku dobili. Brzo rukuje koltom...

— Night mu reče: — Ostanite ovdje! To se tiče samo mene. — Potrči prema oboru i sustigne Corwinea na pola puta.

Corwine se okrene začuviši korake iza sebe.

— Kamo ćete, Corwine? — hladno zapita Night.

— Idem u grad.

— Ostati ćete ovdje. Keith je rekao da danas ja zapovijedam.

— Idite do đavola!

— Pripazite na jezik. Završit ćete kao i Jacklyn.

Corwine ustukne nekoliko koraka. — Što znate o Jacklynu?

— Znam da se više nikada neće vratiti ovamo. Susreo sam ga na pašnjaku »Dva M«, pucali smo jedan u drugoga. Je li vam sada jasno? Njegovo je tijelo otpremljeno u Topengo Wells. Možda se to dogodi i s vama.

Corwine problijedi. — Prevelika ste kukavica da biste se usudili boriti sa mnom.

— Da pokušamo?

Corwine se kolebao. Htio je što prije obavijestiti Flackera o Nightovu priznanju, ali je želio i zauvijek ušutkati Nighta.

Jerry izazovno nastavi: — To još nije sve. Znam i tko je bio onaj treći čovjek kad je poginuo Walckott.

Corwine razrogači oči i obližne usnice. Polako spusti desnicu prema kori-

cama. — Stvarno? Vjerojatno ste to ispričali Drakeu...

— Nisam ga još ni vidio. Ima vremena za to. Jeste li sposobni za obračun?

Corwine razjareno urlikne i potegne kolt. Lizne plamičak. Prasak se stopi s Nightovim hicem.

Pogođen još jednim metkom, Corwine se polako sruši. Ostane ležati potrbuške.

— To je drugi za Walckotta — promrmlja Night. Nad Corwineom se još lelujava dim baruta.

Dvorištem su dotrčali trojica kauboja i kuhar.

— Kakva je to bila brzina! — izusti Wing. — Jeste li ranjeni, Nighte?

— Metak mi je flijuknuo tih pored desnog uha.

— Prvi je posegnuo za revolverom — reče Hacket. — Svi smo vidjeli.

VII

Jones je hrkao na svom ležaju, a ostali su sjedili oko stola i šutke čekali Flackera. Prošlo je deset sati kad se začuo topot kopita. Flacker projaše mimo kolibe i produži prema oboru.

— Čudno — promrmlja Wing — inače naredi nekome od nas da se pobrine za konja.

Na vratima se pojavi Flacker.

— Vratili ste se, Keith? — reče Night.

— To bi i budala mogla zaključiti — odgovori Flacker.

— Čuo sam da ste imali posla u gradu. Sigurno nešto vrlo važno kad ste se tako dugo zadržali. Kaprone vam zadaje nevolje?

— Kaprone nema veze.

— Ah, tako. Inače moram vas razočarati. Nismo našli Jacklyna.

Flacker se razbjesni. — K vragu, to znam. Mrtav je. Drake je pronašao tijelo i pozvao me da dođem.

— Mrtav je? — Night se pretvarao da je iznenađen. — Hm, naglo je umro. Od čega? Neizlječiva bolest? Ili srčani udar?

— Gluposti! Ustrijeljen je. Pogođen je dva puta. Netko ga je napao iz zasjede. Nitko ga ne bi mogao poraziti u poštenoj borbi.

— Osim vas, dabome.

— Da, osim mene.

— Sumnja li Drake na nekoga?

— Ne, tapka u mraku. Dokaz su samo dva metka izvađena iz tijela. Sutra će obići okolicu i pokušati da nešto sazna. Nezgodno je što je Jacklyn pronađen na Monroeovu pašnjaku.

Sumnja pada na Monroea. A Drake me pita što je ondje radio Jacklyn.

— Što ste mu odgovorili?

— Da sam svojim ljudima zabranio da odlaze na »Dva M«. Nabacio sam da je Jacklyna, možda, odvuкао onamo Monroeov čovjek.

— Pametno ste mu odgovorili.

— Da, ali Drake nije zagrizao. Nisam još rekao ono glavno: oba su metka kalibra 44.

— Može li se to pouzdano ustanoviti?

— Meci su se malo izobličili. Udarili su o kost.

— Onda se ništa ne može dokazati. Kad metak udari o kost otkrhnu se sitne čestice i njegova se težina smanji. Na taj način metak kalibra 45 može steći težinu kalibra 44

— Možda — odvratí Flacker. — Ipak, Drake i liječnik smatraju da se radi o kalibru 44. — Namršti se. — Naravno, morao sam priznati Drakeu da imate kolt 44 kad me upitao kakvo oružje upotrebljavaju moji ljudi.

— To ste mu rekli! — uzvikne Night.

— Zaboga, pa morao sam mu reći istinu — odvratí Flacker kao da se ispričava. — Ni meni to nije bilo drago. Drake želi porazgovarati s vama. Sutra morate odjahati u grad.

— I hoću — srdito progunda Night.

— Nimalo mi se ne sviđa što me sumnjiči. Drake će mi postavljati svakakva pitanja, na primjer o tome što sam radio na Monroeovu pašnjaku. Ispričat ću mu da ste me vi poslali o otkrit ću razlog. Moram skinuti sumnju sa sebe...

— Smirite se, Nighte Polako.

— Moram kazati istinu, nije li tako?

Flacker se počeo po glavi. — Prije svega, morate biti odani ranču. Sutra nećete odjahati u grad. Ima vremena. Ako Drake pošalje nekoga po vas, reći ću da sam vas poslao da okupite zalutalu stoku i da se još niste vratili. Možda uspijemo odugovlačiti dok se ne završi sudska istraga. Ne želim da moj čovjek ima neprimliku. Štitim svoju družinu. Da, takav sam. — Flacker promijeni temu. — Buddle i Corwine još se nisu vratili?

— Corwine se vratio. Kazao je da je Biddle ostao preko granice da sredi novčana pitanja.

— Gdje je sada Corwine?

— Odnijeli smo ga u staju i umotali u gunj — odvrati Night.

— U staju? — promrmlja Flacker. — A, razumijem. Napio se. Onaj prokleti Ridi uvijek ima pića...

— Nije se napio, Keith. Malo smo se posvadili. Tvrdio je da on ima glavnu riječ dok ste vi odsutni.

— To je istina.

— Ali sinoć ste kazali da danas ja zapovijedam. To sam mu rekao.

— Trebalo je da shvatite... što se dogodilo?

— Svađa je postajala sve žešća pa je htio odjahati u grad po vas. Pošao sam za njim i htio ga spriječiti. Riječ po riječ, i izgubio je živce. Povukao je kolt. Shvaćate, nije mi preostalo ništa drugo nego da pucam.

Flacker problijedi, zatim se zajapuri. — Pucali... pucali ste u Corwinea?

— Zar da mu dopustim da me ubije? Prvi je povukao.

Flacker proguta slinu. — Znači, prvi je povukao, a vi ste ipak... To mi je jako čudno. Naime, on je vraški brz. Je li teško ranjen?

— Mrtav je.

— Mrtav? — prostenje Flacker. — Lažete! Nije mogao prvi povući. Je li to netko vidio?

— Corwine je prvi povukao — potvrdi Reed.

I ostali kimnu.

— Pušete u isti rog s Nightom — vikne Flacker. — Lažete!

— Ne lažemo Keith — mirno reče Hacket. — Pitaj Jonesa, i on je vidio borbu.

Flacker naglo ustane, ščepa kuhara i počne ga bijesno drmati.

— Što je... što je... — promuća starac.

— Probudi se, pijanduro. Jesi li vidio borbu između Nighta i Corwinea?

— Kako ne bih vidio? — promuća kuhar. — Prošli su pored kuhinje svađajući se. Onda je Corwine iznenada trgnuo revolver. Night je povukao i Corwine se stropoštao.

Flacker opsuje. — Ako je tako, onda više nikome ne vjerujem.

Sjedne i zapali cigaretu. Bilo je očito da ga je vijest o Corwineovoj smrti zbunila.

Night prekine šutnju: — Kad sutra posjetim Drakea mogu mu odmah ispričati i o Corwineu.

— To nećete učiniti — promrsi Flacker. — Što će se dogoditi ako i iz Corwinea izvadi metke kalibra 44? Osumnjičit će vas da ste ubili i Jacklyna. Razmislio sam. Corwine će mo zakopati ovdje i zataškati događaj.

— To je pošteno od vas, Keith.

— Kazao sam da uvijek štitim svoju družinu.

Svi legoše, jedino je Flacker ostao za stolom i pijuckao viski.

Night sakrije revolver pod pokrivač. Morao je biti oprezan. Flackeru bi svašta moglo pasti na um!

...

Poslije ponoći u kolibu uđe Biddle. — Još si budan, Keith? — iznenadi se.

— Ne mogu spavati. Jesi li donio novac?

— Polovinu, kao i obično. Ostatak ćemo dobiti kad se stoka proda. — Biddle sjedne kraj Flackera. — Nešto nije u redu?

— Štošta nije u redu. No, izbrojmo novac?

Night je ležao budan i nije se micao.

— To je tvoj dio ovo moj, a to pripada Kaproneu... — čuo je kako Flacker govori.

— Hej, a što je s Corwineovim i Jacklynovim dijelom? Uostalom, gdje su njih dvojica?

— Ondje gdje su sada ne treba im novac?

— Pobjegli su?

— Mrtvi su.

— Šta?

— Neki je lupež ubio Jacklyna. A večeras je Night ustrijelio Corwinea... Smiri se! Corwine je prvi trgnuo...

— Obračunat ću se s tim Nightom, i to odmah...

— Drugom zgodom. Zasada mora vladati mir. Ako Drake počne njuškati ovdje, naći ćemo se u škripcu.

Dok su ujutro Biddle i Wing pokapali Corwinea, Night upita Flackera što će danas raditi.

— Ostat ćete na ranču, Night — odgovori Flacker. — Pojave li se jahači, sakrijte se. Čekat ćemo da vidimo kako se razvija situacija. Izbjegavajte Biddlea. Ljut je na vas zbog Corwinea. Ne želim nove sukobe.

Night kimne i udalji se.

Prijepodne je prošlo mirno. Wing, Reed i Hacket su kartali, Night ih je promatrao. Popodne je izašao na dvorište. Prošavši kraj kuhinje, začuje glasove.

— A ja ti velim, Corwine je prvi povukao — tvrdio je Jones.

— Bio si pijan. Night ne može biti tako brz — progunda Biddle.

— Pitaj ostale. Ili Nighta. A sada me ostavi na miru, imam posla.

Biddle izađe iz kuhinje. Trgne se uleđavajući Nighta. — Što radite ovdje? Prisluškujete?

Jerry se osmehne. — Upravo sam čuo nekog tlikova kako tvrdi da nisam mogao biti brži od Corwinea.

Biddle se ledva obuzda. — Ne izazivajte me. Želite i meni pokazati svoju brzinu?

— S velikim zadovoljstvom. Dajem vam prednost.

Biddle se ukoči. Night ga je netremice promatrao.

U tom času iz kolibe za kauboje izađe Flacker i shvati što se događa. — Biddle! Prestani!

Biddle se opusti i promrmlja: — Udesit ću ja tebe Nighte!

— Pokušajte.

Biddle ne odgovori. Ode u kolibu.

— Nighte! — dovikne Flacker. — Dodite ovamo!

Night mu polako priđe.

— Rekao sam vam da izbjegavate Biddlea. Zbunjen je zbog Corwinea.

— To bi ga moglo stajati glave ako ne bude držao jezik za zubima. Upozo-

rite ga. Ja mu nisam ništa učinio. Prvi je počeo.

— U redu, reći ću mu da vas ostavi na miru.

— Upamtite, Keithe, ja ne podnosim drskosti.

Flacker se razbjesni. — Dosta mi je vaše naduvenosti. Tko je ovdje gazda...?

Night se bezobrazno naceri i udalji.

Predradnik je gledao za njim. Koji mu je vrag pomisli. Kao da je pomahnitao. U redu, vidjet ćemo tko će izvući kraći kraj. Prišapnem li nešto Drakeu, Night će zauvijek ušutjeti.

Kasno po podne naišao je jahač koji se uputio u Topengo Wells a htio je napojiti konja. Flacker mu dopusti i porazgovori s njim. Kad je jahač otišao, počne koračati dvorištem.

Za večerom reče ljudima: — Ne razumijem, taj kauboj s ranča »Prekriženo 4« rekao mi je da je vidio na Monroeovu pašnjaku naša goveda. Monroea sam uvijek smatrao poštenim...

— Možda Monroe želi vratiti svoja goveda! — reče Night. — Sjećate se, vi ste mu ukrali dvije stotine...

— Umuknite! — drekne Flacker. — Previše pričate. Možda vi nešto znate o tome, ha?

Night uzdahne. — Najprije hoćete da šutim, a onda da govorim. Nikad ne znam kako da se ponašam. Što bih ja mogao znati o tome? Najbolje bi bilo da obavijestimo Drakea. Da odjašem u grad i pozovem ga?

Flacker ga oštro pogleda. — Vi kao da ste opsjednuti time da posjetite šerifova pomoćnika. Što smjerate?

— Ne razumijem vas. — Night se osmehne.

— Pusti mene da razgovaram s njim, Keithe — progunda Biddle. — Ja ću...

— Zaveži! — vikne Flacker.

— Eto vidite, Keithe — potuži se Night. — Ništa mu nisam rekao, a on...

— I vi zavezite! — razbjesni se Flacker. — Ne znam koji vam je đavol

Razgovor se prekine. Šutke su pili kavu.

Night se tiho nasmije.

Flacker spusti šalicu na stol. — Što vam je tako smiješno?

— Meni? — upita Night.
— Pa, upravo ste se nasmejali.
— A, na to mislite. Sjetio sam se da ste pogriješili, Keithe.

— Pogriješio? Ja nikada ne griješim. O čemu govorite?

— Sjećate se člančića koji ste mi pokazali? I onoga o pljački kočije? To nisam ja učinio. Niste pročitali sve novine pa ste pogriješili. Naime, razbojnika su uhvatili za tri dana, i sve je priznao.

— Šta? — Flacker začuđeno zatrepće očima. — A, što je s onim koji je uvijek pušten iz zatvora?

Night ne odgovori.

Kauboji iziđu u dvorište.

— Hoćete li mi učiniti uslugu? — obrati se Night Wingu. — Osedlajte mi konja i odvedite ga u grmlje iza obora. Flacker i Biddle su u kolibi. Htio bih da ne primijete. Odjahat ću u grad.

• • •

Biddle popuši cigaretu i vrati se u kolibu. Osvrne se oko sebe i upita: — Gdje je Night?

— Ne znam — progunda Flacker. — Upravo je izašao. Htio me nagovoriti da obavijestimo Drakea o našoj stoci na Monroeovu pašnjaku. Ne mogu povjerovati da je Monroe kradljivac! To mi je jako čudno.

— I meni. Imam dojam da Night nešto petlja.

— Ni ja nemam povjerenja u njega. Stalno navaljuje da razgovara s Drakeom. Ako nam Drake uđe u trag... Ne, to ću spriječiti. Zaustavit ću Nighta.

— Nadaймо se da nećeš zakasniti.

— Kako to misliš?

— Kad sam maloprije bio vani vidio sam Winga kako vodi Nightova konja u šikaru iza obora. Vranac je osedlan. Nimalo se ne bih začudio kad bi Night potajno odjahao u Topengo Wells i obavijestio Drakea.

— Trista mu gromova! — Flacker lupi šakom po stolu. Razmišljao je. Tada reče: — Osedlaj konja i malo se udalji. Ako ustanoviš da Night kreće prema gradu, dočekaј ga iza stijene. Imaš kolt... Razumiješ me?

— Da, Keithe. Night neće preživjeti ovu noć.

• • •

U kolibu uđe Night pretvarajući se da nešto traži na svom ležaju. — Što je s Biddleom? — upita. — Vidio sam ga kako napušta ranč.

— To se vas ne tiče — odvrati Flacker. — Ali, ako vas baš zanima, poslao sam ga na „Dva M“ da se raspita o toj stoci. Neću podizati buku dok ne saznam Monroeovo mišljenje.

— To je vrlo pametno. Vi ste neobično uviđavan čovjek — ironično reče Night.

• • •

Već se smračilo kad je Night krenuo prema Topengo Wellsu. Naslutio je da mu Biddle priprema zasjedu. Pokušavao je odgonetnuti gdje bi ga mogao dočekati taj zločinac. Sjeti se visokih stijena osam kilometara od ranča. Da, to je najpogodnije mjesto za zasjedu!

Povuče uzde i osluhne. Učini mu se da iz daljine čuje tih topot kopita. Sjaše i prisloni uho na zemlju. Sada je jasnije čuo. Produži kasom.

Nakon dvadesetak minuta zaustavi se, sjaše i ostavi konja u šikari. U veliku luku uputi se pješice na jug. Penjao se uz padinu onda skrene prema cesti. Oprezno se kretao.

Napokon se zaustavi u grmlju. Stijenje se nalazilo tridesetak metara ispred njega. Pritaji se. Prođe pet minuta.

Iznenada se netko nakašljuje. Plane šibica i osvijetli Biddleovo lice. Zapanio je cigaretu. Sjedio je na liti i položio vinčesterku preko koljena čekajući žrtvu.

Night izvuče kolt i počne se šuljati. Približivši se na desetak koraka, zastane i vikne: — Bacite vinčesterku, Biddle, brzo.

Odgovori mu prigušen krik. Puška padne na stijenu.

— Jeste li to vi, Night? — upita Biddle.

— Naravno.

— Ali... što vam pada na pamet...

— Nisam htio da me ustrijelite kao zeca.

— Nighte, zašto bih ja pucao u vas?

— Odgovor znate vi.

— Ne znam o čemu govorite.

— Radi se o Flackerovoj naredbi. Ili o vašoj zamisli. Obojica se bojite da znam previše.

Night začuje tiho škripanje kože. Povukao je revolver, zaključ.

Biddle je već skliznuo s litice.

Night se prlljubi uz tlo.

Iz Biddleova kolta lizne narančast plamen. Zatim uslijedi još jedan hitac.

Night se nije micao. Pokušavao je pogledom prodrijeti kroz tamu. Nije se usudio pomaknuti. Napokon zastenje.

— Pogodio sam ga — pobjedonosno prošapće Biddle i oprezno izviri iz zaklona, ali Nightovo tijelo nije mogao vidjeti. Uperi revolver prema mjestu na kojem je naslućivao Nighta. Noćnu tišinu prekine novi pucanj, a metak prozuji visoko iznad Nightove glave.

Night je čekao baš taj plamičak. Opali triput uza stopce. Biddle životinj-

ski urlikne i sruši se. Opet zavlada tišina.

Night je strpljivo čekao. Nakon pet minuta ustane i prišulja se Biddleu. Upali šibicu. — To je treći za Walckotta — prošapće.

Nakon jednoga sada ujahao je u Topengo Wells. U većini kuća bio je mrak. I u Kaproneovoj. Vjerojatno spava, pomisli Night. Ali moram još nešto ustanoviti pomisli.

Priveže pred Kaproneovom kućom Biddlejeva konja, te produži prema Happyjevoj krčmi.

VIII

Na kraju šanka stajao je visok, sijed muškarac i razgovarao sa šerifovim pomoćnikom Drakeom.

Happy je posluživao goste. Iznenada se namršti ugledavši Nighta. Mahne mu da ode, ali Night produži prema šanku. Nijedan gost nije ga primijetio.

Happy stavi pred njega bocu piva i šapne mu: — Ono je šerifov pomoćnik Drake, a kraj njega je neki Nail Northon. Taj Northon je danas doputovao u Topengo Wells i raspitivao se o izvjesnom Jerryju Nightu. Izjavio sam da nikada nisam čuo to ime.

— Rođeni ste lažljivac — promrmlja Jerry.

— A vi ste nepopravljivo čaknut. Northon je pričao o nekakvom uvjetnom otpuštanju iz teksačkog zatvora. Nisam ga sasvim razumio. Ako to nije važno, zaboravite.

Night se približi šanku tako da su ga zaklanjali ostali gosti; Drake i Northon nisu ga mogli vidjeti. — Nisam raspoložen za susret s Northonom — prošapće. — Kad smo se posljednji put vidjeli malo smo se posvđili. Htio sam provjeriti da li je ovdje Kaprone.

— Otišao je prije dva sata. Rekao je da će danas rano leći.

— Dobro, Happy. Vidjet ćemo se kasnije.

Happy odahne i pogleda Drakea i Northona, koji su se upravo okrenuli prema vratima,

— Hej, Happy! — dovikne Drake. — Tko je taj čovjek?

— Koji čovjek? — upita Happy.

— Taj koji je upravo izašao.

Krčmar slegne ramenima. — Prvi put sam ga vidio. Popio je bocu piva. Vjerojatno novi kauboj.

— Ako ponovo dođe reci mu da želim s njim razgovarati.

— Hoću — odvrati Happy.

Night pokuca na vratima Kaproneove kuće.

Za nekoliko minuta otvori se prozor na prvom katu i začuje se razdražljiv Kaproneov glas. — Tko je?

— Ja sam, Night.

— Što hoćete?

— Hoću razgovarati s vama.

— O čemu?

— Zar želite da nas sluša cijela ulica?

Kaprone spusti glas. — Donosite poruku od Flackera?

— Do vraga, ne želim stajati na ulici. Je li vam dovoljno ako vam kažem da će uskoro nastati pakao i da treba da se pripremite.

— Silazim.

Uskoro se okrene ključ u bravi i vrata se malo odškrinu. Izviri revolver-ska cijev. — Ne mičite se — prošapće Kaprone. — Kakvu poruku donosite?

— Pustite me unutra. — Night se gasloni na vrata.

— Pucat ću ako nasilu pokušate ući. Kazat ću Drakeu da ste htjeli provalliti...

Jerry se nasmije, korakne u stranu, uhvati desnom rukom cijev i gurne je uvis.

Kaprone opsuje i pokuša pritvoriti vrata. — Pustite moj kolt...

Night mu istrgne revolver iz ruke, naglo otvori vrata, ude i zatakne kolt za pojas od hlaća. Zatim zatvori vrata. — Dosta je brbljanja, Kaprone! Donesite petrolejku.

— Ne dopuštam da upadate na takav način. Reći ću to Keithu...

Night ga udari u želudac.

Kaprone zastenje i potraži svjetiljku. Upali je. Bio je blijed. Celo mu se orosi znojem. — Zašto stvarate gužvu? — upita drhtavim glasom. — Treba da mi kažete poruku...

— Tišina! Dodite ovamo i otvorite blagajnu.

— To neću — reče Kaprone. — Unutra ima premalo novca da bi vam se to isplatilo...

Night prijeteci podigne kolt. — Otvorite blagajnu.

Kaprone polako krene prema blagajni. — To je glupo od vas. Ja znam sve o vama. Kad kažem šerifovu pomoćniku da ste uvjetno pušteni s robije...

— Tako? A zašto sam bio u zatvoru?

— Ubili ste čovjeka.

Night se nasmije. — Ako sam već jednom ubio, slijedeći put ću to mnogo lakše učiniti. Prema tome, ne brbljajte gluposti. Flacker vam je ispričao zašto me zaposlio.

— Nije. Ništa mi nije rekao...

— Ne lažite, Kaprone. Htio je da ja postanem onaj treći, onaj lupež koji je ubio Walckotta. To znate?

— Kako... kako ste...

— Nije bitno kako sam to saznao. Otvorite blagajnu.

Kaprone klekne i drhtavim prstima počne okretati brojčanik. Vrata se otvore. — To mi se nimalo ne sviđa — progunda. — Hoću razgovarati s Flackerom...

— Sjednite. Učinite li samo jedan pogrešan pokret, dobit ćete ono što su dobili i ostali.

— Zaboga — prošapće Kaprone — vi ste ubili Flackera... i... i...

— Tišina! — Night izvadi papire i račune, sjedne za stol i počne ih

pažljivo proučavati. Tako prođe jedan sat.

Kaprone se u međuvremenu osmjelio. — Ovi zapisi neće vam mnogo pomoći — reče. — Vi ništa ne znate o poslovanju »Randallove kompanije«.

— Znam više nego što slutite — odgovori Night. — Na primjer, znam da ste dobili nalog da prodate pravo prolaza kroz klanac Camino uz pristojnu cijenu. Prevarili ste željezničku kompaniju zatraživši od nje golemu svotu.

Kaprone razrogači oči. — Flacker vam je to ispričao...

— Štošta mi je ispričao. I to da bi ono F u »F u krugu« moglo jednog dana označavati njegovo prezime. Što će tada biti s vama?

Kaprone opsuje. — Prokleta hulja, izdajica! Slušajte, Nighte, dat ću vam novac. Otidite oдавде, ništa neću reći Drakeu o vama. Izaći ću ja na kraj s Flackerom...

— Ušutite već jednom!

— Keith je mrtav?

Night odgovori smijehom. Kaprone zastenje.

Night ga prezirno pogleda i odluči da ga još više uplaši. — Niste prevarili samo željezničku kompaniju, pokušali ste upropastiti i Monroea kako biste se dočepali prijevoja Palo Werredy. Zato je Flacker krao stoku sa »Dva M«...

— Učinit ću sve što hoćete. Nije moguće da vam je sve to ispričao Flacker. Uvijek sam mislio da mi je prijatelj...

— Prestanite cviljetiti!

Kaprone ušuti. Prođe petnaest minuta.

Night odgurne knjige i smrknuto pogleda sugovornika. — Nisko ste se srozali. Imali ste zadatak da štitite interese »Randallove kompanije«, a od početka ste je varali.

— Flacker me natjerao...

— Ne lažite! Prodali ste dvostruko više goveda nego što ste upisali u knjige. Razliku ste strpali u svoj džep. Isto ste tako protuzakonito prodavali farme. Otimali ste siromašnim doseljenicima posljednju paru dajući im neplodnu zemlju. Vi ste...

— Što sam mogao učiniti? Flacker mi je prijetio.

— Knjige dokazuju da ste se obogatili na račun kompanije. Zbog vas je

Randallovo ime postalo omraženo u cijelom kraju. Nepravdu treba ispraviti. Ispričat ćete istinu. Niste prezali čak ni pred ubojstvom...

— Nikada nisam ubio!

— Ali ste dali svoj blagoslov Flackeru i njegovoj družini.

— Flacker me prisilio...

— Prestanite lagati! Vi ste smislili sve te prijavštine... Do vruga, dojadilo mi je da razgovaram s takvom huljom. Hajdemo k Drakeu.

— Ispričat ću mu da ste bili u zatvoru i...

— Pričajte što vas volja. Hajdemo!

— Ne! — Kaprone se baci na Nighta i pokušao mu izvući kolt iz korica.

Night ga htjede odgurnuti, ali Kaprone se očajnički prilijepio uz njega. Borio se kao pomahnitao.

U tom času otvore se vrata. — Ruke uvis. Night — vikne Flacker.

Kaprone se odmakne od Nighta i zatetura natraške. Odahne. — Hvala bogu što si došao, Keith! Ubij ga! Ubij to njuškalo, Keith! — Iscrpljeno klone na stolicu. — Dobro je što si živ, Keith! Ne gubi vrijeme. Ubij ga! On zna sve...

— Prestani vikati. Hoćeš li probuditi cio grad?

Kaprone ušuti.

Digavši ruke, Night se polako okrene. Opazi sjaj u Flackerovim pakosnim očima.

— Baš je dobro što sam vas zatekao ovdje, Night — reče Flacker. — Upravo sam htio potražiti Drakea i porazgovarati s njim o vama, kadli sam ugledao Biddleova konja i upitao se što on radi ovdje. Tada sam začuo Kapronea. Ušao sam. Gdje je Biddle?

Night se osmjehne. — Kad sam ga posljednji put vidio ležao je tamo gdje me htio ubiti iz zasjede.

— Platit ćete zbog toga, Night...

— Ubij ga, Keith — vikne Kaprone.

— Zaveži, glupane! Hoćeš da hitac privuče Drakea? Oduzmi mu kolt. Svezat ćemo ga, možda se sporazumimo. Za njim traga zakon.

Kaprone se približi Nightu s leđa i izvuče mu kolt iz korica. Ali zaboravi na svoj revolver koji se nalazio Nightu za pojasom.

— Sada donesi uže — naredi Flacker.

Kaprone stavi Nightov kolt na stol i htjede ići.

Night je znao da neće imati više nikakvih šansi ako ga svežu. Munjevito skoči u stranu i izvuče Kaproneov kolt iza pojasa. Odmah zagrmi Flackerov revolver, no metak ga promaši. Opet odjekne hitac. Ovaj put osjeti jaku bol na desnom boku. Posrne, podigne kolt i dvaput opali.

Revolver je bio manjeg kalibra i loš. Prvo tane promaši, drugo se zabije Flackeru u rame. Predradnik se baci u stranu i ispusti revolver.

Kaprone posegne za koltom na stolu. Night ga udari revolverskom cijevi po licu. Kaprone krikne i sruši se. Night uzme sa stola svoj kolt.

Flacker posegne za svojim oružjem.

— Ruke uvis — vikne Night. — Inače ćete se pridružiti Jacklynu, Corwineu i Biddleu.

Flacker ispusti revolver i nasloni se na zid. Lijeva mu je ruka nemoćno visjela. Kaprone ustane stenjući od straha i boli.

Sjedne na stol. — Dakle, vašim je podlostima kraj.

— Slušajte, Nighte, možda bismo se mogli sporazumjeti... — započne Flacker.

Najednom se otvore vrata i u sobu upadne Drake s Northonom. Pratila ih je uzbuđena gomila, ali šerifov pomoćnik zalupi joj vrata pred nosom. — Kakva je to pucnjava? — upita.

Northon pogleda Nighta. — Vi ste upleteni u to, Jerry?

Night se osmjehne. — Jesam.

— Tko je taj crvenokosi, Northone? — upita Drake.

— To je Jerry Night, tikvan o kojem sam vam pričao. Uvijek se uspije uvaliti u neprilike — promrmlja Northon. — Upozorio sam vas, Jerry, ali niste me htjeli poslušati. Eto, umalo ste zaglavili. Hoćete li se vratiti sa mnom u Teksas? Ja ću...

Naglo se otvore vrata i uđu Monroe i Alice.

— Zdravo, Monroe — reče Drake. — Što vi radite ovdje?

— Ovaj... — Monroe je oklijevao — zatajio sam vam istinu u slučaju Jacklyn pa mi savjest ne da mira. Znam tko je ubio Jacklyna.

— Tako? — Drake se namršti. — To nije slično vama.

— Znam i stidim se. No, okolnosti su takve... Dajte, ovaj Jerry Night dotjerao je na moj pašnjak dvjesto goveda s »F u krugu« kao naknadu za stoku koju mi je ukradio Flacker...

— To je laž — uzvikne Flacker. — Night je ukradio stoku...

— Umuknite — izdere se Drake.

— Night mi je dao potvrdu sa svojim potpisom — nastavi Monroe. — Zaključio sam da je najpametnije da vam sve ispričam.

— Night je ubojica — vikne Flacker. — On je uvjetno pušten iz zatvora a napustio je Teksas. Morate ga uhapsiti, Drake. A mene morate odvesti k liječniku. Ranjen sam...

— Rekao sam da šutite, Monroe, pokažite mi potvrdu koju vam je dao Night.

Rančer izvadi papir i pruži ga Drakeu.

I Northon pogleda papir. — To je u redu — reče. — Night ima pravo da to potpiše...

— Šta? — bijesno vikne Flacker. — Ima pravo da se potpisuje u ime »Randallove kompanije«?

— Tikvane jedan, »Randallova kompanija« pripada njemu — progunda Drake.

— U redu, sada ste me odali — umiješa se Night. — Ja sam namjeravao otkriti istinu tek kad se sve razjasni.

Zavlada tajac, Monroe, Alice, Flacker i Kaprone zapanjeno su ga gledali. Flacker problijedi kao mljeko, a Kaprone zatetura.

— Da, njemu pripada cijela kompanija — naglasi Drake.

— Trebalo je da mi to kažeš Jerry — prošapće Alice.

Night joj se osmijehne, zatim počne pričati o Flackerovim i Kaproneovim zlodjelima. Napeto su ga slušali.

— To ne mijenja činjenicu da je Night ubojica — ustraje Flacker. — Nije poštovao obavezu koju je dao izlazeći iz zatvora...

— To nije bio Night, već Walckott — prekine ga Northon.

— To možemo preskočiti — promrmlja Jerry. — Imam dovoljno dokaza protiv Flackera i Kapronea, Znam i tko je ubio Walckotta.

Flacker stisne usnice. — To... to nije učinio nitko sa »F u krugu«...

— Ne lažite! — vikne Night.

— Zar ne mislite, Jerry — umiješa se Northon — da bi trebalo da Monroe i njegovoj kćeri ispričamo malo više o svemu ovome i o vama...

Night kimne. — U pravu ste.

— Tko je ubio Walckotta? — upita Monroe.

— Flacker. Ustrijelio ga je iz zasjede. — Night ispriča kako mu je Flacker podvalio Walckottov novčanik da bi bacio sumnju na njega. Obrati se Northonu: — Molim vas, vi ispričajte ostalo. Umoran sam.

— Randall je Jerryjev ujak — započne Northon. — Night je mogao dobiti vrlo dobro zaposlenje u »Randallovoj kompaniji«, ali radije se naselio u Teksasu i stvorio svoj vlastiti ranč. Ta nezavisnost razljutila je Randalla. Budući da se razbolio, poslovanje je prepustio Kaproneu, u kojeg se veoma pouzdavao. U međuvremenu Night se sprijateljiio s Dennisom Walckottom. Taj Walckott je u samoobrani ustrijelio jednog čovjeka u nekom gradiću. Ubijeni je imao utjecajne prijatelje pa je Walckott dospio u zatvor. Pod imenom: Jerry Night...

— Kako se to moglo dogoditi? — upita Monroe.

— Walckott je tek stigao u taj gradić pa ga nitko nije poznao. Nije htio kazati svoje ime. Međutim, kod njega su pronašli nož na kojem je bilo urezano Nightovo ime. Nož mu je poklonio Jerry. Walckott nije htio odati svoje ime kako ne bi rastužilo svoju bolesnu majku. Tako mu se sudilo kao Jerryju Nightu čim je mogao, o tome je obavijestio prijatelja, a Jerry je pristao da mu pomogne svojim imenom. U međuvremenu su se Night i Randall pomirili. Ja sam postao odvjetnik kompanije. Budući da je već dugo sumnjao u Kapronea, Randall je poslao Walckotta, čim je uvjetno pušten iz zatvora, da potajno ispita stanje na »F u krugu«. Walckott je otkrio da Conway krađe stoku pa su se sukobili. Flacker je pucao Walckottu u leđa.

— Sve su to laži! — vikne Flacker.

— Imat ćete priliku da govorite Flacker — reče Northon. — Randall je

na samrti ostavio oporučno kompaniju Jerryju. Saznavši da je Walckott ubijen, Jerry je smjesta odlučio da dođe ovamo i na vlastitu ruku provede istragu. Smatrao sam to suviše opasnim i pokušavao ga odvratiti od zamisli. Čak smo se i posvadili. Otišao je ne javivši mi se. Dabome, odmah sam naslutio gdje je. Izvršno je izvršio zadatak. Čudim se što je živ. Kako je uništio Flackerovu bandu, neka nam on ispriča...

— Neće on ništa pričati — uzvikne Flacker i uperi u prisutne revolver s kratkom cijevi. — Nitko me ne može zadržati. Vani je Biddleov konj...

Night se munjevito okrene i opali u istom trenu u kojem i Flacker. Okine još jednom.

Flacker se ukoči i tresne na pod.

Jerry se zaniše. — Prvi... prvi je povukao — promuća. — Kao i sve te budale... Znao sam da nosi revolver pod pazuhom... Uvijek kad ima bluzu... Primijetio sam to... Izbočenje... — Glas mu se prekine. Nagne se naprijed i nasloni na Alice.

— Pa on je ranjen! — vrisne djevojka i pokaže na tamnu mrlju na košulji!

Drake se nagne nad Flackera. — Živ je — progundā. Žurno priđe Nightu. — Hm, uvjeren sam da ga Flacker ovim hicem nije pogodio. To se moralo ranije dogoditi.

— O, Jerry! — U Alicinim očima caklile su se suze. — Zašto si šutio?

Međutim, Jerry Night nije je mogao čuti.

Bilo je kasno popodne kad se probudio. Ležao je u krevetu. Desni ga je bok potmulo bolio. Lijevo rukom napipa debeo zavoj. Tada opazi Alice. Sjedila je na rubu kreveta i zabrinuto ga gledala.

On se nasmiješi. — Zdravo, dušo. Gdje sam?

— U liječnikovoj kući. Nisi teško ranjen, samo si oslabio zbog gubitka krvi.

— A Flacker?

— Živ je. Otpremili su ga u okružnu zatvorsku bolnicu. Očekuje ga suđenje. I on i Kaprone sve su priznali. Svaljivali su krivicu jedan na drugoga. Tako su otkrivali lopovluke za koje nismo ni znali.

— Sada će ih stići zaslužena kazna. Čudo, Alice, ničega se ne mogu sjetiti... Flacker je izvukao revolver ispod bluze i tada...

— Onesvijestio si se. Predugo si krvario.

— Onesvijestio sam se! — uzvikne prezirno. — Kao baba. O, kakva sam ja budala.

— Čim smo se sreli rekla sam ti da si budala.

— Sada više ne misliš tako? — Osmjehne se i zagrlj je.

— Prestani, Jerry! Tata može svaki čas ući.

— Neka uđe. Neka to sazna cijeli Topengo.

— Što će saznati Topengo?

— Da namjeravamo sagraditi kuću blizu prijevoja Palo Werredy.

Sada i ona njega zagrlj.

KRAJ

ROBERT ULMAN

TRI DANA ČEKANJA

Preveo: Tomislav Odlešić

I

Hoby Fraser i Kirby Custer tek su nekoliko tjedana godišnje boravili na svom ranču. Ostalo vrijeme tjerali bi stoku na tržište. Prolazili bi kroz Llano Estacado, borili se protiv pijeska, žeđi i Indijanaca koji su se, pošto su ih bijelci potisnuli u pustinju i pobili im bizone, nastojali dokopati goveda i tako se prehraniti. Na tom dugom putu kroz pustoš prijetile su i bande kradljivaca stoke.

Hoby Fraser i Kirby Custer bili su visoki, mršavi, širokih ramena, uskih bokova i čeličnih šaka, očvrslili u bezbrojnim borbama. Nisu bili revolveraši, premda su vješto rukovali kol-tovima.

“Sada su koračali glavnom ulicom Islette i tražili trgovca stokom Harolda Bensona. On je naručio stado koje su dotjerali.

Harold Benson bio je najveći nakupac stoke i rančer između El Paza i Sierra Blanke. Obogatio se nakon građanskog rata. U početku je hudio

najbolje cijene i tako otjerao ostale nakupce. Kad je to postigao, naglo je smanjio otkupne cijene i počeo izrabljivati rančere. Bezobzirno je gomilao novac, okupivši oko sebe nekoliko revolveraša koji su smirivali one koji bi se bunili.

...

— Zao mi je, gospodine Bensone, ali to ne mogu učiniti ni uz najbolju volju. Ionako sam već prikopčao više vagona nego što mi dopušta kompanija. Tako se upropašćuju lokomotive. Vlak neće savladati prijevoj Đavolje Uho — govorio je Billy Parkinson. Bio je visok i suhonjav. Sličio je tek iskopanoj mumiji koja se polako raspada na zraku.

— Morate to učiniti, Parkinsone — reče Benson i digne pogled s hrpe tovarnica. U uredu je bilo užasno vruće, raskopčao je ovratnik i neprestano brisao vlažno čelo. — Do prekoslutra mora stići najmanje trista pedeset goveda u El Pazo. Znači, potrebno je trideset pet vagona. Kako vi to sebi

zamišljate, čovječe? Ako ne isporučim na vrijeme, goveda mogu zataknuti sebi za šesir.

Parkinson pokuša to zamisliti i nehotice se nasmiješi. — Ne mogu to učiniti, gospodine Bensone. Izgubit ću posao ako prikopčam toliko vagona. Uostalom, lokomotiva neće izdržati. Godinama sam vozio te naše peglice pa znam kakve su. Nema smisla da preopteretim lokomotivu? Tada ne bi stiglo na cilj ni ovih trista goveda koje mogu jedva jedvice utovariti. Vlak bi ostao na pruzi.

— Parkinsone, vlak neće ostati na pruzi, a moja će stoka na vrijeme stići na cilj! Dodajte još jednu lokomotivu na začelje! A što se tiče vašeg posla, mogu vam kazati da ćete ga ionako izgubiti ako me ne poslušate. Vi brkate pojmove. Zao mi je što vam to moram kazati, ali već je trebalo da uvidite da ovdje ja odlučujem, a ne vaša željeznička kompanija. Ona živi od mene, a ne ja od nje. Razljutim li se, više neću prevoziti stoku željeznicom, tjerat će je moji kauboji. Tada će kompanija ostati, bez para.

Parkinson se trzne. Znao je da je Benson u pravu.

— Ako i postavim drugu lokomotivu na začelje, gospodine Bensone, gdje da nađem strojovode i ložače?

Benson ga zbunjeno pogleda — Zašto dva? Zar ste otpustili Michaela i Bona?

— Nisam, ali oni neće pristati na to. Kad saznaju da sam prikopčao trideset pet vagona, neće htjeti voziti. Dobro ih poznajem.

— Benson žustro ustane. — E, to ćemo još vidjeti. Pozovite ih. Vozit će!

— Kladam se da se varate, gospodine Bensone. Nema većih tvrdoglavaca od te dvojice Iraca. Ne dopuštaju da im se naređuje. Sasvim dobro znaju koliko vrijede. Međutim, ja ću ih potražiti i poslati ih k vama. Ne bih htio da ja ispadnem krivac.

— U redu, Parkinsone Evo vam. — Benson baci na stol dvadeset dolara. — Čuo sam da će vaša žena uskoro roditi.

Parkinson odmah stupa novčanicu u džep i zahvali.

Benson se uvijek polgravao ljudima koji su radili za njega, uvijek su strahovali da će izgubiti zaposlenje.

Parkinsonu je novac bio potreban. Liječnik mu je već kazao da će Elvira imati težak porod.

Benson se smješkao gledajući za njim. Eto, morao je žrtvovati dvadeset dolara da bi zaradio tisuću. To je zdrav račun.

Povuče uzicu. Negdje u kući zazvoni zvonce.

Ubrzo se otvore vrata i uđe neki gorostas. — Zvali ste me? — zapita piskavim glasom.

— Slušaj, Dyk, ti poznaješ Michaela O' Keea i Bona MacKuirea, ložača i strojovodu?

Dyk kimne.

— Upravo je bio kod mene Parkinson — nastavi Benson. — Večeras moramo prikopčati trideset pet vagona umjesto trideset Parkinson smatra da ta dvojica neće htjeti voziti.

— Ah, baš su glupi.

— I ja tako mislim. Predložio sam Parkinsonu da stavi jednu lokomotivu na začelje...

— Pametni ste.

— Slažem se. Sada će ih dovesti ovamo. Najednom mi je palo na pamet da moram otići nekamo. Porazgovaraj malo s njima, razumiješ?

Dyk počne trljati desnu šaku.

— Dyk, polako! Trebaju nam. U svom su poslu nezamjenjivi. Pokušaj najprije lijepo. Budu li uporni, tada im, dabome, možeš dati do znanja da takva svojeglavost nije osobito preporučljiva. Čudno, svi žele provoditi svoju volju. Kamo bi nas to dovelo?

— Tako je, ali tu je dvojicu Iraca teško nagovoriti.

— Stoga sam te pozvao.

— Počasćen sam.

— Mani se glupih šala, slone. Pobrini se za to da se ukraća sva stoka.

— Dobro — promrmlja Dyk i odgega se.

Benson povuče neku drugu uzicu i zazvoni.

Ovaj put uđe suhonjav, tamnoput čovjek, dugih zalizaka. — Trebaš me, gazdo?

— Ruiz sutra ćeš odjahati preko granice i obavijestiti generala Escobala da naručeno stado može dobiti tek za četrnaest dana. Ja sam...

— Oprosti, senjor, ali upravo je stiglo veliko stado. Pred gradom je, kod obora, podigao se velik oblak prašine.

— Što, već danas? Teksaško stado? Hm, zar nisu bili napadnuti kod Pan Cakesa?

Ruiz slegne ramenima kao da se ispričava. — Don Geraldo je pokušao raspršiti stado, kao što si mu naredio, ali je izgubio četiri čovjeka i morao se povući.

— Tako? Je li ti Don Geraldo kazao koliko je broj goveda?

— Pa, oko tri tisuća.

— Mnogo. Znači, ta gospoda iz Teksasa nisu bezazlena. Vješto pucaju?

— Vrlo vješto, senjor.

— Zanimljivo! Malo ćeš ih pogledati.

— Vrlo rado, senjor. Možda mi se ukaže prilika da im pokažem da ovdje ima ljudi koji još vještije pucaju — odvrati Ruiz Domingo zlobno.

On je pucao objema rukama i bio je Bensonov najbrži revolveraš. Budući da je bio tjelohranitelj, Bensonov anđeo čuvar, sav posao mu je bio čuvati svoju sposobnost da munjevito puca i pogađa. Nije bio tipičan revolveraš. Svoje umijeće smatrao je nečim uzvišenim. Nikad se nije upuštao u borbu s osrednjim protivnicima. To bi bilo ispod njegova dostojanstva. Za takve je zadatke Benson imao druge revolveraše. Osim toga, uvijek se ponašao vrlo pristojno, kao pravi svjetski čovjek. Uživao je u svojoj eleganciji.

— Dabome, ti imaš pravo na užitak, Ruiz, ali ja bih htio da bude što manje mrtvih. To smeta poslovima. Budi oprezan, htio bih izbjeći sukob. Pogotovo ovdje, u gradu.

— Bit će kako ti želiš, senjor. Šteta, imam dojam da ne zarađujem novac koji mi daješ.

— Dakle, ti si prvi kome to smeta. Idi i pogledaj te došljake. Kaži mi što misliš o njima.

U taj čas začuju se izvana čvrsti koraci i pred vratima s mlječnim staklom zaustave se dvije sjenke. Promukao glas reče:

— Tu piše: Harold Benson, nakupac stoke. To je taj bogataš. Udimo, Kirby. Što li će pomisliti o, nama kad nas ugleda ovako prljave!

— Presvući ćemo se kad dobijemo pare — odgovori mu drugi.

Vrata se otvore i prvi uđe Kirby Custer. Morao se sagnuti kako ne bi udario glavom o dovratnik.

Benson ga je iznenađeno gledao. Već dugo nije vidio takva diva, visoka dva metra.

Kad je ušao i Hoby Fraser, Benson još više razrogači oči. Jer, Hoby je bio još viši.

Ruiz je kraj njih izgledao kao patuljak.

— Ako se ne varam, vi ste Benson — reče Kirby. — I ja bih rado nosio takvo odijelo. Dakle, ovo je Hoby Fraser. Ja se zovem Kirby Custer. Dotjerali smo za vas tri tisuće goveda. Stado je pred gradom.

Benson zbunjeno kimne. — Dobar dan, ljudi — promrmlja i pokaže na Meksikanca. — Ovo je moj suradnik, Ruiz Domingo.

Ruiz je sjeo na klupu i promatrao gorostase. Pogledavši im revolvare, zaključio da su brzi strijelci. To mu popravi raspoloženje.

— Zdravo, Domingo — reče Kirby.

— Zdravo — promrmlja Hoby, kojem se nije osobito svidjela Meksikančeva urednost. Još su mu se manje svidjela Ruizova dva revolvare.

— Drago mi je što sam vas upoznao — odgovori Ruiz smješkajući se.

Benson je pogledavao čas svog anđela čuvara, čas dvojicu prašnjavih stranaca. Tada se smiri. Budući da se Ruiz smiješi, to je znak da je već ocijenio strance i da je brži. — Jeste li ugodno putovali?

— Podnošljivo — odgovori Kirby. — Vaš predstavnik je kazao da je to prava igrarija. Kad ga ponovno vidim, pošteno ću ga premlatiti.

Benson se nasmije. — Znači, imali ste nepriliku?

— Da. Poginuo nam je jedan momak.

— O, žao mi je.

— I nama. Nekoj bandi kradljivaca zapelo je za oko naše stado. Šteta što su se tako brzo povukli. Uspjeli smo pogoditi samo četvoricu. — Kirby izvali iz džepa papir. — Evo potvrde vašeg predstavnika.

Benson uzme cedulju, pogleda je i kimne. — U redu. Pregledat ću stado. Danas popodne, ako vam to odgovara. Gdje bismo se mogli sastati?

— Po podne? To nam odgovara. Što ti misliš, Hoby?

— Odgovara nam.

— Do tada ćemo se oprati i presvući. Još nešto, Bensone. Naši su momci umorni. Htio bih dovesti ih u grad. Imate li neku družinu koja bi mogla utjerati stado u obore?

— Imam, ali ona će biti slobodna tek popodne. Dotle se vaši momci moraju strpjeti.

— U redu, izdržat će.

— Ja bih vam preporučio hotel »Elitax«. Vis Shaftsa ima dobru kapljicu i najljepše djevojke.

— Što kažeš na to, Hoby? — široko se nasmiješi Kirby i gurne prijatelja u rebra.

— Nikad nisam protiv dobre kapljice — reče Hoby ozarena lica.

— Dakle, sastat ćemo se u »Elitax«.

— Slažemo se. Do viđenja.

Ostavši sam s Ruizom, Benson upita:

— Onda, što misliš o njima?

— Obični prostaci, senjor — progurda Meksikanac. I prilično neoprezni.

— Jesi li im vidio revolvere?

— Svakako obojica pucaju palcem.

— Tako? Kako si to zamijetio?

— Po kokotima. Široki su. To je jedino simpatično na njima, senjor.

— To što imaju široke kokote?

— Da, to što znaju ponešto o pucanju. Vidjet ću koliko znaju.

— Još ne, Ruiz, još ne. Zapravo, bilo bi šteta tih ljudi. Trebalo bi ih objesiti o zid kao trofeje. Još nikada nisam vidio takve grdosije.

— Da, veoma su visoki, senjor. Zadat će velike muke onome koji im bude izrađivao lijesove.

— K vragu, uvijek misliš samo na to svoje glupo pucanje. Slušaj, ono je za tebe postalo već religija, zar ne?

— Otprilike. — Ruiz munjevito izvuče posrebrene revolvere, zavrti ih oko kažiprsta i vrati u korice. Uživao je u Bensonovoj zadivljenosti.

II

Obavijestivši Jeffa Krugera, svog predradnika, da će družina biti slobodna tek po podne, vrate se u grad, iznajme sobu kod Visa Shaftsa i operu se.

Nakon toga su razgledali grad.

Hoby je neprestano predlagao da skrenu u najbližu krčmu. — Više ne mogu govoriti, Kirby. Grla mi se posve osušilo. Moramo nešto popiti.

— Nemam ništa protiv toga — odvratiti Kirby — ali najprije moramo srediti sve pojedinosti u vezi s prodajom stada. Opiš ćeš se pa ćemo se osramotiti.

— Valjda imam pravo ugasiti žed. Otkad si protiv pića? Takva te ne poznajem. Da nisi bolestan?

— Nisam. Ali ne sviđa mi se onaj Benson. Muče me neke slutnje. Onaj njegov Meksikanac opasan je momak. Pravi revolveraš. Častohlepan i opsjednut dvobojima. Osim toga, ne mogu zaboraviti onu svađu na željezničkoj stanici.

— Onu dvojicu željezničara i onog gorostasa?

— Tako je. Zar nisi čuo kako im je zaprijetio da će im polomiti sve kosti ako se ne popnu u lokomotivu?

— Čuo sam. No nisu se uplašili. Odgovorili su da će Benson tada morati sam upravljati lokomotivom. Neću zaboraviti budalast izraz lica tog gorostasa.

— Da, baš je tupav. Ipak, onu dvojicu su pola sata kasnije doveli k liječniku.

— Što?

— Da, vidio sam to dok si ti navlačio hlače.

— Oho, to su divni postupci.

— Očito. Stoga ne bih htio doživjeti neugodno iznenađenje samo zato što si ti žedan. Uvjeren sam da u ovom gradu nešto nije u redu.

— Baš nas briga. Ostat ćemo samo četiri dana i vratiti se kući.

Napokon svrate u krčmu. Za šankom je stajao Vis Shafts i radoznalo ih gledao.

Međutim, za jedan sat već se osjećao nelagodno. Još nikada nije vidio da

netko toliko plje. Kad su došljaci ispraznili svaki po jednu bocu viskija i načeli drugu, naredio je konobarima da uklone sve skupe predmete. Znao je da svaki čas može izbiti tučnjava.

Uto uđe šerif Home Masters i zamijeti Shaftsov zabrinut pogled. Sjedne za stol u kutu.

Na pozornici je plesalo šest djevojaka, a svirka je sličila mačjem zavijanju.

Za stolovima je sjedilo tridesetak gostiju. Neki su kartali, neki držali djevojke u krilu.

Osjećala se napetost. Svi su pogledavali dvojicu gorostasnih stranaca. Oni su šutjeli i pili.

— Jesi li čuo, Hoby — iznenada reče Kirby. — Pijanist je već triput odsvirao isto.

— Četiri puta.

— Tri puta.

— Četiri.

— Imaš vumu u ušima, Hoby. Tri puta.

— Kad si pijan loše čuješ. To dobro znaš, Kirby. Četiri puta!

— Hej, Shaftse! — Kirby okrene glavu.

Shafts postane neugodno vruće. — Izvolite, gospodine.

— Gospodine? — Kirby se začuđeno osvrne oko sebe. Bilo je tiho kao u crkvi. — Gdje je tu gospodin? Vidiš li nekog gospodina, Hoby?

Hoby prodorno pogleda šerifa. — Jeste li vi taj gospodin?

— Ako se ne varam — umiješa se Shafts — pijanist je upravo počeo svirati četvrti put istu melodiju.

— Eto, vidiš. Odsvirao ju je tri puta, a ne četiri,

— Hm — promrmlja Hoby i pogleda krčmara. — No, započeo je i četvrti put, zar ne, Shaftse?

— Čini mi se.

— Što to znači: čini mi se? — iznenada vikne Hoby i udari šakom po šanku tako da su zazvečale boce. — Ili se nešto zna, ili se ne zna. Jesam li u pravu, Kirby?

— Naravno. Krčmar nas vuče za nos.

Shafts izbiže znoj iz svih pora. — Ne... ne, niti govora. Pouzdano znam da je započeo četvrti put. Obojica... obojica ste u pravu.

— Obojica smo u pravu? — reče Hoby kisela lica. Iznenada pljesne

krčmara po ramenu tako da je umalo pokleknuo. — Dakle, obojica smo u pravu. Sjajno, Kirby.

Nastavili su piti.

Uto se otvore vrata i na pragu se pojavi krupni Dyk. Upravo je razgovarao s Bensonom koji mu je savjetovao da bude oprezan s dvojicom Teksašana.

Stupivši u krčmu odmah zamijeti loše raspoloženje. Kao da su se svi u krčmi bojali dvojice stranaca kraj šanka. Odakle tim strancima pravo da plaše stanovnike Islette? To pravo pripada jedino njemu. Mora zaštititi svoj ugled.

— Što se ovdje zbiva? — reče glasno. Olakšanje što ga je zamijetio na licima gostiju još ga više osokoli. — Zašto ne svirate? Zašto ste se okamenili na pozornici? Hajde, curice, mašite nožicama. Za to ste plaćene. A vi šerife, zar ne pijete?

Masters tek sada primijeti da još nije naručio piće.

— Čovjek će umrijeti od žeđi, Vis — nastavi Dyk. — Dobro, što se ovdje događa? Netko je bio bezobrazan?

— Poznaješ li ovoga? — glasno zapita Kirby.

— Naravno — odvratí Hoby. — Premlatio je dvojicu željezničara zato što nisu htjeli preuzeti pretovaren vlak. Čudno ponašanje, zar ne?

— Bogami, čudno.

— Pravi od sebe budalu. Sasvim uspješno. Misliš da ozbiljno želi tučnjavu?

— Ne vjerujem da je tako glup. Pogledaj kako je žglojav!

Dyk je kiptio od bijesa. Ipak se obuzda. Čak se usiljeno i nasmiješi. Polako im pride. — Mnogima sam već začepio gubicu — reče gledajući svoje goleme šake. — Nakon toga su se ponašali sasvim pristojno.

— On zaista želi svađu, Hoby. — Kirby bezazleno pogleda prijatelja koji se nehajno nasmiješi i izvadi iz džepa kovan novčić. — Pismo — reče i bací novčić u zrak.

Hoby podigne dolar s poda. — Pobijedio sam. Uspravljajući se, zamahne desnom rukom i zabije je kao čekić u Dykov trbuh.

Dyk se napola okrene, zastjenja i skvrči se, ali ga dva uzastopna udarca, u bradu i želudac, natjeraju da se

uspravi. Bio je tako zbunjen da nije ni pomislio na obranu.

Gosti su se trzali gledajući te snažne udarce.

Sve se iznenada završi, prije nego je pravo i počelo. Hoby je pogadao naizmjenice, lijevom i desnom, Dyk se stropoštao i ostao nepomično ležati.

Kirby zacmokće i htjede nešto kazati, kadli se otvore vrata i uđu dvije djevojke noseći košaru. Bile su to Bensonove kćeri Linda i Morin. Zaprepašteno su se zagledale u Dyka na podu.

Kirby skine šešir, s glave i nasmiješi se smeteno. Hoby se uljudno nakloni.

— Pa to je Dyk Salmon! — uzvikne jedna od djevojaka. — Zašto ste ga premlatili?

— Oproslite — odgovori Kirby — ovaj debeljko htio je provjeriti koliko mu treba vremena da se ispruži na podu. Smijem li vas počastiti pićem?

Djevojke prezirno pogledaju njega i Hobyja te pridu šanku. — Četiri boce viskija i dvije boce džina, molim vas — naruči jedna. Pogleda dvojicu gorostas-a. — Ako ste pijani i tučete bezazlene ljude, ostavite barem nas na miru. Zašto to dopuštate, šerife? Vidite da nam dosađuju ti grubijani.

— Oprostite, gospođice Benson — odvrati šerif — Dyk je započeo svađu.

— To ne vjerujem.

— Bio sam prisutan, gospođice Benson.

Shafts stavi boce u košaru. Hoby se uslužno sagne. Htio je podići košaru i iznijeti je.

Jedna od djevojaka srdito ga pogleda. — Pustite naše boce, grubijane. Ne treba nam pomoć, pogotovo ne vaša.

Obje izađu i popnu se na lagana kola.

— To su nekakve oštrokondže — promrmlja Kirby. Dyk se počeo micati. — Dakle, debeli, nije ti ništa kad si tako kratko spavao. Hajde, popijmo čašicu i zaboravimo što se zbilo.

Sva trojica pridu šanku.

Tako ih je zatekao Benson. Za tren je zastao kao ukopan ugledavši Dykovo otečeno lice. Zamišljeno je protrljao bradu, onda im je pristupio.

Ubrzo se sva četvorica popnu na konje i odjašu prema oborima odakle se čulo mukanje goveda.

— Da, moram priznati, stoka nije mršava — reče Benson promatrajući goveda.

Dyk je promatrao kauboje. Svi su bili visoki, mršavi i koščati. Ulijevali su strahopoštovanje. Ne samo zato što su izgledali vrlo žilavo i što su gotovo svi nosili revolvare, nešto u njihovu ponašanju tjeralo je na oprez.

— Onda Bensone, jeste li zadovoljniji? — zapita Kirby.

Benson kimne.

— Jesam. Znate svoj posao.

Hoby pljesne rukom po jabuci sedla.

— Onda pođimo s vama i sredimo sve formalnosti — reče. — Ne želimo se dugo zadržati u Isletti. Znate kako je. Momci dugo nisu okusili viski pa će cio grad okrenuti naglavce. Osim toga, ne želimo da svu zaradu potroše na piće.

— Naravno kauboji su, kad dođu u grad, poput tornada. Kladim se da građani već sada strahuju i zakivaju prozore.

Nasmijaše se.

— Tako je — složi se Kirby i okrene konja. — Dakle, vratimo se i izbrojimo pare.

Benson se ugrize za usnice.

— Hm, najprije moram sastaviti ugovor.

— Ugovor? Kako to? nama ne treba ugovor, nego novac.

— Dabome, vama nije potreban ugovor, ali ja moram svaku svotu koju isplatim upisati u svoje knjige i priložiti odgovarajući ugovor.

— Koješta, dovoljna je zadana riječ. Godinama trgujemo, no nikada nam nisu bili potrebni ugovori. To su sjevernjačke novotarije.

— Možda ste u pravu, ali shvatite i mene, molim vas. Uostalom, to je obična formalnost.

— U redu. Obavimo što prije tu formalnost!

— Predlažem da dodete sutra ujutro u moj ured.

— Zašto sutra? To mi nije jasno. Je li tebi jasno, Hoby?

— Nije.

Benson se bljedo nasmiješi. — U redu, ljudi, pođimo odmah!

Čim su ušli u prostoriju. Dyk htjede sjesti u širok naslonjač. Tada opazi Bensonov pogled i izađe.

Čulo se škripanje pera po papiru, Benson je polako pisao.

Hoby je prekrizio noge i zurio u strop. Njegov prijatelj izvadi duhan i smota cigaretu.

Uto se vrati Dyk. Doveo je Ruiza.

— Ako se ne varam, već ste se upoznali — reče Benson.

Teksašani kimnu.

— Senjor Ruiz Flamingo. — Kirby se široko naceri i duboko nakloni. Bilo je očito da mu se nalickani Meksikanac ne sviđa.

— Domingo, senjor Custer, Domingo — ispravi ga Ruiz.

— Pa da, Domingo — pouči Kirby svog prijatelja. — Ruiz Domingo. Baš lijepo ime, zar ne? Dobro, kako dugo ćete još črkati, Bensone? Gledaj, Hoby senjor Ruiz Domingo ima dvije lijepe pucaljke, zar ne?

— Vrlo lijepe.

— Izvolite, senjores. — Ruiz munjevitio izručie revolvere i pruži ih Teksašanima. — To su posebno izrađeni koltovi i posrebreni. Obožavam sjajno oružje.

Teksašani su bili zapanjeni Ruizovom brzinom. Uzmju revolvare.

— Dobro leže u ruci — promrmlja Hoby. — Izvršni su.

Vrtjeli su ih oko kažiprsta, naprijed i natrag, opipavali kundake i okretali bubnjice.

— Vidi se, podmazani su — reče Kirby. — Vi se brinete o njima kao majka o djetetu, ha?

— Moram, senjores — odgovori Ruiz.

— Oni su poput dragih prijatelja, pouzdani i korisni.

— Oni su mu poput prijatelja, Hoby. Dirljivo, zar ne? Slušajte, senjor Ruiz, može li se njima i pucati? Mislim može li se pogoditi?

— Svakako. Dokazat ću vam to nekom prilikom — odvrati Ruiz, uzme revolvare i vrati ih u korice.

— Tja, naši su koltovi prilično nezgrapni... — započne Kirby.

— Da preteški su senjores. Cijevi su predugačke. Prije nego što ih izvadite iz korica, vaš je protivnik već opalio.

— Jesi li čuo, Hoby? On smatra da su cijevi predugačke.

— Hm. — Hoby je grickao nokat.

— Mislim da je pametno što smo izrezali dno korica, senjor Ruiz.

— Naravno. Inače vam koltovi ne bi pristajali u korice.

— Tako je. Vi izvlačite revolver iz korica?

— Dabome. Kako bih inače... O! — Ruiz se ukoči gledajući u otvor revolvere cijevi.

Kirby je kao slučajno spustio ruku na kundak. Korice mu nisu bile privezane uzicom za bedro. Samo je pritisnuo kundak, okrenuo korice, i već je cijev bila uperena u Meksikanca. Taj je pokret bio tako brz da se nije mogao pratiti očima.

Ruiz problijedi, onda mu se ozari lice. — Vrlo dobro, senjor Custer, vrlo dobro — uzvikne oduševljeno. — To je zanimljivo! Vi samo pritisnete kundak. Taj pokret je vrlo brz. Vjerujem da ste dobar strijelac. Baš se radujem što sam vas upoznao, senjores. Borit ćemo se. Sutra ujutro? Odgovara li vam to vrijeme?

— On se želi boriti s nama, Hoby — zbunjeno reče Kirby. Pogleda Bensona koji je zaboravio ugovor i stoku i nervozno grickao držak pera. — Zabora, napišite već jednom taj ugovor! Odrvenjele su nam noge od čekanja.

— Oprostite, gospodo. Ruiz je najbolji i najbrži strijelac u cijeloj okolici. Njegov je prijedlog bio, dabome, samo šala, nije li tako, Ruize? Ne vjerujem da su ova gospoda prevalila tako dalek put samo zato da ih ti ustrijeliš.

— A, to nismo. Nije li tako, Hoby?

— Naravno da nismo.

— Ali, senjor Bensone, kako...? — započne Ruiz.

— Zar ne vidiš da je tvoj prijedlog neugodan ovim ljudima, Ruize? Znaite, on je neobična ličnost. Divan čovjek. Dobrodušan i srdačan. Svaki tjedan zapali četiri svijeće Madoni...

— Šest, senjor Bensone, šest.

— U redu, šest svijeća — ispravi se Benson slegnuvši ramenima — Medutim, ne smijete mu pokazati da ste brz strijelac. Tada izgubi svoj mir. Prava je napast. Slušaj, Ruize, tvoje je područje oko Rio Grandea, a ovi ljudi dolaze iz Teksasa. Prema tome, zaboravi svoj prijedlog. Znaite, Ruiz je u poštenoj

borbi pobijedio već mnogo protivnika. Dokle god se radi o nekakvim revolverašima koji se potučaju uokolo, to me ne smeta, ali ne mogu dopustiti da se bori i s mojim poslovnim prijateljima. Što bi kazali ljudi?

— Čujte, Bensone, jeste li objasnili tom svom dobrodušnom Ruizu da bi njegovo poigravanje revolverom moglo biti vrlo opasno?

Benson je za tren šutio, a onda se široko nasmiješi. Digne ruke. — Što ja tu mogu? Svatko nalazi u nečemu užitak. Da budem iskren, takvo je umijeće katkad i potrebno.

Teksašanima se suze oči.

Benson nastavi pisati.

Kirby pristupi Meksikancu. — Da smo znali da ste vi ovdje, senjor Ruize, ne bismo ni primirili ovamo. Odakle nam takva hrabrost? A sada, dosta brbljanja. Zapalite Madoni još jednu svijeću i zamolite je da vas dobro čuva.

Bensone, valjda ste napokon gotovi. Takav ugovor nije roman.

Benson je završio. Pogleda Dyka koji je stajao iza Ruiza i promrmlja: — Mislite da mene zabavlja to prokleta crčkanje? Molim vas, potpišite se ovdje.

Kirby i Hoby nespreno se potpišu.

Benson otvori malenu blagajnu kraj zida, izvadi iz nje snop novčanica i stavi ih na stol. — Tu je četrdeset tisuća dolara. Trenutno nemam više u blagajni. Ostatak ću vam dati sutra u podne. Novac držim na svom ranču. To je sigurnije, razumijete?

— Svakako — odvrati Kirby, prebroji novac i spremi ga. — Sutra ćemo doći po ostatak.

— Možda me ujutro nešto zadrži da ne stignem do podneva u grad. Tada me posjetite na ranču. Jašite uz rijeku. Ranč nije daleko, nepun sat jahanja.

— U redu. Vidjet ćemo se sutra, Bensone. Ne zaboravite svijeću, senjor Ruiz — dovikne Kirby Meksikancu.

III

Bensonov ranč »Koso B« bio je divan posjed. Više je sličio kneževskom zamku negoli ranču. Bilo je tu svakakvog drveća i vodoskoka.

Benson je upravo sjedio u raskošno namještenoj radnoj sobi i uzbuđeno razgovarao s neurednim čovjekom na kojem su bili čisti jedino revolveri.

— Dakle, sada znaš sve, Price. Ta dvojica rančera mogu stići svaki čas. Kad saznaju što su jučer potpisali, pomahnit će. Ti ćeš se pobrinuti za to da se meni ništa ne dogodi, je li ti jasno?

— Jasno mi je. Ako se pobune, malčicu ih pošakljati olovom.

— Ne! Ne želim pucjavu na ranču.

Price kimne i naceri se. — Znam, zbog gospode Benson...

Benson ga srdito prekine: — Poštedi me svojih glupih primjedbi. Uostalom, što se tebe tiču razlozi zbog kojih ne želim ovdje pucjavu!

— Hej, ne gubi živce, gazdo. Nismo se razumjeli. Nisam mislio ništa loše. U

redu, pripaziti ću na njih. Kako rukuju revolverom? Većina stočara nije osobito vješta.

— Mislim da su obojica prilično brzi, Price. Pazi, ne smiješ ih potcijeniti.

— Zašto onda zadatak ne povjeriš Ruizu? Za njega bi to bila prava igrarija.

— Svakako, no on se mora malo pritajiti, inače će privući rendžere. Neka ti pomognu Dyk i Bliss. Najbolje je da se sakrijete iza zastora. Kad se zaustave pred stolom vidjet ćete obojicu. Požuri!

Price Tucker izade, ostavivši iza sebe svoj znoj, pića i duhana.

Benson zapali skupu cigaru. Uto zvonci zvonice i najavi goste.

Žurno priđe prozoru i dade znak da se otvore dvorišna vrata.

Bili su to Kirby i Hoby.

Nisu poslušali slugin nijemi zahtjev da odmah sjašu, već su kasom odjahali po šljunčanom puteljku do prozora gdje je stajao Benson i pušio.

Pozdrave Bensona i okrenu se gledajući ukrasno grmlje i vodoskoke.

— Onda, Hoby? Zar to nije divan ranč?

— Nije loš.

— Imate krasan posjed, Bensone. Vidjeli smo vaše stado. Hoby smatra da imate dvadesetak tisuća grla.

— Ukupno imam stotinu tisuća — odvrati Benson zadovoljno se osmjehnuvši. Za trenutak su mu ti Teksašani bili čak simpatični. — Uđite da dovršimo posao. Prođu kroz široko predvorje, zidovi su bili obloženi skupocjenim drvom.

— Izvolite — pokaže Benson na dva crvena naslonjača. — Čuo sam da je jutros iz Teksasa stiglo još jedno veliko stado. Poznajite li rančera?

— Dva su rančera. Dick Redgrave i Was Hair. Imaju četiri tisuće goveda. Lijepu stoku.

— Da, to sam već čuo. Vi, na sjeveru Teksasa, znate uzgajati stoku, to se mora priznati. Stada koja dobivam iz srednjeg Teksasa nisu tako dobra. Bolja su s juga. I ondje imaju dobru pasminu.

— Da, ali kad ponestane vode, ta goveda brzo odapnu.

— Svakako, ne bi se mogla održati na vašem području. Dakle, da vam najprije platim.

Benson priđe blagajni i izvadi snop novčanica.

— Evo vaših dvadeset tisuća — reče.

Rančeri pogledaju novčanice, zatim jedan drugoga, pa opet novčanice.

Benson se trudio da na licu zadrži ravnodušan izraz.

— Znači, još trideset tisuća — reče Kirby.

— Kako to mislite? Jučer sam vam isplatio četrdeset tisuća, a danas dvadeset. Ukupno šezdeset tisuća. Tolika je bila cijena stada.

— Tri tisuće goveda po trideset dolara. Kod mene je to devedeset tisuća — progunda Kirby.

— Trideset dolara? Što to govorite, ljudi? Ja plaćam dvadeset.

— Vi plaćate trideset, Bensone — oštro reče Kirby prozrevši igru. — Vaš predstavnik je obećao trideset dolara i obvezao se na takvu cijenu. Jučer sam vam dao tu ispravu. Niste kazali ni

riječi. Slušajte, ja nemam ništa protiv uspješnih poslova, ali ovo jako zaudara na prijevaru. Čekajte, još nisam završio. Možda smatrate sebe svemoćnim, no mogli biste se prevariti. Zaboravljate da mi lomimo i kamenje, ako treba.

— Ne znam što hoćete. Dvadeset dolara je dovoljno. Nigdje u Teksasu ne možete dobiti takvu cijenu.

— Ne, u Teksasu ne možemo, ali možemo u Coloradu i Cansasu. Slušajte, to tako ne ide. Vaš nam je predstavnik ponudio trideset dolara. Ja sam vam jučer dao ispravu i vi ste je šutke uzeli. Prema tome, sve je jasno. Nije bilo govora o dvadeset dolara.

— Ma, slušajte me, obojica ste potpisali ugovor na tu cijenu.

— Što?

— Evo, pogledajte. Ovdje je vaš potpis, a ovdje je cijena, crno na bijelom.

— Jučer nije tu ništa pisalo — oštro reče Kirby. — Dobro sam pogledao. Nisam pročitao ugovor jer ne znam dobro čitati, ali ove brojke nisu postojale kad smo stavljali potpis. Nema nikakve sumnje, Bensone, da nas hoćete prevariti za trideset tisuća.

— Pripazite na svoje riječi!

— To mi nije ni na kraj pameti. Savjetujem vam da dodate smjesta tih trideset tisuća.

— Taman posla! Ja dobivam samo dvadeset tri dolara za govedo, kako vam mogu dati trideset? Nisam lud!

— To se nas ne tiče. Ponudili ste nam tu cijenu i mi smo je prihvatili. Dakle, morate platiti.

— U redu, podimo k sucu Hollandu. Neka on odluči tko je u pravu.

— Nije nam potreban nikakav sudac. Dajemo vam jednu minutu da isplatite preostali novac.

Na Bensonovu čelu pojave se kapljice znoja.

Pogleda prema zastoru.

Hoby to primijeti i kao slučajno korakne u stranu. Ispod zastora ugleda vrške čizama. Dva para.

— Opominjem vas, griješite — reče Benson. — Potpisali ste ugovor na dvadeset dolara za govedo. Ako iznudite trideset, bit će to pljačka. Vjerovatno ne znate što to znači u ovom kraju.

— Mi znamo samo to da ste vi hulja, Bensone...

— I da ćemo odjahati oдавде s pedeset tisuća — doda Hoby, opet koraknuvši u stranu do ormara.

Nije mogao dati nikakav znak Kirbyju i upozoriti ga na opasnost iza zastora.

Uto Kirby izvuče kolt i uperi ga u Bensona. — Čini mi se da vi razumijete samo jedan jezik. Hajde, dajte ostatak, Vjerujte mi, ja se ne šalim.

Zastor se naglo pomakne u stranu. Prije nego što se Kirby mogao okrenuti, već je započela pucnjava.

Sve je trajalo samo dvije sekunde.

Iza zastora nalazila su se trojica, a ne dvojica. Hoby je stajao sa strane, tako da ga u prvi tren nisu opazili. Sva trojica držali su u rukama revolvere uperene u Kirbyja.

Osvrnuvši se prema Hobyju i želeći okrenuti revolver, Price shvati da je prekasno.

Hoby je okrenuo korice, a iz tamne je cijevi suknuo plamen.

Palā su tri hica. Prvi je pogodio Pricea u prsa, drugi i treći ostalu dvojicu u onu ruku u kojoj su držali revolvere.

Price je za tren stajao razrogačenih očiju, a onda posrne i sruši se pred Kirbyja. Ostala dvojica piljila su u svoje okrvavljene ruke i stenjali.

— Oh, sve ljepše i ljepše — reče Kirby i pogleda mrtvački blijedog Bensona. — Još trideset tisuća.

Glas mu je bio leden.

Benson se okrene i izvadi iz blagajne još trideset tisuća.

— Tako. — Kirby spremi novac u džepove. — Možete biti sretni što ste živi. Takve protuhe kao što ste vi, Bensone, trebalo bi ustrijeliti bez oklijevanja. Zanima me koliko ste rančera prevarili. Odvratno!

U tom času odškrinu se vrata i ukaže se odlučno djevojačko lice. U ruci se sjao malen revolver.

Hoby je čuo tiho škripanje, munjevit se okrenuo i opalio. U posljednji je čas razabrao djevojačko lice i skrenuo revolver prema gore. Metak se zabije u dovratnik kraj plavih uvojaka.

Zaprepasteno spusti kolt i zagleda se u prestrašenu djevojku.

Ugledavši na podu mrtvo tijelo, vrišne i ispusti revolver. Kirby ga podigne i zatakne za pojas.

Hoby je držao kolt u spuštеној ruci. Zbunjeno ga vrati u korice.

Kirby se pribere. — Oprostite, gospođice. Na žalost, ovo se nije moglo izbjeći. Ta trojica su nas napala s leđa pa mome prijatelju nije preostalo ništa drugo nego da puca. Hoćete li biti tako dobri pa donijeti zavoj?

I djevojka se pribere. Brzo kimne i upitno pogleda oca koji joj nijemo dade znak da ode po zavoj.

Vrativši se, počela je previjati ranjene ruke dvojici Bensonovih ljudi. — Što znači sve to, tata?

— Ovi su me ljudi oružjem prisilili da im umjesto dvadeset dolara, kao što smo se dogovorili, platim trideset progunda Benson.

Djevojka se okrene.

Kirby opazi da ima vrlo lijepe plave oči.

— Znači, pljačka — reče tiho. — Nakon vašeg ponašanja u krčmi ništa se drugo nije ni moglo očekivati od vas. Imam sreću to mi niste ustrijelili oca. — Jeste li završili, gospođice Benson?

— Ne sjećam se da sam razgovarala s vama.

— Nije važno. Budući da vas otac pogrešno obavještava, dopušteno mi je da razjasnim malenu zabluđu. Pitajte oca koliko nam je ponudio. Onda, Bensone, koliko nam je ponudio vaš predstavnik?

Djevojka pogleda oca.

— To me se nimalo ne tiče — odgovori Benson. — Evo, tu je ugovor koji se juče obojica potpisali.

— Zašto ne kažete kćeri da ste nam ponudili trideset dolara i da smo samo zbog te cijene krenuli na opasan put? Možda ne želite da vaša kći upozna vaše postupke?

— Koliko si im ponudio, tata?

Benson se pokušavao izvući, ali zamijeti Kirbyjev prijeteći pogled i spusti se u naslonjač. Natmureno slegne ramenima. — Tada je moj predstavnik imao ovlaštenje da kupuje stoku za trideset dolara po grlu. Morin. Kasnije su porasli troškovi željezničkog prijevoza, cijene stoke su pale i...

— Dakle, ponudili ste nam trideset dolara, Bensone. Zbog tih trideset dolara prošli smo kroz pakao, borili se s Komančima i kradljivcima stoke, pokopali jednog druga, trpjeli pješčane oluje i vrućinu. I sada, pošto smo izdržali sve to, vi nam dajete dvadeset dolara umjesto trideset. A ne, to ne može tako. Gospođice Benson, ja znam da se vaš otac obogatio na takav prijevaran način. Znam i to da on sve one koji se pobune zauvijek ukloni...

— To nije istina! Oče, kaži da to nije istina!

— Naravno da nije, dijete. Žele opravdati svoju pljačku.

— Pljačku? — Kirby se nasmije. — Vi ste krvopija, Bensone. Dobro su mi poznati takvi izrabljivači. Okupe oko sebe bandu revolveraša pa onda ucjenjuju rančere i tako se bogate. Vi, gospođice Benson, zacijelo i ne slutite da je ovaj divni posjed stečen varanjem i ubijanjem. Ja ne klevetam vašeg oca. On je običan razbojnik. Mi smo rančeri, nama je dovoljna zadana riječ. Ne znamo što znači prijevara. Ovdje smo silom uzeli ono što nam je vaš otac silom htio oduzeti. Prema tome, sve je u redu. Eto, on ne preza čak ni pred umorstvom. Pogledajte ovog čovjeka na podu. Još drži u ruci revolver kojim nam je htio pucati u leđa.

— Vi ste mi prije toga zaprijetili oružjem i prisilili me da vam platim trideset tisuća više nego što smo ugovorili — vikne Benson. — Zbog toga će vas svaki sudac osuditi na tešku robiju. Price mi je samo htio priteći u pomoć. Zbog toga ste ga ustrijelili.

— Umalo ste i mene pogodili — umiješa se Morin i pogleda Hobyja.

— Čuo sam škripanje vrata i ugledao najprije revolver, pa sam opalio — odvratila Hoby. — Na sreću, sve se dobro završilo.

— Zar uvijek pucate tako brzo?

— Kad se trguje s vašim ocem, onda se mora brzo pucati.

— Ako vjerujete da ste u pravu, neka o tome odluči sudac.

— Podmićeni sudac, ha? Slušajte, gospođice, mi moramo za svaku paru naporno raditi. Pogledajte naše ruke i ruke svog oca, pa će vam biti jasno. Mi

nismo osobito obrazovani, ali nismo ni glupi. Dobro znamo da Isletta ovisi o vašem ocu. Tu se vrzmaju samo hulje, razbojnici, svodnici, djevojčure, varalice i kradljivci stoke. Pogledajte malo pažljivije ljude koji rade kod vašeg oca pa ćete se uvjeriti da sam u pravu. Mi ne želimo imati nikakve veze s potkupljenim predstavnicima zakona. Priznajemo samo njegovu prvobitnu ponudu. Sve ostalo smatramo prijavom smicalicom.

— Ruke u vis! — dovikne kroz prozor promukao glas

U dvojicu rančera prijeteci se uperi cijev vinčesterke.

Obojica dignu ruke.

— Molim vas, gospođice, idite — šapne Kirby. — Bolje je da ne prisustvujete ovom prizoru.

— Smjesta uklonite pušku, Ronalde — dovikne djevojka ridokosom mladiću pred prozorom.

— Ostanu ovdje, Ronalde — umiješa se Benson — i pucaj pri najmanjem sumnjivom pokretu.

— Tata! — zaprepašteno uzvikne Morin.

— Ti se ne miješaj — izdere se Benson kojemu se vratilo samopouzdanje. Ipak mu je bilo mučno što je kćerka očevidac sukoba. — Idi u svoju sobu.

— Ovi ljudi nemaju oružje u ruci, oče. Ronald im ne smije prijetiti puškom.

— To se tebe ne tiče. Idi u svoju sobu! Smjesta!

— Bogami, nisam mislio da ćete se tako derati na svoju kćer i sramotiti je pred nama — reče Kirby. — Vi ste u svakom pogledu hulja. Međutim, i ja vam savjetujem da odete, gospođice. Sada vidite kako on zaključuje svoje poslove. Barutom i olovom.

— Ronalde, ako još pišnu, pucaj! — dreknu Benson.

Ridokosi priglupo kimne.

Morin tiho izađe.

— Što još čekaš, Ronalde? — prosikće Benson i korakne u stranu.

Kirby i Hoby naježe se gledajući mladića kako im se podrugljivo smješka i samozadovoljno podiže pušku.

Više nisu smjeli čekati.

Obojica se sruše na pod kao da im je netko iznenada povukao noge.

Munjevito se bacivši u stranu, Kirby začuje prasak i osjeti da mu je metak probio košulju pod lijevim pazuhom.

Odjeknuše istovremeno dva hica.

Kirby i Hoby ustanu.

Ronadi je mlohavo visio preko prozorske daske. Puška mu je ispala iz ruku.

Benson ga je zaprepasteno promatrao.

Uto se otvore vrata i ponovno ude Morin.

Cijela je kuća oživjela. Kroz dvorište, prema prozoru, trčale su sluge. Čuli su se glasovi.

— Evo, ovako posluje časni Benson — reče Kirby i pokaže na rupu na svojoj košulji. — Šteta što smo prebrzi,

zar ne, Bensone? Sveži mu ruke na leđima, Hoby.

— Što namjeravate s mojim ocem? — uzvikne Morin.

— Odvest ćemo ga u Islettu. Zao mi je što se nismo upoznali u veselijim okolnostima. Treba mu suditi zbog prijevare i podstrekivanja na ubojstvo.

— Zaboga, ne smijete to učiniti, molim vas...

— Vjerujte nam da nismo nimalo oduševljeni takvim razvojem događaja, ali ništa ne možemo učiniti.

Sa svezanim Bensonom uspjeli su stići do dvorišnih vrata samo zato što su neprestano pucali oko sebe. Pri tom su, nehotice, pogodili u ruku jednog slugu. Njegovo je jaukanje smirilo ostale i odvratilo ih od pomisli da pokušaju pomoći svom poslodavcu.

IV

Kirby i Hoby grubo su gurali pred sobom svezanog Bensaona.

Pratila ih je zaprepastena i sve bučnija gomila.

Zaustave se pred zatvorom.

Kroz gomilu se progura šerifov pomoćnik Mac Tavish. Ugledavši Bensaona, zastane kao ukopan. Nije mogao prozboriti ni riječ. Samo mu je adamaova jabučica poskakivala.

Kirby ga potapše po ramenu. — Mislio sam da šerif sam obavlja svoju dužnost u ovom lijepom gradu. Dakle svijetli zvjezdonošo, gospodin Benson htio bi neko vrijeme gledati svijet kroz rešetke. Zatvorite ga.

— Smjesta me odvežite, Mac Tavishe — bijesno vikne Benson. — Treba da zatvorite ova dva razbojnika. Dovedite Mastersa, Holanda i Ruiza Dominga. Brzo. Ovi su ubili Pricea Tuckera i Ronalda Quineya. Na mom ranču. A meni su oduzeli trideset tisuća dolara.

Dotrčao je i šerif Masters.

— Što to znači, gospodine Bensone? — promuća zapanjeno.

— Ne gledajte me kao tele, odvežite me, a ova dva razbojnika zatvorite zbog ubojstva i pljačke.

Masters zbunjeno pogleda dvojicu gorostasnih rančera koji su se nehajno naslonili na ogradu i promatrali gomilu.

— Što još čekate? — izdere se Benson na šerifa zamijetivši njegovu nesigurnost. Počne trzati sponama.

— Ako ne budete mirni, Bensone, moraš ću vam šamarom zapečatiti usta — zaprijeti Kirby.

— To je prenerazilo Mastersa. — Što vi to sebi dopuštate? Kako ste se usudili svezati gospodina Bensaona? Odmah ga odvežite. To je protupravno oduzimanje slobode.

— Smirite se, šerife, i saslušajte nas.

Kirby ukratko objasni što se dogodilo na Bensonovu ranču.

Gomila je ušutjela.

Benson to zamijeti i vikne: — Zahtijevam da me smjesta oslobodite, Masterse. Otkad je ubojicama i razbojnicima dopušteno da vežu ugledne građane? Odmah me odvežite, Masterse, neću čekati ni sekundu.

Kako bi donekle pomogao Mastersu, Kirby pokaže prema zatvorskim vratima. — Najprije ćete ga zatvoriti. Tada će se sastati porota i odlučiti. Neka sve bude prema zakonu.

— To ne mogu učiniti — promrmlja Masters. — Vi tvrdite da vas je gospodin Benson prevario i nahuškao dvojicu poginulih da pucaju na vas. On tvrdi suprotno. Jedini dokaz koji imate jest vaša izjava. Koliko vidim, nemate svjedoka. Da li gospodin Benson ima svjedoke u prilog svoje tvrdnje — to će se još ustanoviti. Ne mogu ga uhapsiti. Isto bih tako mogao uhapsiti vas.

— Što se ovdje događa? — uzvikne sudac Holland proguravši se kroz gomilu. — Kako to da ste svezani, gospodine Bensone?

— Želim da me smjesta odvežete, Hollande. Sada mi je dosta lakrdijanja.

— Odvežite ga, suče — reče Kirby smješkajući se.

Sudac je oklijevao za tren, a onda pride Bensonu i odveže ga.

Pri tom mu Benson nešto prišapne.

Sudac se okrene. — Vi ste prisilili gospodina Bensaona da vam dade trideset tisuća dolara. To je pljačka. Ustrijelili ste dva njegova čovjeka koji su mu pritekli u pomoć i ranili ste još dvojicu. To je ubojstvo i tjelesna povreda. Zatim ste svezali gospodina Bensaona i prisilili ga da odjaše s vama u grad. To je oduzimanje slobode. Moram vas uhapsiti i zaplijeniti vam tih trideset tisuća. Šerife, uhapsite tu dvojicu rančera.

Mastersu kao da su se odsjekle noge kad je to čuo.

— Zar ne čujete, Masters? — vikne Benson.

Međutim, Masters se zaustavi dva koraka pred rančerima.

Uto se Kirby okrene, pogleda gomilu na ulici, zatim Bensaona i suca.

— Lijepa družba — reče glasno. — Slušajte, ljudi, vjerojatno nismo prvi koje je taj Benson nasamario. No, očito je da smo jedini mi pokazli zube njegovim plaćenim revolverašima.

— Ono što žele kazati mogu reći poroti — obrati se Benson sucu opazivši da se u gomili, osim ološa, nalaze i mnogi građani, ljudi koji nemaju s njim nikakve veze i jedva čekaju da ga se riješe. Sasvim pouzdano je znao da ga većina građana mrzi.

— Trenutak, suče — reče Kirby i odgurne Hollanda u stranu. — Ovi ljudi

imaju pravo da saznaju zašto smo Bensaona doveli u grad i zašto se pucalo na njegovu ranču. Uvjeran sam da već svi znaju da smo iz Teksasa. Potpuno je jasno da nismo uživali prolazeći kroz Llano Estacado. Bensonov nam je predstavnik pismeno obećao trideset dolara po goveđu. Okupili smo tri tisuće grla i dotjerali stado vrijedno devedeset tisuća. Ovdje je, međutim, Benson odbio da plati trideset dolara i ponudio samo dvadeset. Zacijelo je mislio da moramo pristati na tu cijenu ako ne želimo tjerati stado natrag u Teksas. E, tu se prevario. Oružjem smo ga prisilili da se pridržava dogovora. A kad su nas s leđa htjeli ustrijeliti njegovi revolveraši, pucali smo. Eto, ljudi, takav je vaš časni Benson. Smirite se, Bensone. Ako želite spomenuti onaj ugovor u koji ste tek nakon našeg potpisivanja unijeli cijenu, onda ću ja zahtijevati da se sasluša vaša kćerka Morin. Ona je čula kad ste priznali da ste nam ponudili trideset dolara. Uvjeran sam da neće lagati jer je poštena. To je sve, ljudi. Sada možete zaključiti tko je hulja.

Gomila zažamori. Ološ je vikao da treba objesiti rančere. Građani su se, međutim, smrkнули.

Tada se probije u prvi red kovač. — Mi nemamo nikakve veze s time — reče prezirno pogledavši Bensaona. — Imamo dovoljno svojih briga. Mislim da se sve to tiče samo vas i Bensaona. Trebate to riješiti između sebe.

— I hoćemo — odvrati Kirby. — Ali morate nam obećati da se nećete umiješati.

— U redu. Ja sam član porote i gradskog vijeća. Mogu vam to obećati. Nećemo se miješati.

— Onda je sve u redu. Dakle, suče, još nas hoćete uhapsiti? Tada ću vam kazati u lice da vas je podmitio Benson. Pozvat ćemo njegovu kćerku i ona će pred svim ovim ljudima ispričati što se zbilo na ranču. Mislim da mu tada neće pomoći ni plaćeni svjedoci. Onda, Bensone, kakav ste plan skovali? Htjeli ste nas pritvoriti, a kćerku privremeno poslati u Meksiko? Od toga neće biti ništa! U koltovima imamo dvanaest metaka. Taj jezik najbolje razumijete...

Gomila se podijelila u dva tabora, međusobno su se optuživali i psovali.

Iznenada se naprijed proguraju tri kauboja.

Rančeri spuste ruke na revolvere.

— Ne, pustite koltove — dovikne suhonjav kauboj. — Želimo vas pitati da li trebate još tri momka.

Kirby pogleda Hobyja.

— Kod koga ste do sada radili?

— Kod poštovanog gospodina Benson. A prije toga kod starog Kinleya. Njega je opljačkala neka razbojnička banda pa je morao prodati posjed Bensonu. Ostali smo tu kako 'ne bismo izgubili zaposlenje. Sada bismo, međutim, htjeli otići.

— Dobro, nama su potrebni spretni ljudi.

Kauboji se okrenu prema gomili.

— Htjeli bismo otići do svojih konja — reče suhonjavi.

Iznenada se svoj trojici nađu u rukama revolveri.

Gradski se ološ povuče i napravi prolaz.

Hoby naglo podigne revolver i opali. Neki kicoš krikne i uhvati se za pogođenu ruku. Na tlu je ležao kolt. Htio je pucati u leđa jednom kauboju.

— Evo, tako postupa Benson, ljudi — vikne Kirby. — Tko ga napusti jer više ne može podnijeti njegove prljavštine, dobije metak u leđa.

Građani više nisu mogli stajati po strani. Najednom su svi držali u rukama revolvere. Bensonovi pristalice morali su se povući.

Benson je grickao usnicu. Slutio je da bi poraz mogao imati dalekosežne posljedice.

Benson još nikada nije bio tako bijesan kao za posljednja tri dana. Okupio je sve svoje ljude s pašnjaka i iz brda, pripremajući napad na rančere.

Uz njega su neprestano bili: Wash Shild i Leto Sager, dva revolveraša u crnom.

— Kad će Tod izvršiti zadatak? — zapita Benson.

Wash je sjedio na pisaćem stolu i pijuckao viski iz boce. — Nema lak zadatak, Cloontz neće pristati na pet

tisuća dolara. Poznaješ ga, on je lukav lisac. Ima u družini petnaest momaka. Mora i njima nešto dati. Oni sasvim dobro znaju koliko vrijede.

— U redu, u redu — zlovoljno vikne Benson. — Neka mu Tod ponudi deset tisuća. Bitno je da što prije dođu ovdje. Ne želim danima čekati taj obračun. Kad se sve sredi, prodat ćemo stoku, dobit ćete obilne nagrade. Ali ne smijete sjediti skrštenih ruku. Riješite me tih ušljivih kauboja.

— Bez brige — progovori Leto Sager. — Smirit ćemo ih. No, ne zaboravi da su opasni. Ne možemo ih ukloniti u tren oka. Moramo biti vrlo oprezni.

— Dobro, budite oprezni, ali poduzmite nešto! Prošla su već tri dana. Tri beskraja dana!

— Pusti ih da još malo uživaju u životu. Neće dugo! Ali čini mi se da nije pametno što se petljaš s Cloontzom. Njegova je banda zloglasna, za svima su raspisane tjeralice. Ako se sazna da rade za tebe, doći će četa rendžera.

— To i ja znam. Ništa se ne smije saznati. I neće. Ako ti i Tod budete šutjeli.

— To je sasvim razumljivo. Daj mi drugu bocu, ova je bila gotovo prazna.

Benson mrzovoljno izvadi punu bocu. — Nastaviš li tako piti, uskoro ćeš se naći u lijesu.

— Bez brige — odvrati Wash nacerivši se. Tada se podigne i uperi kažiprst u Bensonu. — Slušaj, nas je pedesetak. Likvidirat ćemo protivnike i bez Cloontza. Tih deset tisuća možeš dati Letu, Todu i meni. Izvršit ćemo to uspješno kao i Cloontz, a nitko ti neće moći prigovoriti da si se udružio s razbojnicima.

Benson srdito opsuje. — Ne potcjenjuj ih. Nije dovoljno nositi dva revolvera. Vidio sam kako su udesili Pricea i Ronalda. Navodno su svi članovi družine takvi borci. Ne zaboravi da su stigle još dvije družine.

— I četiri tisuće goveda. — Leto iskeši zube. — Stada su u oboru, treba ih samo otjerati preko Rio Grandea. Kad opaze što se događa, goveda će biti već daleko. Dobro, zašto to ne učiniš?

— Zato što smatram pametnijim da se najprije obračunam s protivnicima. Ne smijem biti površan. I oni prokleti

građani pokazali su mi zube. No, ja ću ih urazumiti. Puzat će preda mnom.

— Bolje bi bilo da rančeri pužu — podrugljivo reče Leto.

Wash odmahne rukom. — Najbolje bi bilo da najprije likvidiramo tu četvoricu rančera. Tada će ostali izgubiti volju...

— ... ili će se razmjestiti — napomene Leto.

— Ni to ne bi bilo loše. Izgubit će živce pa ćemo ih lako likvidirati. Pobrinit ćemo se najprije za onu dvojicu gorostasa.

— Ne, to nećete! — zaprepašteno uzvikne Benson, ne želeći izgubiti svoja dva najbolja revolveraša, osim Ruiza.

— A zašto?

— Zato što mi možete biti korisni samo dok ste živi. Zar niste čuli što je kazao Ruiz?

— Nismo gluhi. Naravno da smo čuli. Brzi su. U redu, i mi smo brzi. Sporiji su od Ruiza. Znači, sporiji su i od nas.

— To još nije sigurno.

— Jesi. Ronald je umalo pogodio jednog od njih. Mi smo triput brži od Ronalda.

— Pucao je iz puške, ne zaboravi to. I držao je već u ruci.

— Nije važno. Odjahat ću s Letom u grad i obračunati se s tim klipanima.

— Što kažeš na to, Leto? — upita Benson, nadajući se da će Leto odbiti.

Međutim, Leto se nasmiješi i reče: — Wash je u pravu. Dobro bi bilo da pošaljemo rančere u vječna lovišta.

Benson podigne obje ruke. — U redu, u redu! Što se mene tiče, arljate u propast.

— Što ti je? Pa znaš koliko smo brzi.

— Morao sam znati da revolveraši nisu normalni ljudi. Kao i Ruiz. Čim saznaju za nekoga tko je brz, nemaju mira dok se ne obračunaju s njim. Baš me briga!

— Naravno — progunda Wash. — Samo ćemo ti pomoći ako ih pobijedimo. Zaboga, otkad si tako zabrinut za naše živote?

— Ostavimo to, Wash. Obavijesti Toda da Cloontzu može ponuditi deset tisuća. Neka ga dovede ovamo. Samo njega.

V

Već tri dana grad je napeto očekivao sukob.

Između Bensona i rančera došlo je već do kratkog okršaja u brdima. Benson je izgubio tri čovjeka.

Sada su Kirby i Hoby posjećivali svake večeri grad, privezivali bi točno u sedam sati konje pred krčmom i čekali do ponoći, jasno dajući do znanja da se namjeravaju boriti s Bensonovim revolverašima.

Treće večeri sjahali su pred krčmom Wash i Leto i polako ušli.

Tada se jedan gost trzne kao da ga je ujela zmija i zagleda se u vrata.

Smjesta zavlada grobna tišina. Svi se okrenu.

Revolveraši su stajali i ukočeno se smješkali.

Kirby i Hoby okrenu samo glavu, opaze dvojicu na vratima, pogledaju se

i nasmiješe vidjevši kako svi panično napuštaju šank.

Kirby polako uzme bocu i napuni čaše. Ispod poluspuštenih kapaka gledao je Washa i Leta kako se polako, korak po korak, približuju i zaustavljaju na drugom kraju šanka.

Napunivši čaše, gurne bocu tako da se zaustavila pred Washom.

Wash pogleda dvojicu rančera, zatim Bakera koji je drhtao od uzbuđenja i Leta koji je iskrivio lice kao da ga boli zub. Očekivao je da se rančeri odvoje od šanka i nešto kažu.

Moraju nešto kazati, mislio je.

Međutim, tišina se ne prekine.

Rančeri su čekali da revolveraši progovore. Nešto moraju reći, mislio je Kirby, osjećajući da su mu se zažarile uši.

Wash uzme bocu i počne piti iz nje, ne skidajući ni trenutka pogled s protivnika.

Rančeri su mu bili simpatični. Svi-
djelo mu se što mirno stoje kraj šanka.

Pruži bocu Letu.

Najednom ga, dok je gledao gorostas-
ne rančere, ispuni tjeskoban osjećaj
bespomoćnosti. Osjećao se prljavim u
usporedbi s njima. Najradije bi se
okrenuo, popeo na konja i odjahao.
Bilo kamo. Samo da zaboravi svoj
besmisleni život i da postane poput te
dvojice rančera u koje mora pucati.

Nije osjećao baš nikakvu srdžbu niti
želju da završi dvoboj.

Najednom mu je bilo jasno zašto
šute. Što da kažu? Da se vrijeđaju? To
je preglupo, djetinjasto i nedostojno
takvih protivnika. Ovi rančeri su oli-
čenje onoga što su i oni mogli postati
da nisu upali u pakao iz kojeg više
nema povratka.

Debeli Baker puhne. Jedva je svla-
davao uzbuđenje.

Gosti su glasno disali.

Zacijelo su već zamijetili da nisam
raspoložen za borbu, pomisli Wash
gledajući Kirbyjeve oči. Trgne se i
pokuša zamisliti koliko će mu platiti
Benson za izvršenje ovog zadatka.

Odmakne se od Leta i korakne u
stranu. Opazi da se i Hoby odvojilo od
šanka i postavio kraj Kirbyja.

Dakle, taj dugonja je moj protivnik!
Tražeći cilj na njegovim širokim prsi-
ma, osjećao je više nego ikada, besmi-
slenost onoga što čini, osjećao je
gađenje. Što je jači bio taj osjećaj, to je
više želio da se sve završi što brže.
Nastojao se razbjesniti, zavarati sebe
da želi ustrijeliti toga gorostasnog
čovjeka pred sobom.

To mu i uspije.

Napokon je pronašao cilj na prsima.

Nekoliko centimetara od dugmeta,
usred džepa.

Ruke su mu visjele, revolverski su se
kundaci nalazili između pakla i rašire-
nih prstiju.

— Broji do tri, Baker — reče.

Vidio je u Hobyjevim očima svu
besmislenost ovog dvoboja i spoznaju
da se ništa ne može izmijeniti.

Baš ta činjenica da se ništa ne može
izmijeniti najviše ga razbjesni.

— Jedan — bezbojnim glasom reče
Baker. Plesačica na pozornici vrisne.

— Dva — promrmrlja krčmar.

Wash zamijeti da je Leto prestao
disati. Učini mu se da je i protivnik
zaustavio dah.

— Tri.

Pokreti četvorice protivnika bili su
nevjerojatno brzi. Tako brzi da se nisu
mogli ni pratiti.

Prasnuše hici. Prva dva stopiše se u
jedan prasak.

Prema Washu i Letu sijevnuše
crvenkastožuti plamci.

Letov revolver rigne plamen djelić
sekunde kasnije.

Wash osjeti jak udarac u prsa,
trenutak prije nego je opalio.

Gotovo je, pomisli. Pogoden sam!

I Leta udari tane, u prsa. Nagnuo se
natrag. Međutim, jasno je primijetio da
je i on pogodio svog protivnika.

Svu četvoricu je za tren obavio
oštar dim baruta i nadraživao im sluz-
nicu.

Dim se razide. Sada su se jasno
vidjeli. Još su stajali sučelice. Kirby i
Leto... Hoby i Wash.

Pred Hobyjevim čizmama zjapile su
dvije rupe na podu.

Wash je ukočeno piljio u revolversku
cijev iz koje se još lelujavao blijed dim.

Iz rane na prsima tekla mu je krv.

Noge su mu bile kao od olova.

I ruke su mu bile olovne.

I u žilama kao da mu je teklo olovo.

Imao je dojam da bi ovako mogao
stajati cijelu vječnost. Malo pogrbljen, s
revolverima u obješenim rukama.

Čuo je kraj sebe Letu kako stenje. Ne
bolno, jer Leto nije osjećao bol, već od
straha, paničnog straha.

Wash i Leto stajali su tako dvije, tri
beskrajno duge sekunde.

Tada Leto poklekne i revolveri mu
ispadnu iz ruku. Izgledao je kao da
moli pred oltarom. Iznenada se stropo-
šta na lice i izdahnuvši.

Wash nije htio umrijeti.

Zašto da umre? Zbog te rupice na
prsima?

Osjećao je na koži toplu i ljepljivu
krv.

Činilo mu se da će mu srce iskočiti.
Osjeti neopisiv strah.

Ovo je kraj.

Ali on ne želi umrijeti.

Grčevito je pokušavao zadržati u
rukama revolvere koji su najednom
postali neizmjereno teški.

Još je stajao, a Leto je već bio mrtav. Oprezno korakne. Tiho zazveče ma- muze. Pomakne i desnu nogu.

Napravio je još dva-tri koraka. Oči mu najednom postanu staklenaste.

Sasvim polako, kao da je lutka bez kostiju koju netko drži na koncu, počne se rušiti

Hoby ga prihvati i spusti na pod.

Tada začuje Kirbyjevo stenjanje.

Naglo se osvrne i ugleda krvavu mrlju na lijevom ramenu.

Kirby je uvijek bio malo sporiji od njega, samo malo, no to je Letu bilo dovoljno.

— Nije... nije to ništa. Pogoden sam... u rame, Hoby. — Kirby se pokušava nasmiješiti i nespreno ispusti kolt. Nasloni se desnim laktom na šank.

Hoby mu priskoči i zaprepашteno pogleda ranu.

— Melak je prošao tik ispod ključne kosti — reče. — Moraš k liječniku. Gdje je liječnik? — upita Bakera.

Krčmar još nije mogao prozboriti ni riječ, samo zatrese glavom.

— Ja ću... ja ću to učiniti — javi se brijač Pedro Matezo. On je bio i zubar i babica, i pogrebnik. — Pođite za mnom, senjores.

— Nasloni se na me! — reče Hoby.

Kirby mu prebaci desnu ruku preko ramena. Lijeva mu je mlohavo visjela.

Nigall Cloontz bio je nizak i suho- njav, naborana mišjeg lica i nemirnih očiju.

Odijevao se kao svećenik. Da se nisu isticale dvije izbočine pod njegovim crnim kaputom, svi bi ga smatrali svećenikom.

Glas mu je bio opor. Govorio je mirno i nehajno, ali bez topline. Pri- tom je neprestano natezao prste tako da su puckerali. Lice mu je bilo žućkasto, kao da boluje od žuči, a usne tanke i uvijek vlažne. Kad bi otvorio usta, vidjeli bi se zlatni zubi.

Da takav je bio Nigall Cloontz, razbojnik kojeg su se u to doba bojali kao kolere. Zgoljav i neugledan, ali neopisivo hladnih očiju.

Benson se veoma začudio kad ga je ugledao.

Cloontz se već navikao na to da se ljudi čude. Pošao je s Bensonom u radnu sobu, popio viski, sjeo i prekrizio

noge. Otvorio je kaput 'kao' kazališni zastor, revolverski kundaci su virili iz crnih korica.

Čudno, pomisli Benson. Na prvi pogled doimlje se kao lukav, ali bezo- pasan trgovac. Međutim, kad pokaže revolvere, sluči pritajenoj zvijeri.

Napokon uđe Ruiz.

— Dakle, Bensone — započne Clo- ontz — vaš čovjek, opširno mi je objasnio što želite. Ponudio mi je deset tisuća. Prihvatio sam.

— To me raduje.

— Mene već manje, jer sam se prije četiri sata prvi put susreo s tim kaubojima. Izgubio sam tri čovjeka.

— Što? Već ste se sukobili s njima?

— začudi se Benson

Cloontz trzne obrvama, što je trebalo da bude znak potvrde.

— Sasvim slučajno — reče. — Naišli smo na šest jahača na rubu doline. Tod mi je kazao da ondje logoruju.

— To je istina.

— Dakle, najednom su se stvorili pred nama. Svi su visoki i izgledaju ratoborno. Pošto je Tod kazao da su to naši protivnici dva moja čovjeka bila su neoprezna, odmah su ustrijelili jednoga od njih. Kauboji su brzi, moram priznati. Prije nego što smo mogli otvoriti vatru, pogodili su trojicu naših.

— To je velik gubitak.

— Podnošljiv — ravnodušno pro- mrmlija Cloontz. — Uspjeli smo raniti još jednog, a onda su se dali u bijeg. Mogao sam ih udesiti, no htio sam najprije porazgovarati s vama i saznati kako zamišljate cijelu akciju.

Benson je zamišljeno šetao sobom.

— Rančeri su mi sinoć ustrijelili dva moja najbolja revolveraša.

— Washa Shilda i Leta Sagera?

— Nisam mislio da su tako brzi. Leto je pogodio jednoga. U rame. Taj je sada u njihovu logoru i više neće moći sudjelovati u borbi.

— Tako? Hm, nije mi jasno zašto to nije ohavio Ruiz Domingo.

— Hja, htio sam još malo pričekati, ali sam pogriješio. Sada znamo na čemu smo.

— Navodno ste imali još gubitaka.

— Da, dva čovjeka ubijena su, a dva onesposobljena. Prostrijeljane su im ruke.

— I vi meni nudite deset tisuća, Bensone? Moji ljudi neće pristati na takvu svotu. Ako se izlažu opasnosti, mora im se to isplatiti.

— U redu, dodajem još pet.

— To rado čujem. Govorite. Kako ste zamislili sve to?

— Sve je vrlo jednostavno. Htlo bih da vi preuzmete rančere i predradnike.

— Znači, sedmoricu.

— Tako je. Oni se često svraćaju u Islett, to sam provjerio.

— Treba da se obračunam s njima? A što je s predstavnicima zakona?

— Potplaćeni su. Ne berite brigu. Možete činiti što vas je volja. Potkupljen je i telegrafist.

— Zbog rendžera? To je pametno. Millja mi je borba u gradu, nego na pašnjaku; ondje su veći gubici.

— Svakako. Meni je najvažnije da se riješim rančera. Vi ćete ubrzo skovati plan.

— A što je s građanima?

— E, to je bolna točka! Ne smijemo se zavaravati. Ja imam dovoljno ljudi da se sam obračunam s tim rančerima, ali...

— Razumljem. — Cloontz se naceri. — Ako to ja učinim, nitko vam ništa neće moći dokazati. Vaše će ruke biti čiste. A to što će se nagrada raspisana na mene povisiti za tisuću dolara, nije važno.

— Zar nije tako?

— Svakako. Samo, nakon toga morate srediti račune s tim kaubojskim drušinama.

— Već sam stvorio plan.

— Da čujem.

— Vrlo je jednostavan. Kad im nestanu vode, dojadit će im sve to. Ili će otići, ili će ostati.

— Vrlo razborit zaključak. A što onda ako ostanu?

— Tada će me prije ili kasnije napasti. Imat ću opravdan razlog da se branim. To ću i učiniti. Nego, htlo sam vas još nešto upitati. Čujem da se rijetko bavite govedima.

— Iz opravdanih razloga. Bensone. Mnogo je teže odvesti trideset dolara na četiri noge negoli odnijeti tri novčanice u poštanskoj vrećici.

— Ha, ha, ha. Dobri ste.

— I jesam. Pitajte poštanske kompanije što misle o meni.

— Već sam dovoljno čuo. Međutim, drago bi mi bilo da vi otjerate jedan dio stada preko Rio Grandea.

— Pa, vi to možete lakše učiniti!

— Ne mogu. Radi se o sedam tisuća goveda. Tri tisuće su plaćene...

— Čak preplaćene — nasmije se Cloontz.

— Tako je — bijesno reče Benson. — No, ostale četiri tisuće nisu plaćene. Rančeri me još nisu posjetili. Lukavi su. Nisu mi pružili priliku da sastavimo ugovor. Ovako ne mogu otjerati te četiri tisuće goveda u Meksiko, a da ne postanem pred javnošću... ovaj... kako da kažem...

— Kradljivac — reče Cloontz.

Benson kimne.

— Tako je — promrmlja. — Stoga treba da to vi učinite. To je prava igrarija. Dva-tri sata posla. S druge strane granice dočekat će vas moj čovjek.

— U redu. Ali za to nije dovoljno petnaest tisuća. Predlažem da za svako govedo dodate još po jedan dolar.

Benson se zagleda u Cloontzove slive oči i kimnu protiv volje.

Nije mogao odbiti taj zahtjev. Ovisi o Cloontzu. Prvi put mu se javi pomisao da je pogriješio što se spetljao s tim razbojnikom.

— Vidim da niste oduševljeni, Bensone — progunda Cloontz. — Međutim, imajte na umu da je situacija vrlo povoljna za vas.

— Kako to mislite? Zbog vašeg sukoba s kaubojsima?

— Pa naravno. Došli smo iz brda i sukobili se s kaubojsima. Oni su nam ustrijelili tri čovjeka, a mi njima jednog. Tako je započeo rat između nas. U očima javnosti vi nemate baš nikakve veze sa svim tim. Ako otjeramo stoku preko granice, svi će pomisliti da to radimo na svoju ruku. Obračun s rančerima bit će samo osveta zbog one trojice poginulih. Vrlo jednostavno. No, mogli bismo učiniti još nešto.

— Što?

— Mogli bismo, otjeravši stado, ustrijeliti jednog ili dva vaša čovjeka. Tada nitko neće ni u snu pomisliti da ste vi umiješani u to.

Benson iznenađeno pogleda razbojnika. — Hm, nije to loše.

— Naravno da nije. Zrtvujte dva čovjeka koji vam nisu važni. Mi ćemo ih likvidirati, a vas neće moći osumnjiti.

— Slažem se. To je sjajna zamisao. Dakle, sada je još samo pitanje što ćete prvo učiniti. Otjerati stado, ili poraziti rančere.

— To ovisi o situaciji. Međutim, nije mi jasno zašto su rančeri i predradnici tako često u gradu. Što rade ondje? Postoji opasnost da svaki čas napadnete njihov logor ili ih izazovete u gradu.

— Hm, vi ste došlijak. Još ne poznajete situaciju. Ona je malo drukčija. U toj igri i građani igraju važnu ulogu. Dabome, rančeri to znaju. Ja ne mogu tek tako napasti logor. Tada bih propao. Isto tako, ništa ne mogu poduzeti u gradu.

— Zašto, do vraga? Ta vi ovdje imate glavnu riječ!

— Da, ali građani su sve skloniji rančerima. Pogotovo otkad su moji revolveraši izvukli kraći kraj.

— Znači, došao sam u pravi čas, ha?

— Da. Nadam se da nećete ponovo povisiti cijenu.

Cloontz pokaže zube.

— Neću. Devetnaest tisuća je dovoljno.

— To je velika svota, bogami.

— Ne govorimo o novcu. Odjahat ćemo u grad. Zateknemo li rančere, pobit ćemo ih i otjerati stado. Ako se ne pojave u gradu, otjerat ćemo najpri-

je stado preko granice. Noćas. U svakom slučaju, dobro bi bilo da što prije pošaljete onu dvojicu koje kanite žrtvovati. Neka čuvaju stoku.

— Odmah ću to učiniti.

— Znači, dogovorili smo se o svemu. Što predlažete s obzirom na način plaćanja?

— Trećina sada, ostatak nakon izvršenja zadatka.

— Polovinu, Bensone. Ljudi su oneraspoloženi zbog trojice poginulih.

— U redu, dat ću polovinu — odvrati Benson.

Cloontz se naceri. — Lako ću naći zamjenu onoj trojici. Kad bih htio, mogao bih okupiti čitavu vojsku.

Benson pogleda Rulza koji je ukočeno stajao prekrizivši ruke na prsima. Pride blagajni. Otvori je.

I Cloontz ustane. Približi se prozoru.

— Ovo je lijep posjed — reče i pogleda prema blagajni koja je bila puna svežnjeva novčanica. Najednom mu postane vruće. — Nikada nisam vidio takav park. Oduševili su me vodokoci. — U blagajni se nalazilo najmanje pola milijuna. — Zacijelo imate vrlo vješta vrtlara, Bensone.

— Da, pravi je genij. Evo, tu je devet tisuća pet stotina dolara! Bogami, brzo ste ih zaradili.

Čim je brižljivo zatvorio blagajnu, Benson još jednom prebroji novac.

Međutim, Cloontz više nije zanimalo tih devet i po tisuća. Zanimalo ga je onih pola milijuna u blagajni...

VI

Nakon kratkog okršaja s Cloontzovom bandom, rančerima je postalo jasno da se bliži konačan obračun.

Kad su se četiri kauboja vratila s mrtvim Allom Pinijem i teško ranjenim Connyjem Arcadyjem, Hoby je htio odmah krenuti za bandom, ali Kirby ga je zadržao:

— To nema smisla, Hoby! Odakle je naišla ta družina?

— Sa zapada.

— Onda to ne mogu biti Bensonovi ljudi. Pozovi onu trojicu novajlija — obrati se Kirby starom kauboju Benu Nickelsu.

— Prepoznao sam jednog od tih jahača — promrmlja Ben — Zove se Tod. A on je Bensonov čovjek.

— Ipak pozovi ona tri momka.

Uskoro se nađu pred Kirbyjem tri Bensonova bivša kauboja.

Ben ponovno opiše jahače koje su sreli.

— Ja mislim da to može biti jedino Nigall Cloontz sa svojom bandom. — promrmlja Buck Davides, jedan od trojice novajlija.

— Krvavi Cloontz! — umiješa se Hoby.

Buck kimne. — Da. Jednog dana, prije nego što smo otišli, Tod se napio i pričao o tome kako će se pojaviti Cloontz i potprašiti vam pod petama.

— Zanimljivo, zar ne, Hoby? — promrmlja Kirby. — Ostanemo li ovdje, pobit će nas. U toj su bandi iskusni strijelci.

— Stoga sam i htio krenuti za njima da ih naučim kako se puca.

— To ne bi bilo pametno, nešto takvo oni i očekuju. Učinio bi im veliku uslugu. Vjerojatno su nam već pripremili klopku.

— To je moguće — dobaci Was Hair.

Drugi rančer, Dick Redgrave, kimne u znak slaganja.

Kirby se zamisli i reče:

— Moramo popuniti zalihu municije. U Llano Estacadu mnogo smo pucali. Ja predlažem da vi, Was i Dick, odete sa svojim predradnicima u grad i donesete nekoliko sanduka municije.

— A onda?

— Onda nećemo čekati da nas opkolje, mi ćemo njih napasti.

— To će nam grad zamjeriti.

— To nije bitno. Ne možemo sjediti do zime i čekati da nas ubiju jednoga po jednoga. Moramo saznati gdje je banda i što namjerava. Tada ćemo skovati plan i napasti razbojнике Riješimo li se Cloontza, imat ćemo lakši posao s Bensonom. Ne zaboravite da protiv sebe ima barem pola grada. Sazna li se da je nahuškao na nas razbojнике, cio će grad biti protiv njega.

— U redu, onda i ja idem u grad — reče Hoby. — I naš predradnik Jeff Kruger.

— Zašto, Hoby? Razbojници se neće usuditi ući u grad. Koliko ih je, Bene?

— Više od deset. no trojica su se srušila. To sam jasno vidio.

— Onda će se grdno razbjesniti. Čekajte, još nešto, trebate odvesti Connyja.

— I da ga prepustimo onom brijaču premda je pogođen u trbuh? Zaboga,

Kirby, zar si zaboravio kako te izmučio prije nego što je izvadio metak?

— Bitno je da ga je izvadio. To je jedina šansa da Conny preživi. Ovdje nema liječnika.

— Postoji liječnik u El Pazu.

— Trideset kilometara odavde. A do Islette su samo dva kilometra.

— Ipak je pametnije da odvezemo Connyja k liječniku.

— Dobro, neka s njim pođu dva momka Bene, pokaži im najkraći put.

Dick Redgrave i Was Hair krenu sa svojim predradnicima i Buckom Davidesom po municiju u Islettu.

Trgovina Vaita Biga bila je dupkom puna kad su petorica jahača privezala konje za prečku.

— Ti, Buck, ostani uz konje — reče Dick Redgrave. — Ti poznaš sva lica pa nas možeš upozoriti ako zamijetiš nešto sumnjivo.

— Dobro ću otvoriti oči — odvrati Buck Davides.

— Oho, to su Teksašani! — reče Big široko se nasmiješivši. — Dajte im mjesta. ljudi. Ima li kakvih novosti, Redgrave? Svuda se priča da je započeo rat, a posve je tiho.

Redgrave počne motati cigaretu.

— Jutros smo ustrijelili tri čovjeka. Izenada su otvorili bjesomučnu vatru na naše momke — odgovori.

— Znači, ipak se ratuje.

— To nisu bili Bensonovi ljudi.

— Tako? — začudi se Big. — Nego tko je bio?

— Nigall Cloontz — odvrati Redgrave gledajući ljude u oči.

Za tren zavlada neprimodna tišina.

Tada svi uzbuđeno zažagore.

— Krvavi Cloontz? — zapanjeno upita Big.

— Tako je.

— Pričalo se da je u okolici Vaka.

— Sada je ovdje Pozvao ga je Benson kako bi nas svladao.

Ljudi se zbune

Neki uzbuđeno istrče Ubrzo je cio grad znao novost.

Redgrave je bio zadovoljan učinkom svojim riječi.

— Tako, Big, sada nam daj po dva sanduka municije za vinčesterke i koltove — reče.

— Po dva sanduka? Pavi se spremate na ratni pohod.

— Samo smo oprezni.

Big ode u susjednu prostoriju i donese sanduke.

Iza navučenih zastora ljudi su promatrali ulazak bande u grad.

Dick Redgrave začudio se ugledavši Cloontza. Ni on ni njegovi ljudi nisu izgledali kao razbojnici. Više su sličili rudarima ili kaubojima.

Jedino je njihovo sjajno oružje ukazivalo na to da nisu ni rudari ni kauboји i da nisu bezazleni kao što izgledaju. Svi su imali u navlaci na sedlu vinčesterku i o bokovima dva revolvera. To je bila prava rijetkost. Većina odmetnika zadovoljavala se samo jednim revolverom.

Oprezno su gledali oko sebe, nisu ispuštali iz vida ni najmanju pojedinost. Bilo ih je dvanaest. Vidjelo se da im je izoštren instinkt. Nikoga nije moglo prevariti njihovo nehajno držanje. Žlikovci su unijeli strah u grad.

Dick Redgrave i Was Hair bili su dovoljno iskusni te su na prvi pogled ocijenili situaciju i shvatili opasnost. Vidjeli su da razbojnici promatraju njihove konje.

Ako razaberu žig, propali smo, pomisli Redgrave.

Tada se sjeti da su žigovi na ljevom boku. Razbojnici ih ne mogu vidjeti.

Banda polako projaše.

— To je Cloontz — prošapće Buck Davides. Čučao je iza bačve kraj otvorenih vrata i zauzimao najpogodniji položaj. — Do vraga! — iznenada opsuje.

— Što je? — zapita Was Hair.

— Sjahali su pred krčmom s druge strane ulice.

— Budite mirni — naredi Redgrave.

Uto se začuje Cloontzov glas:

— Čudan grad. Sličí groblju. A priča se da je ovdje vrlo živo. Čudno, zar ne?

Odgovori mu neki dubok glas, zatim mladenački koji kao da se smijao.

Nakon toga javi se Cloontz: — Pred kovačnicom stoje dva konja i gori vatra ... ali nigdje nema ni žive duše.

— Vjerojatno su nas vidjeli — reče jedan razbojnik.

— A pred trgovinom je pet konja ...

— ... s lasima, Nigalle. Pravim kaubojskim lasima.

— Aha.

Dicku Redgraveu izbije znoj iz svih pora.

Iza pulta izviri Bigova glava kao u kazalištu lutaka. Napola je zinuo, a iz razrogačenih je očiju izbijao strah. Međutim, ništa nije mogao kazati. Ni riječ.

— Gledajte, kraj nogostupa leži jedan čovo — netko vikne.

— Ah, to je pijanac — odvrati Cloontz. — Čekaj, Hank, nemoj još ući u krčmu.

— Umirem od žeđi ...

— Sada me zanimaju oni konji.

— Oni pred trgovinom? Ma to su kauboји. I ...

— Tako je. Sjetite se da smo izgubili trojicu. I njih su ubili nekakvi kauboји.

— Onda pričekaj dok izađu, Nigall. Hank je u pravu, grla su nam se posve osušila.

— Oni neće izaći.

Čulo se zveckanje mamuza, kao da netko razgibava noge.

— Onda moraju ondje prenoćiti. Uostalom, što nas se tiču nekakvi tupavi kauboји.

— Nekako mi je suviše tiho u ovom gradu — reče Cloontz. U glasu mu se odrazi sumnjičavost.

— Zazveckaju mamuze. Činilo se da se razbojnici približavaju.

— Prokleta gamađ — očajno prošapće Buck. — Nanjušili su nas. Idu ovamo. Đavolski su lukavi. Kad bismo sada i htjeli otvoriti vatru, teško bismo ih pogodili. K vragu, nekoliko ih je već šmugnulo iza ugla.

— O, bože! — promuca Big. — Zaboga, ljudi, ne smijete ostati ovdje! Moja trgovina! Molim vas, Redgrave, ne smijete to učiniti. Upropastit ćete me!

— Imaš stražnja vrata? — upita Redgrave.

— Imam. Ovdje stoje tri neosedlana konja koje ...

— Moramo što prije odavde — reče Buck i hitro ustane izvukavši revolver. Zaobide šank i nestane kroz sporedna vrata.

Odmah se vrati.

— Iza plotu stoje šestorica — izviješti.

— Trista mu gromova!

— Moramo im kazati da mi nemamo nikakve veze s tim — promuća jedan građanin, žut kao vosak.

— Mi imamo obitelji.

— Sve će nas pöbiti.

Petorica s pašnjaka osvrnu se oko sebe, držeći revolvare u rukama. No, u svim su očima vidjeli paničan strah.

— Hej! — izvana dovikne Cloontz. — Neka kauboji izađu. Imate deset sekundi vremena, nakon toga ćemo izrešetati trgovinu i sve uništiti.

— Morate izaći — grozničavo reče neki visok čovjek bikovske šije i glomaznih šaka.

Petorica progonjenih se pogledaju.

Ovdje bi se mogli oduprijeti. Ovdje imaju zaklon, municiju, sve. No, hoće im uskratiti tu šansu. I Big i ostali.

Redgrave se namršti.

Was Hair za tren se nađe u iskušenju da silom nametne građanima svoju volju.

— Još sedam sekundi! — dovikne glas izvana.

— K vragu — promrmlja Buck. — Tu je dvadesetak odraslih ljudi. Imamo dovoljno oružja, a oni se ponašaju kao zečevi. Odvratno!

— Još pet sekundi!

— Izađite, do vraga! — vikne jedan građanin. — Oni imaju neraščišćene račune s vama, a ne s nama.

— Vi ste im ustrijelili tri čovjeka, a ne mi!

— Nas se ne tiče vaš rat.

— Još dvije sekunde! — vikne Cloontz.

Tada prvi građanin uperi drhtavom rukom revolver u Redgravea.

— Izađite — promrši kroz zube.

— U redu. — Redgrave se uspravi. — Cloontz, izlazimo! Zar nam nećete pružiti priliku da se branimo, kao što je običaj među pravim borcima?

— Naravno da hoćemo. Koliko vas je? Petorica?

— Da.

— Tko?

Redgrave reče imena.

Sva petorica sada su stajala pored vrata. Vani zavlada tajac. Čulo se došaptavanje.

— Redgrave, čujete li me? Ubili ste tri moja čovjeka. Ne možemo prijeći preko toga. Izađite. Četiri koraka od vrata, s desne strane, nalazi se suša. Ondje je zaklon.

— Izlazimo... ali imamo revolvare u rukama, Cloontz. — Ako spremate smicalicu.

— Priznajem da se izlažete stanovitoj opasnosti, ali mirno možete izaći. To vam je jedina šansa.

Riječi su zvučale nekako pošteno.

Dick Redgrave izađe prvi, iza njega Matt Brill, zatim Was Hair, pa Chess Murry, na kraju Buck Davides.

Vidjeli su razbojнике u zaklonu iza stupova, bačvi i sanduka.

Napeti kao struna, piljili su u protivnike.

Tada Redgrave skoči u stranu.

I ostali se bace na zemlju.

Prema njima sjevnuše plamičci.

Redgrave se otkotrlja i tresne o zid trgovine. Bio je mrtav.

Was Hair podigne ruke i prigušeno krikne. Ispruži se potrbuške u prašini.

Chess Murry se skvrči i ostane u tom položaju.

Matt Brill još se jednom podigne na lakat i nemoćno klone.

Buck Davides, pogođen u bedro i u rame, uspije triput opaliti prije nego što su ga izrešetali meci.

Razbojnik kraj Cloontza prodorno krikne, uspravi se iza sanduka, zatetura na nogostup, nesigurno se okrene oko osi i sruši kao pogođen.

Drugi metak odnese Cloontzu šešir s glave.

Treći pogodi jednog razbojnika u vrat i smjesta ga usmrti.

Neravnotežna borba se završila.

Građani u trgovini nisu se usudili pogledati jedan drugome u oči.

Sat i po nakon krvoprolića banda napusti grad.

Uskoro stignu do obora punih stoke. Tu su stražarili Bensonovi ljudi Tod i Humbil.

— Što radite ovdje, Tod? — reče Cloontz i pruži Todu bocu viskija. — Zar vam nije prevruće?

— Davo će ga znati što je Bensonu — progunda Tod. — Nikada me nije slao da čuvam stoku. Vjerojatno nema dovoljno ljudi. Hvala vam na boci. Uz piće ću lakše podnijeti ovu dosadu.

— Kazali ste da ovdje ima i neplaćenih goveda, nije li tako?

— Da, u onoj udolini. Četiri tisuće grla. Ukupno je sada sedam tisuća goveda! Teško je dopremiti hranu. Trideset kola dnevno. Kada će započeti vatromet?

— Već je započeo, Tod — odvrati Cloontz osmjehnuvši se — već je započeo!

Budući da je dovoljno saznao, ode.

— Potjerat ćemo stoku s ove strane — reče svojim ljudima — i utjerati je u Rio Grande. To ćemo brzo obaviti.

— Dobro, a zašto nismo ostali u onoj ušljivoj selendri? — upita crvenokosi razbojnik koji se baš nije mogao pohvaliti svojim mozgom.

— Zato što će kauboji skočiti kao opareni kad saznaju što se dogodilo. Njihov je logor samo pet kilometara sjeveroistočno odavde.

Građani su odabrali kovača Batesa Waterlooa da obavijesti kauboje o sukobu u gradu.

Čim je dojahao u logor, kauboji su ga odveli Kirbyju koji je ležao u groznič.

Onih nekoliko riječi koje je izrekao Waterloo dovoljno je uznemirilo kauboje. Najednom su svi pohitali prema svojim konjima i htjeli odjuriti u grad.

U tom času vrati se Hoby s trojicom momaka iz izviđanja.

— Što se događa? — upita.

— Sve su ih pobili. Dicka, i Wasa, i Bucka... sve. Nisu im pružili mogućnost da se brane. Pucali su bez upozorenja.

Hoby pocrveni od gnjeva i skoči s konja.

— Kako se to dogodilo? — upita kovača.

Waterloo ispriča. Bio je svjestan svoje krivnje jer se i on nalazio u trgovini.

— Znači, nije im samo Cloontz uskratilo mogućnost da se brane, već i vi? — promrsi Hoby.

Kovaču je bilo sve nelagodnije.

— Proklete sitne duše! — vikne Hoby. — Važnije vam je brašno negoli životi petorice ljudi! Izbacili ste ih na ulicu pred razbojnike. Čekajte malo, platit ćete nam to, jamčim vam. Uzmite baklje, momci.

Kovač zadršće od straha. No gledajući smrknuta lica oko sebe, nije se usudio ni pisnuti.

— Što namjeravaš Hoby? — promuklo upita Kirby.

— Što namjeravam? — viknu Hoby. — Još me pitaš? Pobit ćemo sve razbojnike, a grad ćemo pretvoriti u buktinju kakvu još nisu vidjeli u ovom kraju.

— Tako? I što ćeš postići time?

— Više nikad neće...

— Slušaj, Hoby ja sam, na žalost, onesposobljen i ne mogu s vama. Jasno je da Cloontz mora biti kažnjen. Ali zar ima smisla zapaliti grad? Hoće li naši prijatelji na taj način oživjeti? Priznajem, bila je to podlost. Štoviše, strašna podlost. No, neka građani odgovaraju pred svojom savješću.

— Ne, odgovarat će preda mnom, Kirby! — izdere se Hoby i iznenada šćepa kovača za ovratnik. — Poznam ja vas, ništarije, vrlo dobro vas poznam. Vi ste poštteni samo onda ako vas to ništa ne košta, nije li tako? Imate petoricu ljudi na savjesti. I Dick Redgrave je bio oženjen i ima troje djece. Was Hair ima dvoje djece. Matt Brill također. Najradije bih ti sada zavrnuo šlju, kukavice. Gubi mi se s očiju.

Gurne kovača tako da je pao na žeravicu.

Otresavši žar s hlača, Bates Waterloo povede konja kroz prolaz koji su mu načinili kauboji.

Znao je da je dovoljna jedna Hobyjeva riječ pa da se ne vrati živ u Islettu. Najgore je bilo to što je potpuno razumio njegov gnjev. Možda se on na njihovu mjestu ne bi mogao tako obuzdati.

Tako se stidio svog postupka da bi se najradije okrenuo i rekao Hobyju što misli. No, kakvog bi to imalo smisla?

— Nekoć je bio hrabar i suprotstavljao se svakoj nepravdi. A onda, kad je Jug izgubio rat, povukao se u sebe i mislio samo na svoju obitelj. Napokon, svi su u gradu tako postupili.

Sada mu je bilo jasno da je takav stav pogrešan. Udruženim snagama mogli su otjerati bandu pa bi ona petorica bila na životu.

Gadio se sam sebi. Popeo se na konja, dok su svi oko njega šutjeli, i krene kući.

— Slušaj, moraš dobro razmisliti kako ćeš izaći nakraj s Cloontzom — reče Kirby Hobyju. — On nije glup. Uvjeren sam da više nije u gradu. Bolje je da odmah kreneš na Bensonov ranč. Ondje se osieća najsigurnijim.

— To je besmislica, Kirby. Cloontz će...

— Cloontz nije tako glup da vas čeka u gradu. Nema previše ljudi. Benson, međutim, ima cijelu vojsku. Doduše, najprije mora okupiti te svoje ljude. Što si saznao o njima?

— Svi su u logorima. Neki čuvaju stada, a ostali su u kolibama. Čini mi se da su spremni za akciju.

— Eto vidiš. Nesumnjivo je da je Benson poslao Cloontza protiv nas. Međutim, puka je slučajnost što je ta banda zatekla u gradu Redgravea i ostale. Cloontzu ne preostaje ništa drugo nego da odmah odjaše na »Koso B« i ondje pričekava da Benson okupi svoje ljude. Prije nego što se to dogodi vi se morate obračunati s Cloontzom. Inače ćete se naći između dvije vatre. Situacija nije ružičasta.

— Kovač je kazao da je banda odjahala na sjever. Bensonov ranč nalazi se na suprotnoj strani — dobaci jedan kauboaj.

— Možda nas Cloontz želi zavarati.

— Već ćemo ga naći — promrmlja Hoby. Želio je što prije krenuti.

— Kreni prema Bensonovu ranču.

— Na konje, momci. Ovaj put neće biti milosti! — uzvikne Hoby i uskoči u sedlo. — Obračunat ćemo se s njima prije jutra.

Uz Kirbyja ostanu samo trojica.

Cloontz je među kaktusima dočekao sumrak. Kad je užareno sunce potonulo iza bregova, dao je znak da se krene.

Prije toga dugo je sjedio na kamenu i razmišljao.

Koliko on zna, Benson ima na ranču samo svoje meksičke sluge i, dabome, Ruiza. Taj revolveraš nije osobito velika prepreka. Zaljubljen je u svoj kolt, zatim u novac, pa opet u kolt i u sve ono što se može pribaviti novcem.

Benson ima u blagajni pola milijuna. A to je neodoljiv mamac.

Cloontz nikada nije prihvaćao polovična rješenja. Njegovo je načelo bilo: mrtvi ne govore, ne mogu više nikada biti neugodni. Često se čudio što ne osjeća baš ništa dok gleda kako se netko ruši smrtno pogođen. Ni žaljenje, ni zaprepaštenje, ni zadovoljstvo.

Baš ništa. Kao da je zgazio mrava.

Namjeravao je napustiti svoje ljude. No mora im iznijeti uvjerljiv razlog. Inače mu neće vjerovati. Oni ne vjeruju ni jedan drugome, a pogotovo ne njemu.

Hm, Benson je kazao da će ih u Meksiku dočekati njegov čovjek. Četiri tisuće goveda po trideset dolara; to iznosi sto dvadeset tisuća. Taj čovjek ima te pare kod sebe. Lijepa svotica!

Kazat će svojim ljudima da uzmu taj novac i pobjegnu. Sastat će se kod Lincolna u Novom Meksiku.

Da, to je lijepa svota, ali još ljepša je ona u Bensonovoj blagajni.

— Duke — reče Cloontz i digne pogled.

Razbojnici su sedlali konje. Pogledaju ga.

— Da? — javi se visok, plećat čovjek.

— Razmišljao sam, Duke

— O čemu?

— S druge strane granice čekaju nas ne samo Meksikanci koji će preuzeti stado nego i Bensonov čovjek.

— Pa što?

— Ništa ti ne pada na pamet, Duke.
— Cloontz se naceri. — Meni su se tek prije nekoliko minuta otvorile oči. Taj čovo ima kod sebe sto dvadeset tisuća. Zar misliš da bi ga Meksikanci pustili da ode prije nego što dobiju stado?

Dukeu se izduži lice.

Najednom shvati.

— Do vraga, to je da poludiš!

— Onda? Imam soli u glavi, ha?

— Bogami, imaš! To je pravi zlatni rudnik. Izračunaj koliko bismo dobili. Već sam nervozan.

— Trideset šest tisuća meni... ostaju osamdeset četiri... podijeljeno sa devet... dakle, svaki bi dobio oko devet i po tisuća.

— Onda požurimo. Ne smijemo dopustiti da nas čeka takva hrpa novčanica. Mogla bi izgubiti strpljenje.

Svi se nasmiju.

— Čekajte, moram vam još nešto kazati.

— Dokopat ćemo se još nekog novca?

— Sada ne, ali kasnije. Budući da nakon ove akcije moramo privremeno nestati, treba da malo bolje ispitam situaciju u Isletti.

— Zanima te banka?

— Tako je. Znaite što? Vi otjerajte stado, a ja ću malo pogledati banku. Kad se dočepate novca, kidnite u Novi Meksiko i čekajte mu u Lincolnu.

Duke nije bio osobito oštrouman, ali čim se radilo o svotama većim od tisuću dolara, mozak mu je radio kao savršen stroj. U tren oka skovao je plan. Izigrat će Cloontza i ostale. U družini ima tri prijatelja. Dovoljno je nekoliko hitaca pa će se pare dijeliti na četiri dijela. To bi bilo trideset tisuća po osobi. Možda se taj račun još pojednostavni...

— Ako ćemo banku kasnije opljačkati, onda je možeš i kasnije razgledati!
— zbunjeno reče mladi Allan Cloontzu.

— Baš si vo! — izdere se Duke na nj.
— Ako vođa kaže da to mora sada učiniti, onda ima razlog za to. Je li ikada pogriješio? Prema tome, tišina!

— Postupit ćemo ovako, Duke — reče Cloontz. — Ja ću sada ukloniti Toda i onoga drugog stražara, tako da možete odmah potjerati stado. Međutim, pričekajte još dva sata. Treba mi toliko vremena. Stado će privući paž-

nju. Ostat ću u gradu i krenuti za vama ujutro.

— Dobro. Znači, ti ćeš se pobrinuti za stražare? Vjerojatno su već mrtvi pijani. Dobro si učinio što si im dao bocu viskija.

— Dakle, dogovorili smo se. Za dva sata.

Razbojnici se ispruže po zemlji.

Cloontz se popne na svog ridana i kriomice pogleda Dukea kao da želi pročitati njegove misli. Zatim odjaše.

Smračivalo se. Vjetrić je donosio svjež miris s rijeke.

Za dvadesetak minuta Cloontz stigne do stada. Zaobiđe ga i pronađe Toda i Humblea na brežuljku.

Kad je malo kasnije uzjahao, obojica su bili mrtvi. Bili su suviše pijani, nisu pružili nikakav otpor.

Vođa bande uputi se prema Bensonovu ranču. Sjaše pred dvorišnim vratima i kroz park pođe prema osvijetljenom prozoru radne sobe. Benson je mirno sjedio i pušio.

Hoby se sa svojim ljudima približio ranču s južne strane. Sakrili su se u grmlju.

— Nadajmo se da se Kirby nije prevario — promrmlja kauboj Herby Frost.

— Pažljivo sam razmislio i zaključio da moraju doći ovamo — odvrati Hoby.

— A ako su ipak ostali u gradu?

— To ne dolazi u obzir. Cloontz je već deset godina izvan zakona. Još nikad ga nisu uhvatili. To ne zahvalju-je slučaju, nego sebi. On je lukav lisac.

Neko su vrijeme čekali.

— Popet ću se preko zida — iznenada reče Hoby.

— Onda povedi sa sobom dvojicu-trojicu.

— Zašto? Zbog nekoliko slugu? Vi dobro otvorite oči. Ne brinite za mene. Ako naiđe banda, pustite je da se sasvim približi, onda otvorite ubitačnu vatru.

— A ako naiđu sa suprotne strane?

— Tada brzo zaposjednite dvorišna vrata i spriječite ih da uđu. Uostalom, već nakon prvog hica bit ću i ja na vratima.

— Uzmi pušku.

— Neću. Samo bi mi smetala.

Zid je bio visok, ali on se lako popeo preko njega i nestao s druge strane.

Oprezno je krenuo po šljunčanom puteljku. Vidio je osvijetljen prozor i konja.

Odakle taj konj? Kad dođe neki gost, sluga odvede konja u staju.

Možda je to neka kratka posjeta.

Nastavi se oprezno približavati kući.

VIII

Daugh Artonny oprezno je vodio kroz noć Bensonove kauboje.

I on je bio kauboj. Živio je uglavnom pošteno. Tek tu i tamo otjerao bi preko granice neko stado kako bi zaradio za žene i piće. Tog poroka nije se mogao osloboditi.

Ostali su bili poput njega. Pošteni do izvjesne granice, ali dobri drugovi i stočari.

Daughu je ljutito što mora jahati noću. Činilo mu se sve to običnom glupeču.

Ruiz mu je kazao da netko želi ukrasti stado.

Dobro, tko? pitao se. Rančeri? Pa stoka pripada njima, kako je mogu ukrasti?

Kad je zatražio odgovor od Ruiza, revolveraš mu je zabranio da ispituje.

Znajući da se ne može oduprijeti Bensonovoj zapovijedi, Daugh je, premda umoran od posla, poveo kauboje. Svi su se nadali da će spavati kad stignu do stada. Nisu vjerovali da prijeti krađa. To je opet Bensonova mušica; želi im pokazati tko je gazda kako ne bi postali obijesni.

Njihove ravnodušnosti nestane u tren oka kad su naišli na Toda i Humblea.

Da se Daughov konj nije poplašio, bili bi prešli preko leševa.

— Sto mu gromova — prosikće Daugh vidjevši rane. Razbjesni se. Nije bio Todov prijatelj, no takvo mu se podlo umorstvo gadilo.

— Stoviše, bili su pijani — reče neki kauboj i podigne praznu bocu. — Nije mi jasno kako je stado još tu. Neshvatljivo. Tod i Humble su mrtvi, a stoka je na okupu.

— Mučj me zla slutnja — progunda jedan kauboj.

I Daugh se najednom osjećao nelaagodno.

— Dakle, Benson je ovaj put nešto nanjušio — promrmlja. — Slušajte, predlažem da se pritajimo u ovom jarku i čekamo. Ne znam što se zbiva ovdje, niti što je imao na umu Benson kad nas je poslao ovamo, ali nesumnjivo je da se radi o stadu. Po svoj prilici netko ga kani otjerati preko rijeke. Dakle, taj netko mora se pojaviti ovdje. Zato ćemo čekati.

— A ako se pojave rančeri? Oni mogu činiti sa svojim stadom što ih volja, nije li tako?

— Svakako, ali ne mogu podmuklo ubiti dva naša čovjeka.

Ležali su već jedan sat.

Tiho su razgovarali i sve jasnije izražavali nezadovoljstvo zbog čekanja.

Kad je nestrpljivost dosegla vrhunac i kad je Daugh odlučio da postavi samo dva stražara, a s ostalima pođe na spavanje, začuo se topot kopita.

Izbrojili su devet sjenki.

Stoka je mirno stajala i preživjela.

Čuli su povike. Jahači su se približavali.

— Pazite, ljudi — reče Daugh — Uistinu žele otjerati stado preko Rio Grandea. Pustite ih da se sasvim približe.

Kauboji u jaruzi napeto su čekali.

Duke je prvi prekinuo svoj san o bogatstvu.

Prvi hici pogodili su ga u prsa.

Tada je zavladao pakao.

Razbojnici su bili tako iznenađeni, a vatra tako ubitačna da je uspio pobjeći samo jedan pjegavi mladić i to ranjen.

Pucnjava se čula i u gradu.

Dotršaće građani noseći baklje.

No, Bensonovi su kauboji zaključili da se nisu sukobili s rančerima.

— Pa to je Cloontzova banda —
zaprepašteno reče jedan građanin.

Kauboji se naježe.

Cloontzova banda!

Daugh se prvi pribere.

— Dakle — reče trudeći se da mu glas bude nehajan — sada se vidi što preostane od takvih ubojica kad im se pruži otpor, kad srce ne siđe u petu.

— Ali Cloontza nema među poginulima. Osim toga, nedostaje još jedan.

— Vidio sam jednog kako bježi. Učinilo mi se da je ranjen.

— Onda krenimo za njim — naredi Daugh i potrči prema konjima.

U galopu pojure uz rijeku.

— O, to ste vi, Cloontz.

Benson iznenađeno skoči na noge kada je ušao vođa bande, a Ruiz iskrivilice.

— Mislio sam da tjerate stado preko granice — nastavi Benson. — Sve je spremno. Meksikanci vas čekaju.

Cloontz se nehajno spustio u naslonjač, zatim ustane, uzme cigaru iz srebrne kutije na stolu i polako je zapali.

— Aha — reče i zadovoljno puhne dim. — Što vi radite, Bensone, kad treba da otjerate stado? Gonite stoku?

— Nisam lud. Za to imam svoje ljude.

Cloontz kimne i naceri se.

— I ja.

— Ah, tako. — Benson odahne. — Vaši su se ljudi već prihvatili zadatka?

— Tako je. Osobno sam uklonio Toda i onoga drugog. Evo, ovim nožem.

Cloontz izvuče dugačak lovački nož. Benson naglo ustukne, kao da će ga Cloontz ubosti u prsa.

Cloontz pogladi oštricu. — Sve se dogodi brzo, gotovo bezbolno, bez buke.

— Vrlo zanimljivo. Ipak ga spremite. Nisam oduševljen noževima.

— Tako? Trebalo bi da budete. Bensone. Pucnjava je odvratna. Bole uši i smrdi barut. Što vi mislite o noževima, Ruiz?

— Ni ja im nisam sklon. Znaite, ja volim revolvere. Obožavam pucnjavu i miris baruta.

— A kako se osjećate kad vidite čovjeka kako se ruši pogođen vašim metkom?

— Osjećam se kao pobjednik. Čovjeku je svojstveno da se bori, nije li tako?

— Tako je. Vi ste poznati kao izvrstan strijelac, čuo sam o vama.

Ruiz se nakloni. Laskanje mu je godilo.

— Gracias, senjor Cloontz.

Cloontz puhne dim i zagleda se u pepeo na vrhu cigare.

— Vi živite veoma dobro, Bensone. Takve bih cigare mogao pušiti cio dan a da mi ne dosade. Mnogo zarađujete, zar ne?

Benson raširi prste i sklopi ruke. Ne odgovori. Gledao je u zid.

— Ah, još nešto — nastavi Cloontz. — Jeste li smislili što ćemo s onim preostalim rančerom?

— On pripada meni — umiješa se Ruiz.

Cloontz je to očekivao. Nasmiješio se. Ipak je đavolski lukav. Sve se zbiva onako kao što je predvidio.

— Znači, ja sam izvršio svoj zadatak — reče nemarno. — Ruiz će se pobrinuti za posljednjeg protivnika, a stado će se uskoro naći s onu stranu granice. Kako bi bilo da mi već sada isplatite ostatak ugovorene svote? Tada ne bi trebalo da vas ponovno posjećujem.

Benson se zamisli. Novac koji daje Cloontzu ionako će mu se vratiti. Već se dogovorio s Ruizom koji jedva čeka da odmjeri svoje sposobnosti protiv zloglasnog vođe bande.

— Vidite, Ruiz, tako prolaze oni koji savjesno obave posao — požali ste Cloontz Meksikancu koji se zlobno nasmiješi. — Besprijekorno sam izvršio zadatak, u najkraćem mogućem vremenu. Umjesto da mi od oduševljenja padne oko vrata. Benson razmišlja.

— U redu, Cloontz, sve je u redu.

Benson ustane i priđe blagajni.

— Oprostite — doda — upravo sam mislio o nečemu drugom. Povjerenje za povjerenje, to je načelo svih poštenih poslova.

Cloontz zaustavi dah kad je Benson otvorio blagajnu, izvadivši snop novčanica i htio je opet zatvoriti.

Ustane.

Cijelo je vrijeme napeto promatrao Ruiza i nastojao prozreti njegovu na-

rav. Napokon je zaključio da Ruiz ipak ne živi u oblacima. Pedeset posto bilo bi sasvim dovoljno da ga poremeti.

— Čekajte, Bensone.

— Što je? — Benson se začuđeno osvrne.

— Ne zatvarajte blagajnu!

— Kako, molim?

Benson je najednom bio blijed kao mrtvac.

Njegov novac. Unutra leži njegov novac, njegov život, sve ono za što se borio. Ugrožen je njegov novac.

Bio je dovoljno iskusan. Sasvim jasno je naslutio što znače razbojnikove riječi i njegov pogled.

— Mislim da se isplati pogledati unutrašnjost takve blagajne, nije li tako? — reče Cloontz. — Pazite, Ruiz, prije nego što učinite nepromišljen pokret, htio bih vam nešto kazati.

— Slušam, senjor Cloontz. Bez brige, senjor Benson, razgovor neće dugo trajati.

Ruiz se opasno raskoračio. Spustio je ruke tako da su mu revolverski kundaci dodirivali dlanove.

Da, bio je vrlo opasan.

Benson odahne i uspravi se. Međutim, ne zatvori blagajnu.

— Dakle, Ruiz, ako se ne varam, vi već dugo radite kod Bensa — reče Cloontz. — Vjerujem da vas dobro plaća. Ipak, jeste li ikada razmislili o tome koliko zapravo vrijedite? Njemu? Nije vam nikada palo na pamet da ste svojim revolverom zaradili velik dio novca koji leži u blagajni?

Ruiz se namršti.

U glavi mu se javi čudna misao. Zasada tek blijesak.

No, Benson odmah spozna opasnost.

— Ušutkaj ga, Ruiz, smjesta! — vikne promuklo.

Međutim, vođa bande oporo se namije i reče podrugljivo.

— Eto, vaš gazda kaže da treba da me ušutkate, Ruiz. Dobro promislite koliko mu vrijedi taj vaš hitac i koliko ćete vi dobiti. Mi smo poslovni ljudi, a ne popovi. Pretpostavimo, Ruiz, da je u blagajni pola milijuna i da ja žarko želim te pare.

— Što još čekaš, Ruiz? — izdere se Benson.

— Ta, ovo je vrlo zanimljivo, senjor Benson. Zar ne bi bilo dobro da ga saslušamo do kraja?

Bensonu izbije znoj na čelo.

Zamijetio je Meksikančev pogled, pretjerano ućtiv i izrazito hladan, obuzela ga je panika.

— Znači, taj hitac vrijedi pola milijuna — nastavi Cloontz kao da kupuje košulju. — Dakle, vi poklanjate tim hicem pola milijuna dolara, Ruiz, dajete pet stotina tisuća Bensonu. A što ćete dobiti zauzvrat? Stotinu dolara? Ha, ha, ha! Ili tisuću? Izračunajte koliko je to u postocima! Da dobijete i deset tisuća ili petnaest, to bi bila sitnica! Kad bi vam dao deset posto, ipak biste poklonili devedeset posto. Ja vam, međutim, nudim pedeset posto. Nije li to dobar prijedlog?

— Vrlo zanimljivo. Što kažete na to, senjor Benson. Čudan račun, ali točan. Da, da, vrlo zgodan račun.

— Ruiz... slušaj, Ruiz — promuća Benson problijedivši — dajem ti stotinu tisuća. Čuješ Ruiz... stotinu tisuća dolara. u gotovu odmah... tu na stol. To je tvoj novac. Pripada tebi, Ruiz...

— To je dvadeset posto — odvratí Ruiz sa smiješkom.

Benson zaprepašteno zine.

Cloontz se nasmiješi.

— Eto, Ruiz, sada vidite koliko Benson cijeni svoj život — reče.

— Dajem... dajem ti sto pedeset tisuća. Ruiz. Zar si zaboravio kako sam te skrivao pred rendžerima? Zar si zaboravio koliko sam potrošio novca kako bi se sve zataškalo? Pucaj! Taj prljavi razbojnik samo vara. Obćaje ti dvjesta pedeset tisuća, a ustrijelit će te čim mu se pruži prilika. Ruiz! Pucaj! Dajem dvjesta tisuća, Ruiz! — vikne Benson pošto je Cloontz ponovno izvađio lovački nož.

— Hitac se daleko čuje, Ruiz — promrmlja Cloontz smješkajući se.

— Pucaj! Sjeti se, Ruiz, što sam učinio za tebe. Trista tisuća! — vikne Benson izvan sebe.

Cloontz oprezno pogleda Meksikanca koji kao da je grozničavo razmišljao. — Onda, Ruiz? — zapita ga uplašivši se.

Ruiz jedva primjetno kimne.

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

— Benson htjede kriknuti, htjede se baciti u stranu, povući kolt i ubrzano pucati dokle god ne isprazni bubnjić, no nije se mogao ni pomaknuti.

Nož ga pogodi u prsa. Potraži rukom uporište, ali ne nađe ga. Stropošta se na pod. Zalepršaju novčanice i prekriju ga. Novčanice koje je stekao pljačkanjem i ubijanjem.

Ležao je iza pisaćeg stola, tu gdje je odlučivao o tuđim životima, tu gdje je upropastio mnoge ljude.

Cloontz se za tren zagleda u blagajnu. Bila je puna. Punija nego što je mislio.

Tada se okrene i ukoči.

Ruiz je u desnoj ruci držao uperen revolver i nepomično stajao.

Cloontz najednom shvati da je izgubio. To je kraj. Prevario se u računu. Tu je sada svaka riječ suvišna.

— Trista mu gromova ... — promrsi kroz zube, bijesan zbog toga što je pogriješio.

Trebalo je da najprije ukloni Ruiza. Kroz prozor. Zatim Bensona. Ta sitna pogreška stajat će ga glave.

Zaslijepi ga narančast plamen. Prask je čuo kao iz daljine. Rušio se.

Ruiz sasvim mirno spremi revolver, pride jednom ormaru, otvori ga i izvadi velike bisage.

U nekoliko koraka nađe se pred blagajnom i počne trpati novac u bisage.

Nitko ga neće zaustaviti. Sasvim je očigledno da je ustrijelio razbojnika pošto je Benson ubijen.

U kući je bilo tiho. Vjerojatno još osluškuju. Proći će izvjesno vrijeme dok se priberu.

— Baš imate smolu — začuje se hladan glas.

Kroz prozor uskoči Hoby.

— A, tako — promrmlja. — On je ubio Bensona, a ti si to mirno promatrao. Tek nakon toga si pucao. Sada bi htio kidnuti s novcem.

Ruiz spusti bisage, okrene se i ljubazno nasmiješi.

— Kakvo iznenađenje, senjor. Već sam izgubio svaku nadu da ću vas naći. Samo, molim vas, nemam mnogo vremena. Vi to razumijete?

— Naravno da razumijem. I ja sam protiv traćenja vremena.

U kući su se sada čuli povici i žurni koraci.

Hoby i Ruiz stajali su jedan nasuprot drugome i gledali se.

Nekoliko sekundi.

— Povucite, senjor — reče Ruiz smiješeći se.

— Povući ćemo istovremeno. Kad se opet začuje povik.

U istom času uzvikne neki sluga.

Povukoše. Obojica.

Pokreti su im bili munjeviti.

Koltovi se nadoše u vodoravnu položaju.

Plamičci liznu.

Jedan iz Hobyjeva kolta.

Dva iz Ruizova revolvera.

Hoby osjeti dvostruk udarac visoko na prsima i zatetura natraške. Smrtno se prestraši.

Pogođen je.

A protivnik još stoji.

Neozlijeđen je i pakosno se cereka.

Nisam ga pogodio, pomisli Hoby. Grozničavo je pokušavao ponovno uperiti revolver i opaliti, ali više nije mogao.

Obavila ga je nekakva magla. Vidio je Ruiza kako čvrsto stoji na nogama i još se smješka.

Tada opazi tamnu rupicu na njegovoj košulji i crvenu mrlju što se naglo širila.

Rušeći se nije vidio grč na Ruizovu licu. Nije čuo revolvere kako padaju na pod.

U sobu jurnuše Bensonove kćerke. Zastanu kao ukopane pred krvavim prizorom. Ruiz je upravo pokleknuo i ispružio se potrbuške.

Hoby se probudio tek za tri dana. Ležao je u sobi na »Kosom B«. Na susjednom krevetu nalazio se Kirby. Uokolo su stajali kauboji.

Hoby ugleda sjedla starčića koji mu je brisao znoj s čela.

— Napokon ste se osvijestili — reče liječnik. — Ne govorite. Znam da umirete od znatiželje, no morate šutjeti. Mi ćemo vam sve ispričati, a onda opet zaspićte.

Ono što je čuo slijedećih desetak minuta nije bilo osobito veselo, ali ga je smirilo. Saznao je da su Bensonove kćerke platile i ono drugo stado te da su obiteljima poginulih dale znatnu svotu novca.

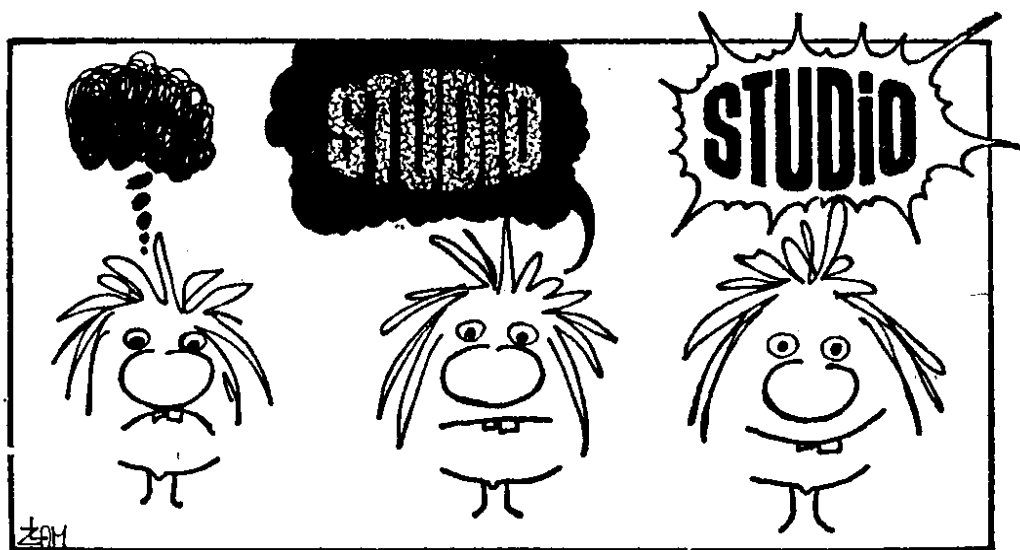
— Ah, taj prokleti novac — promrm-
lja Hoby. — Prokleti, bijedni novac!

— Ne smijete govoriti — upozori ga
liječnik.

— U redu.

I Hoby opet zaspi.

K R A J

.....

za 7 dana:

WILLIAM O'CONNOR

JUBEJEVA ZAKLETVA

.....

